

GROOVE

Nummer 2 • 2007 Sveriges största musiktidning

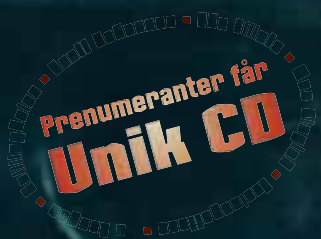
Amy Winehouse

!!!

Grinderman

Lady Sovereign

Biosphere

MSTRKRFT Patrick Wolf

The Books Brett Anderson

Sounds Like Violence Babian

Sara Berg **Fellow Diners**

The Field Weeping Willows

- 5 Kanzeon**
- 5 Tre frågor till Weeping Willows**
- 5 Dela med sig eller inte**
- 6 The Books**
- 6 Turist i tillvaron**
- 7 MSTRKRAFT**
- 8 Brett Anderson**
- 8 Patrick Wolf**
- 10 Blågult guld**
- Babian**
- Sara Berg**
- The Field**
- Fellow Diners**
- 12 Lady Sovereign**
- 15 Biosphere**
- 15 Sounds Like Violence**
- 16 Amy Winehouse**
- 18 !!!**
- 20 Grinderman**
- 23 Recensioner**
- Skivor**
- Egenproducerat**
- 31 Groove CD 2 • 2007**

Nya vinnare och gamla förlorare

Svenska Melodifestivalen måste faktiskt kommenteras, jag såg det förvånansvärt tråkigregisserade spektaklet som internationellt definitivt genomförde sitt generationsskifte 2006 med Lordis vinst och nu följde i Sverige med The Arks triumf 2007. Detta skifte sker av två anledningar; kidsen idag är vana vid att rösta fram sina unga idoler och numera har mer "vanliga" poprockartister och deras skivbolag insett att den dalande CD-försäljningen inte räcker till – Melodifestivalen blir därmed ett utmärkt tillfälle att dominera media. När till och med Magnus Uggle kryper till korset förstår vi att den beska medicinen kan vara värd att svälja.

Enda undantaget till skiftet är väl gamla helylle-Carola med sina blixtrande bländvita tandrader som garanterat vinner bara hon ställer upp. Annars åkte Anna Book ut på ändan fortare än man hann säga... ja, A-B-C

och Tommy Nilssons tro på människan har väl naggats i kanten lite gissar jag... Skönt istället att få uppleva fräscha stjärnor som Sarah Dawn Finer och Andreas Johnsson som borde slagits om vinsten.

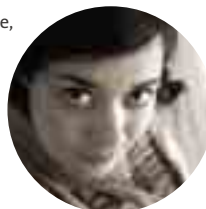
Hemskt vad o-roliga säkra korten Kristian Luuk och Robert Gustavsson var förresten.

Samma ämne, annat område: varje gång vi hör goda nyheter från artister som medverkat på vår bland-CD värmer det i hjärtat. Senaste bandet har på kort tid fått förfrågningar från flera skivbolag och bokningsbolag – och det är de värda. Bli prenumerant du också och kolla in framtidens favoritartister redan nu. Det är garanterat lika roligt som att se dåtidens artister försvinna ut med gårdagens skräp.

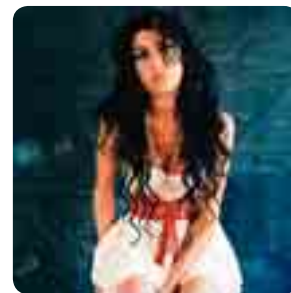
100

Alessandra Johansson Cavalera, ajc@grove.se, delar med sig av nyvunna förälskelser.

1. **Säkert!** (skiva)
Fröken Saferide levererar och levererar, för att prata i musiktermer. Här kommer känslor som jag senast kände då jag hörde Håkan Hellströms debut.
2. **Röky Erickson** (artist)
Jag hade tidigare nästan bara hört *If You Have Ghosts*, vilket för övrigt är en fantastisk låt. Nu har det dock visat sig att denna man har otroligt mycket mer att bjuda på.
3. **[Ingenting] – Punkdrömmar** (låt)
Detta är en extremt bra tunnelbanelåt. Med den är jag i min egen film och gör invändiga fuck you till alla som hetsäter godis/nötter, trängs, glör, ligger i sätet och lägger väskan på platsen bredvid trots att det är fullt i vagnen.
4. **Vienna Heats sångare**
Sveriges sexigaste röst. Vårkänslor. Passar till ipodpromenader på gator fulla av smågrus.
5. **Medium Cool** (demoband)
Myspacefavorit som nyligen släppt EP.
6. **Bianca Ryan** (underbarn)
Min vän Bögen har fått mig besatt av underbarn. Bianca Ryan är ett. En favorit är då hon sjunger Jennifer Holliday. Här snackar vi gäshud på armar som normalt inte knottar sig.
7. **Peggy Lejonhjärta** (band)
Kärlek, kärlek, kärlek!
8. **Regina Spektor – Soviet Kitsch** (nya skivan)
Den är SÅ värd att vänta på. Uppföljaren till *Begin to Hope* är ingen besvikelse.
9. **Autisterna** (band)
För att dra ännu en parallell till Håkan Hellström. Göteborgsmusik om spårvagnar kommer inte undan den liknelsen.
10. **Billie the Vision & The Dancers** (band)
Okej, okej. Ingen ny kärlek men jag kan ju inte göra en lista och bara hoppa över dem. Nytt material är på gång?!

Gary Landström, gary@groove.se

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Ruben Brundell
Mathilda Dahlgren
Nina Einarsson
Johannes Giotas
Anders Gustavsson
Torbjörn Hallgren
Camilla M Hansson
Linda Hansson
Erik Hjortek
Sara Jansson
Alessandra Johansson Cavalera
Gary Landström
Johan Lothsson
Per Lundberg GB
Isac Nordgren
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Petra Sundh
Sara Thorstensson
Christian Thunarf

Praktikant
Lisa Andersson

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck Elanders
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

www.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

CMM GROUP

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Stooges
The Weiryness
185:-

Air
Pocket Symphony
185:-

Brett Anderson
Släpps 28 mars
179:-

The Cinematics
A Strange Education
179:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

Hultsfred

14-15-16/6

'07

UTSÅLT
2005 OCH
2006!

HEM
LUVVA
HEM

OZZY OSBOURNE [UK], **KORN** [US],
TIMBUKTU & DAMN! [S],
THE ARK [S], **WOLFMOTHER** [AUS],
FLOGGING MOLLY [US], **AMY WINEHOUSE** [UK], **SÄKERT!** [S],
SAHARA HOTNIGHTS [S], **SVENSKA AKADEMIEN** [S],
ROKY ERICKSON [US], **HATEBREED** [US], **AIDEN** [US],
JUSTICE [FR], **SEBASTIAN** [FR], **CONVERGE** [US], **TINGSEK** [S],
SALEM AL FAKIR [S], **JOY DENALANE** [DE], **LAMB OF GOD** [US],
GORILLA BISCUITS [US], **UNEARTH** [US], **BOYS NOIZE** [DE],
DOES IT OFFEND YOU, YEAH? [UK], **GOOSE** [BE], **CLIENT** [UK],
TUNNG [UK], **SABATON** [S], **ASHA ALI** [S], **NEVERSTORE** [S],
ROXY COTTONTAIL [US], **THE LIONHEART BROTHERS** [N],
RUBIK [FIN], **THE DRONES** [AUS], **OH NO ONO** [DK], **TAXI, TAXI!** [S],
JUVELEN [S], **FAMILJEN** [S], **AVATAR** [S], **DETEKTIVBYRÅN** [S]

FLER ARTISTER TILLKOMMER SÅ KLART!

MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

INFO OCH BILJETTER:

WWW.ROCKPARTY.SE

WWW.TICNET.SE

CA 140 ARTISTER PÅ SJU SCENER

MAT FRÅN HELA VÄRLDEN

ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER

TÄLTCAMPING INGÅR

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

HUVUDSPONSOR

SPONSORER:

PARTNERS:

Dubreggae från förr

I en källare i en replokal någonstans i Stockholm träffas vi i början av februari, 2/3 Kanzeon och jag. Den tredje bandmedlemmen, basisten Tobias Danielsson, knegar på sitt vanliga jobb och kunde inte komma. Tidigare i veckan släpptes deras debutplatta med dubreggae-projektet Kanzeon. Några dagar senare ska de uppträda live tillsammans för första gången.

– Lite nervösa är vi allt, men det ska mest bli kul, säger Christian Gabel, trummis i bandet. Vi har längtat efter att få spela vår musik live.

De börjar uppträda inför en liten publik och hoppas att ryktet om deras musik ska sprida sig.

Men medlemmarna i Kanzeon är knappast nybörjare inom musiken. De är vana musiker som turnerat i flera år med många stora namn, men aldrig tillsammans som Kanzeon.

Mattias Hellberg har spelat med The Hellacopters, Ossler, Stefan Sundström och senast sjungit i Nationalteaterns rockorkester. Han försökte sjunga på plattan men tyckte att det lät skit och höll sig till att spela gitarr.

Killarna kommer alla från Karlstad där de lärde känna varandra genom skivbacken.

– Vi var fanatiska Lee "Scratch" Perryfans och drömde om att göra något i reggaestil tillsammans, säger Mattias.

2000 släppte de en tolv bestående av tre instrumentala dubreggae-spår. Responsen blev positiv och inspelningen av ett album påbörjades. Men deras musikengagemang på andra håll gjorde att världen fick vänta i några år till. Först i våras kunde de plocka upp arbetet igen och avsluta det de påbörjat. Christian berättar att skivan förändrats över åren.

– Vi var övertygade om att vissa låtar var kassa och vågade inte lyssna på ett helt år.

Framförallt har inspirationen blivit bredare, nu finns det spår av allt från "Scratch", Suicide, John Barry, Prince till Serge Gainsbourg, Dubreggae är grunden i musiken men om du lyssnar noga kan du till och med höra influenser av synt och electronica i *Atari Skank* och *Funky Chicken*, där duon Lisa & Lina från deras hemort sjunger.

Vi diskuterar musikklimatet idag och konstaterar att det är svårt att slå igenom med musik som dubreggae. Christian suckar att "det är synd att så mycket handlar om vem som får chans att bli spelad på radio". Kanzeon är sugna på att slå igenom, frågan är bara om Sverige är redo.

Therese Ahlberg

MAGNUS CARLSON,

sångare i *Weeping Willows* vars nya platta *Fear & Love* tagit dem tillbaka till stämningar som påminner om debuten *Broken Promised Land*.

Hur känns det?

– Det är bra som fan. Har varit otroligt mycket intresse för oss ett tag, har aldrig fått så mycket sms som nu, men denna vecka är det helt tomt. Vi väntar på att turnera så fort Nico är färdig med musiken till *Ett drömspel* på Dramaten.

Hur kommer det sig att ni är så uppskattade fortfarande?

– Vi har kanske blivit en institution, vi har ju funnits i över tio år. Många ville nog också att plattan skulle vara lugn, förra plattan var rockig men nu känns det skönt att göra tvärtom.

Ja, *Fear & Love* är väldigt soft.

– Jo, vi gjorde några akustiska spelningar på polares födelsedagsfester som blev magi, då sa vi att vi borde spela in på det sättet, i hela tagningar. Så vi fick Andy Bell att producera allt i vår replokal i somras, Andy fick välja bland våra demoinspelade låtar. Vi har aldrig lämnat så mycket ansvar till någon producent förut men det kändes bra.

Hur kommer *Weeping* att utvecklas efter detta då?

– Jag vet inte, men jag har en hemlig dröm att göra en soulig platta, på ett Paul Weller-sätt.

Gary Landström

DELA MED SIG ELLER INTE

Musik är att resa. Ibland till platser och tider som inte är nu. Nyss satte jag på en platta. Denna gång blev det en tur till den engelska ön Antigua i Västindien.

Det var där jag hörde David Grays *Sail Away* första gången. Den spelades på riktigt hög volym genom bilstereon på en vit pick-up. Vi var sju vilslna själar som av en slump lärt känna varandra kvällen innan då vi anlät till ön och tagit in på samma hostel. Vi hade fått för oss att vi skulle ut på upp-täcktsfärd, sånt där galet man bara gör när man inte är hemma i kontrollerade Sverige.

Vi var fyra svenskar, en fransyska, en italienare och en indier. Vi satt i en tungt lastad pick-up som gick långsamt framåt. När låten kom befann vi oss i en väldigt brant lutande backe. Céline, den franska tjejjen i sällskapet, hoppade ut genom pick-

upens fönster. Hon tyckte att bilen körde för långsamt.

Vårt mål var en utsiktsplats där man kunde lyssna på steel-drums live och dricka rum-punsch i solnedgången. Jag stirrade på Céline i backspeglarna, viskade att hon måste vara galen, samtidigt som jag kommer ihåg att jag tänkte att så där levande och impulsiv ville jag också vara. Jag tittade ut genom fönstret och skrattade åt lyckans ögonblick.

Några månader senare kom jag till Monaco där det inte fanns så mycket kul att göra. Jag spenderade två timmar på FNAC (en gigantisk musikaffär). Plötsligt kom den där magiska låten. Jag hade inte hört den sedan den där dagen i solen, i pick-upen på Antigua. Men jag hade nynnat på den och bevarat den där frihetskänslan som infann sig när jag hört Davids stämna första

gången. Jag blev alldeles varm i kroppen och kände mig nästan så där som man blir när man är kär. Låten fanns alltså på riktigt. Skivan blev den överlägset mest spelade i skivsamlingen.

Och så hände det där som alltid händer, det kom in en pojke i mitt liv. Jag var så kär och han var så underbar. Men givetvis skulle han börja gilla samma musik som jag. Ni vet en sån där som säger att han är en allätare när någon frågar vad han lyssnar på. Eller ännu värre svarar att han lyssnar på radio. Men jag tyckte ju om honom så jag delade med mig. Vi älskade spår 7 på skivan tillsammans och det blev en sån där finskiva, med "vår låt" som vi dansade till och sånt tjafs.

Senare drog jag ut på resa igen. Den fina låten som tidigare symboliserat mitt

fria sökande jag blev plötsligt en låt jag inte kunde lyssna på. För gjorde jag det, så saknade jag min pojkvän så mycket att jag nästan gick itu.

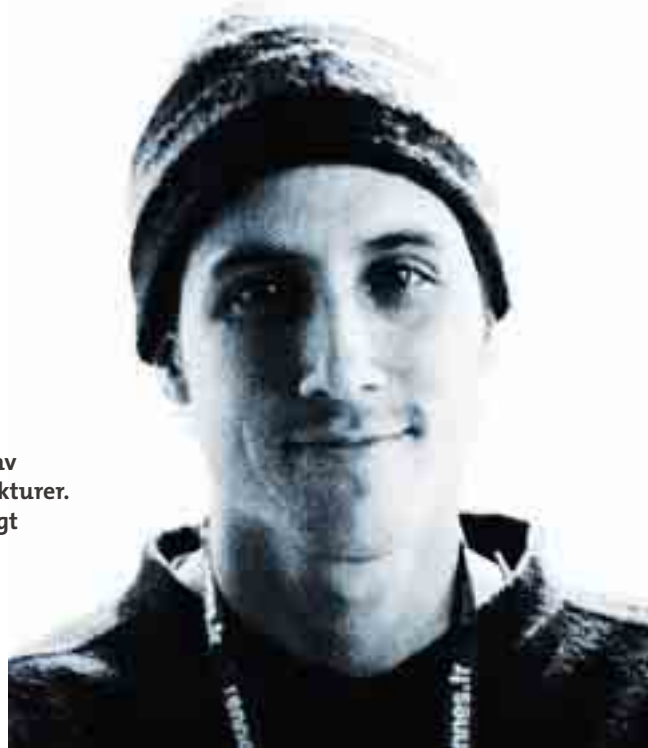
Men på samma sätt som en skiva har ett sista spår tog det också slut med denna kille. Kanske var det för att han försökte kopiera min musiksmak, kanske var det helt andra saker. Funkade gjorde det i alla fall inte. Låten fick då en helt annan innebörd och idag hatar jag den där låten.

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Besatta av ljud

På skiva är The Books en värld av udda samplningar och täta strukturer. Live visar duon upp ett betydligt mänskligare ansikte.

Henrik Strömberg

New Yorkarna Paul de Jong and Nick Zammuto är i Rennes för att spela på festivalen Transmusicales. Giget är klockan två på natten, och duon känner sig malplacerade. Vanligtvis spelar de betydligt tidigare på kvällen. Deras underfundiga sånger, ackompanjerade av akustisk gitarr och cello, går dock hem hos publiken. Många av samplingarna bandet fyller sina skivor med har för scenen över-satts till en gigantisk filmduk. Men Nick vill påpeka att videon bara är en del av framträdandet.

– Bilderna är inte menade att överväga.

Paul förklarar att den något intellektuella men ofta torrt humoristiska känslan deras skivor förmedlar funkar bra live.

– Vi är väldigt roliga människor. Folk skrattar vid våra framträdanden.

Hur vill ni att folk lyssnar på era skivor?

– På det sätt som tillfredställer dem, funderar Nick. Jag gillar att lyssna på skivor om och om igen. Att gräva ner sig djupt

och höra allt där finns att höra. Jag är intresserad av hur skivor är uppbyggda. Så jag skulle vilja att folk lyssnar djupt, för att höra allt vi gjort.

Samplningarna kommer inte bara från filmer utan är också riktiga konversationer smyginspelade med bandspelare och mikrofon. Nick förklarar vilka ljud som väljs ut.

– Jag föredrar när det pågår mer än en sak samtidigt, saker som kan relatera till många andra saker, särskilt på oväntade sätt. Man vet aldrig vad som händer när man för samman två ljud, om de funkar tillsammans musikaliskt, rytmiskt, intellektuellt. Så vi provar allt, och sparar det som funkar. Till slut har vi nåt slags färdig musik.

Kan ni se på film utan att leta samplningar?

– Haha, nej.

– Knappast, inflikar Paul.

– Mina möjligheter att se på film är totalt sabbade, säger Nick. Men också för-

höjda. Att komponera skärper dina sinnen. Du kan kolla på historien, och du kan studera de tekniska aspekterna på samma gång.

Är samplandet en besatthet?

– Jag hoppas det.

– Jag önskar fler personer hade den besattheten, det gör livet mycket intressantare, säger Paul. Man skadar ingen med det. Det är ett härligt sätt att titta på saker under mikroskop.

Bland The Books skivor märks *Music for a French Elevator and Other Short Format Oddities* som speciellt excentrisk. Bandet fick i uppdrag av Kulturministeriet i Paris att göra fyra korta spår till deras nya hiss.

Trodde ni någonsin att ni skulle göra hissmusik?

– Ja, faktiskt, ler Nick. Jag visste att det skulle hända förr eller senare.

På presskonferensen innan intervjun är journalisternas alla frågor liknelser

med bandnamnet. Det känns naturligt att senare fråga duon om de är trötta på att få frågor om namnet.

– Det är svårt att hitta på ett originellt svar varje gång, säger Nick.

De menar att The Books bara är ett namn, och det är ett misstag att relatera allt de gör till böcker (Virginia Woolfs *The Waves* nämns dock som en favorit). Istället har de ägnat en stor del av The Books hemsida åt mat.

Skulle ni kanske ha döpt er till Maten istället?

– Haha, det är ingen dålig idé.

– The Food – jag gillar det, säger Nick. Vi är båda förtjusta i att laga, och äta, mat.

– Det finns likheter mellan matlagning och musikskapande, förklarar Paul. Båda kräver ett visst mått av tålmod. Man ska att addera rätt ingredienser vid rätt tillfälle, och ofta måste man improvisera.

Henrik Strömberg

TURIST I TILLVARON

Jag har insett att jag har ett problem. I dagens mediasamhälle där allt måste kategoriseras, analyseras och sedan exploateras skulle jag tro att det skulle gå under etiketten nördproblem. Personligen skulle jag vilja kalla det ett "lite smalare intresse".

Det var ingenting jag hade funderat över, eller planerat, eller ens varit speciellt medveten om, det liksom bara hände. Rätt som det var stod jag bara där, och dagen efter på ett annat ställe och fånglodde på samma sätt. När jag riktigt tänker efter kommer jag på att jag inte ens tagit ett enda foto. Jag har liksom bara varit där, och känt efter, lutkat, lyssnat och tittat, det är allt.

Vad är det då jag pratar om? Det började när jag var femton och åkte till London på skolresa, alla andra i klassen gick på British Museum och jag smet iväg och tog mig till

Battersea Powerstation där jag stod i en halvtimme och glodde eftersom det är den byggnaden som är på omslaget till Pink Floys mästerverk *Animals*. Dagen efter var jag i en gränd någonstans där Bowie hade stått på omslaget till *Ziggy Stardust*, och så fortsatte hela resan. Jag betade av Royal Albert Hall (*Sisters Of Mercys Wake*), huset där Vivianne Westwood och Malcolm McLaren hade sin affär SEX, där hela den engelska punkscenen skapades, och så vidare.

När jag sen flyttade till New York fortsatte det, jag besöker sushirestaurangen som ligger där det förut var Max's Kansas City, adressen där Warhol hade sin första Factory och där Velvet Underground bildades, The Project Of Living Arts där Suicide bildades, givetvis CBGB's, men även hörnet där Ramones står på första skivan, kvarteret

på Staten Island där Public Enemy började sin karriär, Wu-Tangs studio, i Seattle var det hur mycket som helst att se, likaså Chicago och New Orleans och jag skulle kunna rabbla namn och adresser i evighet, men det är inte det som är poängen.

Allt det här bara hände, det var som jag sa tidigare sällan planerat, men det var inte förrän nyligen som jag insåg att det hade blivit ett problem. Jag vet inte när det är dags att sluta, har ingen riktig koll på vad som viktigt längre. Man kan säga att det gick för långt.

Jag har alltid tyckt att det varit lite charmigt att det huggar till i mig när jag går genom Kungsträdgården och tittar på Volvo-affären och minns när Melody låg där och jag såg Ned's Atomic Dustbin, och Suede-kvällen efter, och både Brett och

Brendan satt i baren på Ned's och njöt av det sista av sin anonymitet innan hela skiten exploderade ett par månader senare.

Men det finns inget charmigt alls i det faktum att jag faktiskt går och tittar där Noice satt på omslaget till *Tonårsdrömmar*, att jag sätter mig ner och känner efter lite. Det är först då det slår mig. Det är inte roligt längre, det är inte sött. Jag har ett problem.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

MSTRKRFT

Från punk till house

Jesse F. Keeler har ställt undan gitarran och börjat göra dansmusik inspirerad av sin stora idol. En idol som han är besatt av.

Du har garanterat dansat baken av dig till *Work On You* vid det här laget. Antingen i originalversion eller i Para Ones heta remix. Inledningsspåret från skivan *The Looks* har skickat ut MSTRKRFT på den internationella dansmusikscenen och att det finns mer att ge bevisar albumet som har ett par riktiga stänkare med vocoder-sång, drivande hi-hats, feta baskaggar och ett satans partyröj.
– Min kusin är en galen rejvare som ständigt försåg mig med kassetter för att sälja in punkaren på dansmusik, säger Jesse F. Keeler med ett skratt.

Jesse fastnade redan för kusinens första kassett och bestämde sig för att börja göra egen dansmusik i sin dator. Mest kanske som omväxling till de olika rock- och punkband han spelade i.

– Jag tyckte dansmusik var en energisk kick och så lät det så enkelt att göra. Men fan, idag vet jag att det är tvärtom. Dansmusik är svårt, mycket svårare än rock. På vilket sätt?

– Man måste vara kreativ på ett annat sätt. Vissa element måste verkligen klaffa och man kan inte luta sig mot melodierna som i en rocklåt.

Mest känd är Jesse från *Death From Above 1979*. Tillsammans med Alex

Puodziukas som producerade *Death From Above 1979*:s debutalbum bestämde sig Jesse snart för att ändå gå in för dansmusiken. Första singeln *Easy Love* gick bra och när *Work On You* släpptes briserade MSTRKRFT-bomben totalt.

– Vi är ju inga musikaliska nybörjare. Runt 2000 gjorde jag rätt bra deep house och hade ett skivbolag i Montreal som var intresserade av att släppa musiken. Då blev det inget för då lossnade det för *Death From Above 1979*.

Några reaktioner från punk- eller dansscenen?

– Ja, herre Gud! En del dansmäniskor ser *The Looks* som ett rockalbum och de mest inbitna rockarna ser det som ett dansalbum och dissas det. Rytmtiskt är det dansant, men våra låtar är tradi-

tionellt uppbyggda. Mer vers-refräng än andra dansakter.

Inom dansmusiken är det Green Velvet (Curtis Jones) som är förebilden.

– Jag är hans nätstalker för fan! Han har fått massor av meddelanden från mig på mspace. Jag vet att han läser men han svarar aldrig.

Vad är det som gör Green Velvet till en sån inspiration?

– Hans musik är enkel men alltid med otrolig kraft. Låtarna verkar alltid ramla i bitar och upplöses i kaos, men det gör dom inte! Det är kontrollerat men samtidigt helt okontrollerat. Jag gillar mycket på hans label Cajual också. Det lite hårdare Chicago-soundet.

Jesse blir alldeles till sig och börjar få fart på orden. Green Velvet är verkligen hans stora idol. Ironiskt nog ska Green Velvet agera förband åt MSTRKRFT någon vecka efter att vi pratas vid.

– När jag fick veta att bokaren ville ha honom som förband tänkte jag bara ”inte en chans” – jag var rädd att han skulle vara sur för att jag nätstalkat honom, haha. Fan, jag kommer förmodligen säga nåt dumt och töntigt som ”du har betytt allt”.

Mats Almegård

Headstomp presenterar stolt:

Ane Brun

- 31/3 Umeå Open, Umeå
- 6/4 Metro, Ringsted, DK
- 7/4 Tante Olga, Randers, DK
- 8/4 Rust, Köpenhamn, DK
- 10/4 Musikhuset, Vostrop, DK
- 11/4 Skråen, Ålborg, DK
- 12/4 Templet, Lyngby, DK
- 13/4 Rytmeplastin, Odense, DK
- 14/4 Fermaten, Herning, DK
- 19/4 Förbrändingen, Albertsund, DK
- 20/4 Godset, Kolding, DK
- 21/4 Toldkammeret, Helsingør, DK

Don't be a Stranger

- 5/5 Debaser Malmö, Malmö

Fatboy

- 21/4 Intiman, Stockholm

Of Montreal (US)

- 2/5 John Dee, Oslo, NO
- 3/5 Sticky Fingers, Göteborg
- 4/5 Debaser Medis, Stockholm
- 5/5 Debaser Malmö, Malmö
- 6/5 Loppen, Köpenhamn, DK
- 26-28/7 Emmabodafestivalen

Nina Kinert

- 6/4 Rust, Köpenhamn, DK
- 11/7 Stålboms, Falkenberg

RJaP

- Robert Johnson and Punchdrinks
- 13/4 Sigurdsgatan 25, Västerås

Tingsek

- 31/3 Umeå Open, Umeå
- 7/4 Jerico, Malmö
- 19/4 Debaser Medis All Ages, Stockholm
- 25-26/5 Siesta, Håsløholm
- 14-16/6 Hultsfredsfestivalen
- 29/6 Peace & Love, Borlänge
- 14/7 Arvikafestivalen
- 25/7 Stålboms, Falkenberg

Tomas Andersson Wij

- 7/3 Rival, Stockholm
- 14/3 Nordansteatern, Skellefteå
- 15/3 Sundsvallsteater, Sundsvall
- 16/3 Gamla Teatern, Östersund
- 23/3 Palladium, Vitkø
- 24/3 Victoriasteatern, Malmö
- 28/3 Katalin, Uppsala
- 29/3 Sigurdsgatan 25, Västerås
- 30/3 Jönköpings Teater, Jönköping
- 31/3 Storan, Göteborg
- 5/4 Ritz, Arvika
- 18/4 Kulturens Hus, Luleå
- 19/4 Norrlandsoperan, Umeå
- 24/4 Konsert & Kongress, Linköping
- 25/4 Crescendo, Norrköping
- 26/4 Diesel, Halmstad
- 27/4 Gisleparken, Gislaved
- 26/4 Mejeriet, Lund
- 22/5 Rival, Stockholm

För aktuella konserter på www.headstomp.com

headstomp

BRETT ANDERSON

Brett Anderson är van vid att bli intervjuad. Han sätter sig bekvämt i en svart skinnfåtölj med tillhörande fotpall. Försiktigt smuttar han på kaffet han blivit serverad och faller ner axlarna. Han ser förvånansvärt fräsch ut i sin gråblå kavaj och mörka jeans.

Efter den senaste musikaliska vändan, där han återförenades med Bernard Butler i projektet The Tears, har karusellen nu börjat snurra igen. Denna gång handlar det om debut som soloartist.

Mattias Elgenmark

– Soloskivan är det personligaste jag gjort. Den är som en inre dialog där mina tankar fått styra innehållet.

Skivans elva låtar handlar bland annat om hans döda pappa, om kärleken som inte finns när man vill ha den och om det förakt han hyser för dagens konsumtionssamhälle.

– Jag har helt enkelt kommit till ett stadie i livet där jag börjat bli bekväm med att se på mig själv och den här skivan var ett sätt för mig att berätta om det. Att visa upp Brett Anderson precis som jag är.

Och att han inte är den förste som kommit till detta stadie kan han hålla med om, men det är inte något som gör företeelsen mindre intressant att berätta om. Tvärtom.

– Jag är otroligt fascinerad av ämnen som är ändlöst täckta. Hur många böcker har det inte skrivits om kärlek och hur många låtar har det inte gjorts om relationer? Se bara på Frida Kahlo, hon gjorde miljoner självporträtt och det finns inte ett enda av dem som är likt det andra.

Musikaliskt skiljer sig Brett Anderson både från Suede och från The Tears. Skivan är mer nedtonad, mer centrerad kring texterna och med detta också mer intim. Singeln *Love is Dead* är det spår som står ut mest och också den Brett är mest nöjd med.

– Jag är riktigt stolt över den låten faktiskt. Det känns som att den summerar upp albumet på ett väldigt bra sätt. Det är en ganska ovanlig eftersom den inte har någon tydlig refräng utan bara fortsätter i samma takt, liksom en danslåt.

Låtarna skrevs tillsammans med norske musikern Fred Ball, kanske mest känd från popelektronika-bandet *Pleasure*. Det är också Fred och Brett som producerat skivan.

Varför valde du att göra skivan som ett samarbetsprojekt?

– Jag skulle ha kunnat göra skivan själv i mitt sovrum men det skulle inte ha blivit den här skivan. Jag har inget behov av att bevisa att jag kan göra en skiva alldeles själv. Men det betyder inte att jag inte har självförtroende. Jag har mycket självförtroende i det jag gör. Kanske lite för mycket ibland.

De sista orden säger han genom ett leende. Ett leende som känns typiskt för honom. Lite torrt, lite drygt, väldigt självsäkert. Väldigt Brett Anderson.

Linda Hansson

PATRICK WOLF

The Magic Position blir Patrick Wolfs tredje skiva och något har hänt. Tonerna i hans ljudlandskap har ändrats. Bland hans i vanliga fall mörka musik lyser nu låtarna upp i helt nya färger. Han sjunger om kärlek. I dur.

Varg i färgglada kläder

Anledningen är enkel, den föddes ur en kärleksaffär.

– Det hade varit en väldigt stor lögn att göra en skiva om att gå ensam längs gatorna i London och Cornwall. Du förstår, jag var väldigt lycklig och ville dela den känslan, säger Patrick Wolf.

När de första albumen *Lynchantrophy* och *Wind in the Wires* skrevs var Patrick fortfarande full av tonårsängest. Låtarna bearbetade hela hans uppväxt och tog upp ämnen som utsatthet och ensamhet.

På nya albumet vågade han sig på att inspireras av kärlek.

– Inspirationen var att få utforska det ämnet för första gången utan att känna sig som Celine Dion.

Dansant är inte ett ord man i vanliga fall skulle förknippa med Patrick Wolf men låtarna *Get Lost* och *Accident & Emergency* bubblar av lust och energi. Det dramatiska mörker som han slog igenom med finns fortfarande kvar, men nu lite mer i skymundan.

När Patrick för fyra år sedan som 21-åring slog igenom med debutalbumet

beskrevs han som något av ett musikaliskt underbarn. Han behärskar en mängd olika instrument som han blandar med elektroniska ljud.

Har du något favoritinstrument?

– Jag har haft favoriter förut men jag vill behandla dom som jämlika krafter. Jag är besatt av dom. Även av instrument som jag inte kan spela. Jag vill bara få mina händer på dom och skapa ljud med dom.

Vilket instrument skulle du vilja lära dig?

– I Glasgow idag så hörde jag en säckpipa. Jag är inte så bra på blåsinstrument, eller jag kan inte spela dom alls. Men jag skulle definitivt vilja spela säckpipa. Många människor i England har två skräcker när det gäller ljud; naglar mot en griffeltavla och så säckpipan. Så det är inte ett särskilt populärt instrument, många hatar det verkligen, men jag har faktiskt blivit kär i det.

När han den här gången gick in i studion förväntade han sig att, som han brukar, ha flera hundra olika ljud han

ville spela in. Istället insåg han att han hade hundra olika idéer på hur han ville spela in gamla ljud och instrument. För första gången hade han lyxen att kunna spela in en strängkvartett med tillräcklig med mikrofoner och utan att behöva göra eftergifter med kvaliteten.

– Jag blev mer exalterad över hur saker spelades in på det här albumet. Det handlade mer om att utforska high fidelity.

På låten *Magpie* samarbetade han med 60-talsikonen Marianne Faithfull. Patrick hade trott att det skulle kännas konstigare att sjunga in en duett med Marianne, men känslan som infann sig var naturlig och avslappnad. Inför inspelningen valde de att inte repa. Dagen innan träffades de på hotellet och bara pratade.

– Duetter är en förlorad konstform. Det handlar inte om att föra ihop två sångare utan om att harmonisera och två själar som ställer varandra frågor.

Lisa Andersson

border music

25 YEARS OF QUALITY MUSIC // WWW.BORDER.SE // WWW.MYSPACE.COM/BORDERDISTRIBUTION

Shebang "Go!Go!Go!"
Eller de tidigare hitsen "Roméo", "Sheena Is A Punkrocker", "Crash" och "Temple Of Love" har det varit lite lyst om punkpopduon Shebang. Men nu är de tillbaka med besked!

Jesse Malin "Glitter In The Gutter"
Sverigeläsviten Jesse Malin är tillbaka! Och det låter bättre än någonsin. Denna gången gästas plattan av Bruce Springsteen, Jakob Dylan, Josh Homme och förtås av vänner Ryan Adams.

Andrew Bird "Archival: Apocrypha"
Nytt, efterlängtat, album med Chicago-baserade multi-instrumentalisten och lyrikern Andrew Bird.

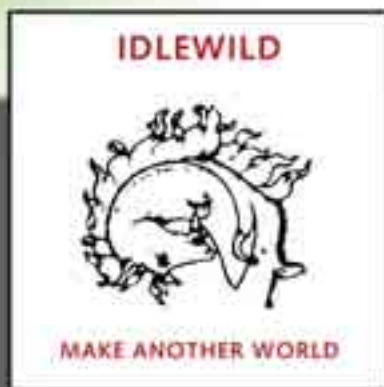
V/A "Ed Hanger 2 / Ed Rex 2"
Ed Hanger är kanske Europas just nu mest hetsade bolag! Denna labelsamling innehåller 14 nya exempel på modern dansmusik - (tillsammans med Mr Ozo, Uffie, DJ Melsi, Sebastian, Fender, Raki i topp från Label of the year 2006!)

Pelle Carlberg "In A Nutshell"
Elya lika förtäntiska sänger som genomsyns av Carlbergs torra humor, eleganta arrangemang och osvikliga känsla för popmelodier. Ett måste för fans av Magic Numbers, The Smiths, Shins, Jonathan Richman och Belle & Sebastian.

Idlewild "Make Another World"
Deras sound är som ett uträpknigt R.E.M., fast mer brittiskt, mer Smiths. Första singeln, "No Emotion", är redan högt på engelska playlists. "Kommer hända här inom kort!"

The Fall "Reformation Post TLC"
"an energised splicing of riff, declamation and technology that sounds like a thrilling synthesis of 2003's 'The Real New Fall' and 2005's 'Fall Heads Roll', delivered with the highest levels of vigour for some time"
**** MOJO MAG

Hearts Of Black Science "The Ghost..."
Dyster och vacker pop-electro som levereras med otrolig känsla och precision. Ett måste för dig som gillar Depeche Modes "Violator" etc.

BORDER
MUSIC

FELLOW DINERS

Från Dalarna kommer trion Fellow Diners som beskriver världen ur, något de kallar, ett kaffebordsperspektiv.

– Det är den småstadsmentaliteten som man absorberas av själv när man bor så här, förklarar Johan Bodin som står för gruppens verbala bidrag.

De kommer från olika musikaliska bakgrunder. Tommy Persson spelar mest klassiskt piano, Johan Bodin har sin bakgrund bland hiphop och triphop. Janne Lepola, som är den mest rockinriktade medlemmen, lyssnar mycket på bluegrass, blues och hårdrock.

– Jag bytte ett tv-spel mot en gitarr i högstadiet och sedan var jag fast, berättar Janne.

Trots, eller kanske tack vare, sina olika bakgrunder och musiksmak jobbar de bra ihop. Men musiken blir också ganska annorlunda. Den glider mellan generna hiphop, pop och rock. Ibland lugn och eftertänksamt enkel till gitarrkomp och ibland mer knasig och komplicerad med elektroniska inslag.

– Frågar du tio personer vad dom tycker om låtarna så tycker alla på olika sätt.

Jag har fått mest bra kritik men en del tycker att vi låter för ostädade. Men det vill vi vara, förklarar Janne.

Musiken är ett hopkok av trions olika smaker och de försöker att inte begränsa sig ens där.

– Även om man försöker göra en rocklåt så kan Johan försöka göra det till en vals, säger Janne.

Janne beskriver Johan som den starkaste drivkraften i bandet. Det var han som såg till att få med alla gästartister som de arbetat med. Några är Kanada-baserade Bleubird och svenska electrotjejen Sophie Rimheden.

Johan såg Sophie uppträda på Malmöfestivalen och blev så imponerad att han skickade ett mejl och frågade om hon ville samarbeta. Sophie ställde glatt upp gjorde en remix på låten *Coffee Table Perspective*.

– Första lyssningen tänkte man ”vad har hon gjort?!””, säger Janne.

Men när första intrycket släppt insåg Janne snabbt att Sofie gjort en riktigt grym remix.

Lisa Andersson

SARA BERG

Sara gör emotionell elektronisk musik, och på sistone har det börjat bubbla om henne i pressen, de blygsamma framgångarna eskalerar sakta men säkert. Snart kommer ingen undgå Sveriges nya electrofascination.

Det är en väldigt känslösam skiva du gjort, har det varit terapi att göra den?

– Nej, kanske kan den fungera som det för andra, men för mig är det ett kreativt uttryck, ett glädjefullt skapande.

Din video till *Crawl Back From Under* återspeglar musiken och texten, är det viktigt för dig med bilduttryck?

– Kul att du märkte det, den utvecklades sakta till en temaskiva, så jag gjorde det fullt ut, för att skapa en helhet. Videon är ganska abstrakt, en historia som växer fram om en man som inte alltid gjort dom klokaste valen i livet, men som aldrig ger upp trots alla motgångar.

– I stort sett är det det som alla låtar handlar om, små historier om att hitta en plats i livet där man trivs med vem man är. Vilket kan vara svårare än man tror i en värld full av regler. Att känna sig motarbetad i kampen för ett bra liv är nog något de flesta kan relatera till.

Ditt klädval till skivans omslag är lite lustigt, en rustning. Hur kom du på den idén?

– Jag använde riddaren som symbol, han var en av figurerna som fanns i mitt huvud när jag gjorde skivan, han kämpar, låter sig inte besegras så lätt av motståndaren. Slåss mot sina demoner om man så vill.

Varför startade du eget skivbolag?

– Det var en naturlig väg att gå för mig och det kändes spännande. Viktigt att ta kontroll över saker och ting själv. Nu är vi en kärngrupp på fyra–fem personer som hjälps åt, vi har en grundvärdering – att alla får göra som dom vill, alla måste få utlopp för sina kreativa visioner. Utan en gemensam strategi skulle det inte funka.

Din skiva kretsar mycket runt tankar om att lyckas/misslyckas, tycker du själv att du har lyckats?

– Jag har lyckats komma så långt att jag vet vad jag vill, har kommit en bra bit på vägen. Jag ska ha ett hus vid havet och skriva konstig filmmusik när jag fyllt 50 år.

Camilla M Hansson

Pressa eller kopiera?

CD eller DVD? Eller duo-disc?

Vi har allt för ditt CD projekt.

THE FIELD

Det är ungefär två år sedan första trolvan *Things Keep Falling Down* släpptes. Efter det har The Field kommit med uppföljaren *Sun & Ice* och medverkat på Kompakts ambientsamling *Pop Ambient 2007*.

I dagarna släpps äntligen debutalbumet *From Here We Go Sublime* på Kompakt. På det fortsätter Axel Willner att pumpa ut rytmisk musik som är märkligt lätt och svävande, någonstans mellan techno och ambient. Som enligt honom själv egentligen inte alls passar på ett dansgolv. Eller så kanske det gör det. Han är inte riktigt säker.

Faktum är att The Fields musik alltid befinner sig någonstans mitt emellan. Bastrummans raka 4/4-takt och hi-hatsens vispande ljud stakar givetvis ut vägen rakt emot dansgolvet. Men samplingarna som ligger över är drömskt flytande och associerar snarare till ambient.

Musiken är romantisk med ett lätt drag av vemod som gör det till ett perfekt soundtrack en tidig morgon – då man klubbsvettigt stannar till för att ta ett dopp innan man går hem och lägger sig.

– Jag är oerhört nöjd om det både går att dansa till och bara lyssna på hemma. Jag skulle bli ledsen om det bara blir bruks-techno för dansgolvet. Egentligen vill jag bjuda på en möjlighet till och det är att man kan ha musiken i bakgrunden, att man inte behöver lyssna på den, berättar Axel Willner över en öl i hans lägenhet i södra Stockholm.

Men det är ju rätt klubbig musik – pådrivande beats och så?

– Jo, visst funkar det bra att dansa till. Men ibland kan jag känna att det kanske är lite för känsligt för dansgolvet, man kanske börjar tänka, får fel tankar och går hem och börjar gråta. Men jag vet inte. Det kanske smittar av sig från känslan jag hade när jag producerade, fast å andra sidan kanske det bara är jag som tror det.

Dina harmonier känns rätt ambienta?

– Jag upptäckte elektronisk musik via ambient och det har funnits kvar sedan början. För mig väger ambient tyngre än all annan musik. Jag lyssnar på väldigt blandad musik, men jag återkommer ändå alltid till ambient.

Mats Almgård

BABIAN

Kan man komma undan att jämföras med Bob Hund om man gör energisprittande rock på skånska? Nja, det är svårt.

Babian har även fått höra att de låter som Timbuktu, Peps Persson och flera andra artister med skånsk dialekt.

De spelar en skramlig garageinspirerad poprock, som det själva väljer att kalla aprock, och har egentligen inga större likheter med de andra skånsksjunge banden. – Vi är lite avundsjuka på Bob Hund. Dom äger skånskan lite grand, det har man märkt. Babian ska bli nästa grej på skånska, det blir ju då ett mål i sig. "Fan va ni låter som Babian" ska folk säga, berättar Conny Andersson, gitarrist i bandet.

Tillsammans med kompisarna Tobias Allvin, sång och gitarr, Christian Norefalk, bas och Anders Baeck, trummor, startade de upp aprockbandet för ungefär ett år sedan.

En av sakerna som förenar bandet är deras vilja att ge en bra liveshow. Livestämningen är något de eftersträvar även när de spelar in.

– Man tar med sig "festen" in i studion. Det får gärna slamma lite och är det någon som skriker till under inspelningen så är det bara kul. Oftast blir det förhöjd babiankänsla då.

Bandmedlemmarna har lite spridda influenser men 60-tals garagerock är något de alla gillar. Den har den stökiga "rakt i magen"-känslan som de själva är ute efter i sin musik.

I vår ska de till och med ge sig på att göra en cover på en låt av The Sonics. Vilken låt det blir är fortfarande hemligt, men att den blir på skånska är klart.

Sångaren Tobias är även bandets låtskrivare.

– Han kommer med en låt så går alla loss på våra instrument och ser vad det blir.

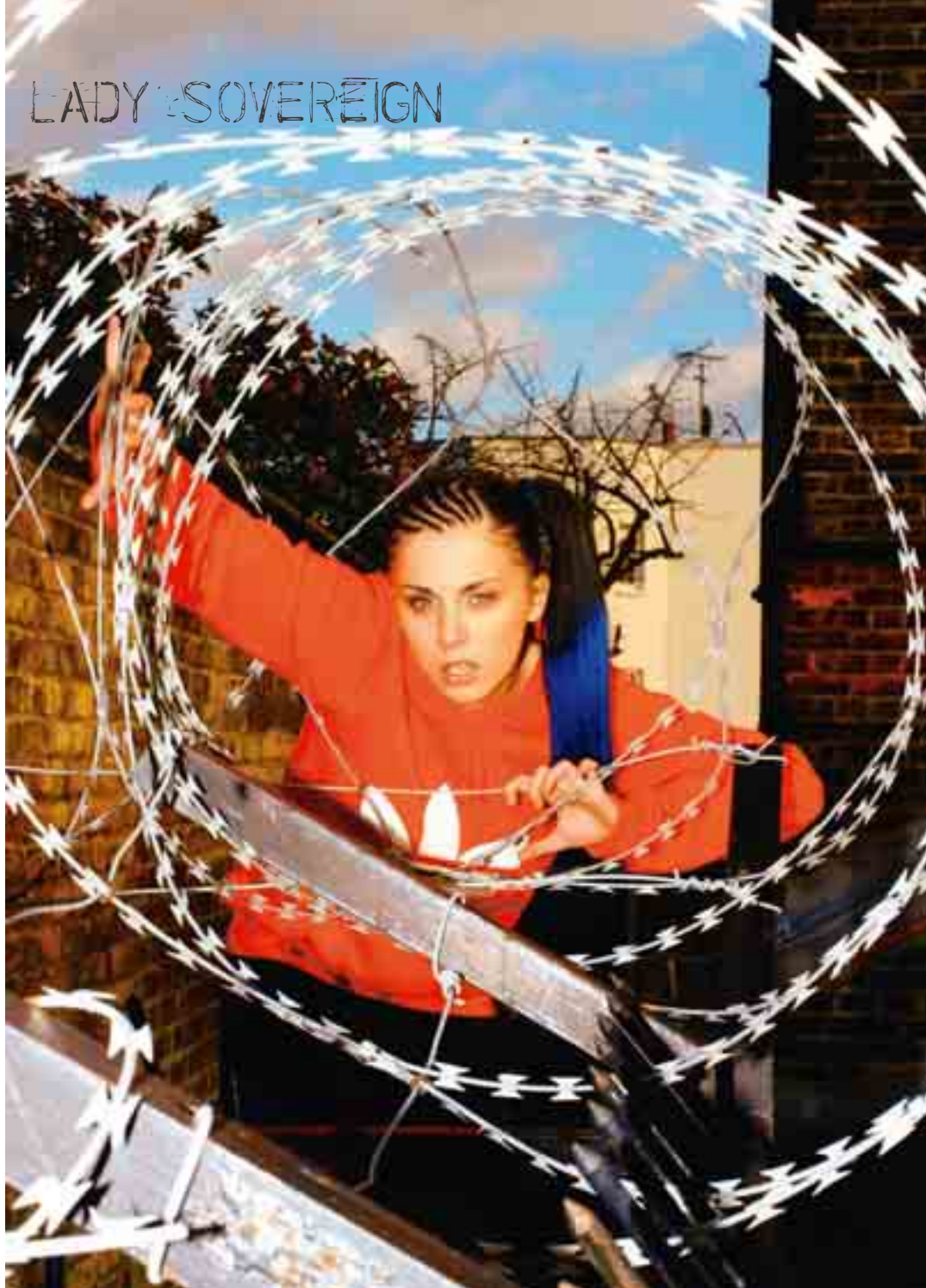
Tobias, som tog initiativet till bandet, hade konceptet klart redan innan de startade – rock med röv under namnet Babian. Ett namn man kommer ihåg bättre än andra apraser som schimpans och gorilla tycker Conny. Låtarna handlar om olika saker men ett tema som återkommer är apan och människan. – Vi är av samma skrot och korn. Vi betar oss på ungefär samma sätt fast aporna är sämre på att ljuga.

Lisa Andersson

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B | Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

Redo att ta över

Hon är charmig och irriterande, kaxig och rolig men aldrig avslagen. Antingen älskar man Louise Harman eller så stör man sig på hennes uppstudsighet. Men det är svårt att vara ödmjuk när man är bäst.

För ett par år sedan gjorde Musikbyrån ett reportage från London om musikstilen grime. Det jag kom ihåg mest från inslaget var en kort, kaxig tjej som snackade om att hon skulle erövra den amerikanska hiphopen.

När så Lady Sovereigns debutalbum *Public Warning* damp ner i brevlådan för ett par veckor sedan, tyckte jag hon såg bekant ut. Och visst var det samma tjej. Några dagar senare pratar jag med henne i telefon.

Fortfarande lika kaxig som hon var för två år sedan, men med skillnaden att det inte är bara snack nuförtiden. Hon håller faktiskt på att erövra USA med sin punkiga grimehiphop. Utsålda spelningar, skivkontrakt på Def Jam som första icke-amerikanska tjej och högsta platsen någonsin som brittisk artist på Billboard Rap- och Billboards r'n'b-lista bådar onekligen gott. Kontraktet på Def Jam fick hon efter att ha freestylat för själv-

aste Jay-Z och hans kompis Usher som råkade befinna sig i rummet.

– Dom verkar gilla mig här av någon konstig anledning, säger hon och jag kan se framför mig hur hon samtidigt rycker på axlarna.

Hon håller med om att det har hänt mycket på kort tid, det känns fortfarande överkligt och helt galet. Men hon är sig själv bara, och tar dagarna som de kommer.

– Jag tror jag är lite mer normal än vissa artister. Jag är inte så upptagen av kändskapet och allt runt omkring.

Men sen tillägger hon att det så klart beror på att hon är bäst, helt enkelt.

– Jag spelar i en egen division och där är jag bäst.

Louise Harman började rappa för fem-sex år sedan. Hon hade hoppat av skolan, eller blivit utsparkad, och var uttråkad och behövde en hobby. Drömmen om att bli fotbollsproffs hade hon

lagt ner sedan hon började få vanor (läs; sprit och cigaretter) som var svåra att kombinera med en idrottskarriär.

– Jag har alltid älskat musik och tänkte att jag ger det en chans och ser om det funkar. Och det gjorde det ju.

Lady Sov är 21 och det märks. Många artister idag är visserligen unga men skulle lätt kunna passera som äldre. Men inte Lady Sov. Hennes nonchalanta tonårsattityd kanske i och för sig har mer med personlighet att göra än ålder men är hur som helst ett faktum.

Hon svarar ”jag vet inte”, ”jag bryr mig inte”, ”kanske” på de flesta frågor. Hon har inga förebilder förutom sig själv och inga andra inspirationskällor.

Hon verkar helt enkelt inte bry sig speciellt mycket, om något. Så länge hon får rappa, sova och festa.

Texten i singeln *Love Me or Hate Me*, sammanfattar ganska väl hennes livsfi-

losofi: “if you love me then thank you/ If you hate me then f#ck you”.

Charmig och irriterande på samma gång precis som hennes musik som är väldigt rolig men ganska jobbig efter ett tag. Lady Sovereign är väldigt mycket in your face och det är svårt att förbli oberörd. Förmodligen är det så att man antingen älskar eller hatar henne, något alternativ finns inte.

Men oavsett vad man tycker måste man hålla med om att en tjej med texter som ”I got hairy armpits but I dont walk around like this/I wear a baggy t-shirt that hides that nasty sh#t”, faktiskt är ganska befriande i den stereotypa hiphop-världen.

Vi behöver Lady Sovereign, the biggest midget in the game, som hon kallar sig själv – hon är här för att stanna.

Sara Thorstensson

TAKEOFF PRESENTS 20.04.2007 NEVERSTORE

UTVALDA FRÅN
WWW.COKE.COM/MUSIC:

APRIL DIVINE FOREST & CRISPIAN

TYROL, STOCKHOLM

BILJ. VIA TICNET 077-170 70 70, WWW.TICNET.SE
SAMT HOS TICNET- OCH ATG-OMBUD.

100 KR + SERVICEAVGIFT

Tyrol

GROOVE

EMATELSTAR
A LIVE NATION COMPANY

Coke iTunes
takeoff
ONSTAGE. ONLINE.

© Coke, Coke, the design of the Coke-Cola contour bottle are trademarks of The Coca-Cola Company. iTunes is a trademark of Apple Computer, Inc. registered in the US and other countries.

PRESSEN HYLLAR TIMBUKTUS NYA ALBUM!

"...ett konstnärligt steg framåt." Aftonbladet

"Timbuktu är så pass modig att han vågar göra något nytt, inte upprepa gamla koncept - och komma ut som en vinnare. Bara så som riktigt stora artister gör." Expressen

"... det bästa han gett ifrån sig" Svenska Dagbladet

"Timbuktu regerar" City

"...läge att kapitulera..." 4/5 Sydsvenskan

TIMBUKTU
"OBEROENDE-
FRAMKALLANDE"
"INNEHÅLLER SINGELN
"KARMAKONTOT"
I BUTIK NU!
JUJU RECORDS

Mot nya höjder

Geir Jenssen skippade bandmedlemmar, fick full kontroll över karriären och älskar att inspireras av naturen. Under året spelar han in nytt Biosphere-material.

– Jag började använda en massa new beat-element som egentligen inte passade i min musik. Bryssel satte sina spår i min musik och det var botten.

Geir Jenssen och jag slår oss ner vid ett bord i Röda Rummet på Berns i Stockholm. Det Röda Rummet där Strindberg spritade sig igenom nätterna och gjorde odödligt i sin roman. Geir frågar om rummet är en turistattraktion i Stockholm och jag erkänner att det är första gången jag är där och att det inte är troligt att många hittar hit.

Strindberg får oss att tappa tråden en stund, men snart är samtalet åter på rätt spår. Nämligen om Geirs tid i etnoelektroniska popbandet Bel Canto och hur det var att flytta till Bryssel med dem.

Efter två skivor fick Geir nog och lämnade gruppen.

– Bara att komma överens om när vi skulle repa var ansträngande, säger han med ett snett leende.

Det är uppenbart att han inte saknar tiden i Bel Canto, utan trivs bra med soloprojektet Biosphere.

– Det är influerat av min hemstad Tromsø dit jag flyttade tillbaka efter Bryssel.

Naturen runt Tromsø har alltid influerat Geir till vackra ambiensskivor som *Polar Sequences* med sina rena ljud av smältande snö. Det går att plocka upp nästan vilken Biosphere-skiva som helst och se naturens inverkan på Geir. Kvällen innan vi träffas spelar Biosphere live för Berns slipsklädda publik. Själv ser han ut som han just kom ner från fjället

i sin lusekofta, vindtäta jacka, militärbuxor och fotvänliga kängor.

– Jag älskar att åka snowboard och skidor och som alla norrmän går jag på tur.

För några år sen hade Geir sin största naturupplevelse hittills: han besteg berget Cho Oyu i Himalaya. Bestigningen spelade han in på sin minidisccapellare för att fånga material som han kunde använda i sin musik.

Men efter mycket funderingar kom han fram till att det fungerade bäst som rena field recordings och för några månader sen släpptes *Cho Oyu 8201m – Field Recordings from Tibet*. En skiva fylld av ljud från bestigningen: lamor som frustar, radiosignaler från kortvägsradion, de kraftiga vindarna på bergets sida och så vidare. Geir valde att släppa skivan under sitt eget namn och inte som Biosphere.

– Det är ju ingen musik på skivan. Jag har bara bearbetat mina inspelningar, tagit bort extrema vindljud och så. Därför ville jag inte göra den som Biosphere för det namnet är reserverat för musik.

Han har tagit sig från botten med Bel Canto till toppen på ett av världens högsta berg och samtidigt till den absoluta toppen inom ambientmusiken. Efter år av flitigt turnerande längtar han hem till studion igen – för ett riktigt Biosphere-album.

– Jag har precis köpt en ny Nord Lead-synt och bestämt mig för att inte turnera på ett helt år. Nu ska jag ha det skönt i studion.

Något som förmodligen avbryts av en och annan skidtur eller fjällvandring. Geir Jenssen trivs ju bäst i det fria.

Mats Almegård

SOUNDS LIKE VIOLENCE

De har spelat ihop i tretton år under ett otal olika namn (bland annat Limepit och The Heartattacks, Niccokick), men det var först 2002 som de hittade sin stil och blev Sounds Like Violence. Sångaren och låtskrivaren Andreas Söderlund och gitarristen Philip Hall har varit grannar sen de var barn och alltid spelat ihop.

Jens Nordström

– Det funkar bättre med nån man känner, säger Andreas på telefon från Ängelholm.

Sounds Like Violence ligger på Burning Heart och det hörs. Deras debutplatta *With Blood On My Hands* är en snabb, emotionell och aggressiv sak som slår rakt mot hjärtat med blödande, såriga texter. Bandet opererar i ett slags ingenmansland mitt emellan post-rock, hardcore och emo.

Det är kraftig bas och hårda trummor, korsat med en rejäl stuns och ett frenetiskt riffande, och ovanpå detta Andreas som tömmer sitt hjärta, sina lungor och sin själ över hela blandningen. Och trots detta är det catchy på ett sätt som The Posies hade gillat. – Jag har svårt att få in texterna i musiken, det är en kamp, och jag är egentligen inte så där arg. Men det är ett bra sätt att få ur sig aggressionen. Men visst är texterna viktiga.

Skivan är producerad av bandet själva, dels för att det var billigare så och dels för att de visste precis hur den skulle låta.

– Det har tagit tid att skriva till skivan, men det har fått ta den tid det tog, ibland är det bra att kompromissa. Jag hade gärna tagit bort två låtar från plattan för att få den tajtare och mer direkt, men skivbolaget i USA ville ha flera.

Hur skriver ni låtar?

– Jag kommer ofta med låtar till bandet eller delar av låtar. Sen sätter vi ihop vad jag har till färdiga sånger med riff och mittpartier och sånt. Dom andra får gärna komma med låtar eller riff också, men det händer aldrig.

Skivan släpps nu och direkt så ger sig bandet ut på turné, först ett par spelningar i Sverige, sen bär ut i Europa; Tyskland, Frankrike, Holland och England bland annat.

– Fast jag är trött på att sova på golv, vi vill gärna växa lite som band nu och kanske spela lite större och bättre ställen.

Man får bara hoppas att vi får njuta av Sounds Like Violence ett tag till i Sverige innan de gör en The (International) Noise Conspiracy eller Millencolin och försvinner på evighetslånga USA-turnéer, det känns just nu som att de levererar nåt som vi har ont om i Sverige. Hård, ärlig rock som gör ont.

Mathias Skeppstedt

Dean Chalkley

Intervjun är senarelagd som vanligt, så jag roar mig med att titta på folk. En ganska trevlig sysselsättning faktiskt, åtminstone om man befinner sig på Grand Hotel i Oslo. Utanför snöar det och de som inte tänker tillbringa dagen i hotellets magnifika restaurang är påpälsade för att kunna värja sig mot den bitande kylan.

Rockstjärnemyten personifierad

EFTER ATT HA VARIT på konserten kvällen innan förväntar jag mig en social, sprallig liten tjej. Amy Winehouse är visserligen pytteliten men långt ifrån glad och sprallig visar det sig. Det är istället en trött tjej som möter mig. En trött tjej som inte alls vill vara ute på promotionturné utan bara vill hem till London till pojkvännen och familjen.

– Inget har egentligen förändrats sedan jag släppte min debutplatta, förutom att jag aldrig är hemma och i princip inte har något liv längre, säger hon sarkastiskt.

Hennes första album, *Frank*, släpptes 2003 och blev en stor succé med nomineringar till Brit Awards och platina-försäljning. Hennes röst jämfördes med storheter som Billie Holiday och Ella Fitzgerald.

Efter den releasen tog Amy det lugnt i ett år. Eller ja, lugnt och lugnt. Hennes namn har ständigt förekommit i skvallerbaskor i hemlandet tillsammans med ord som viktnedgång, ätstörningar, alkohol- och drogproblem. Marijuanen har hon i alla fall slutat med, "it's a kids drug" men hon verkar ha ersatt den med alkohol.

Videoklipp där hon uppträtt full cirkulerar på Youtube och hon har tvingats avbryta konserter för att hon mått dåligt. Själv tycker hon att hon har kontroll över sina vanor och vill inte sluta, precis som hon sjunger i första singeln *Rehab*; "they tried to make me go to rehab/but I said no, no, no".

Även detta album har fått strålande kritik och Amy kammade hem pris för bästa kvinnliga artist på årets Brit Awards.

– När jag skrev *Frank* lyssnade jag mycket på jazz men på sista tiden har jag lyssnat på en massa tjejgrupper från 50- och 60-talet och det har såklart präglat albumet.

Där *Frank* var mer poppig är *Back to Black* ännu mer soulig. Hon själv är mer nöjd med den här skivan och har tidigare sagt att hon vägrade lyssna på *Frank* efter att den släppts eftersom hon inte var helt nöjd med hur vissa låtar ändrades. *Back to Black* känns mer som en helhet.

HON SKREV NYA ALBUMET efter att ett förhållande tagit slut.

– Jag blev kär men det var som att något saknades, något var fel. Vi gjorde slut och

han gick tillbaka till sin gamla flickvän. Jag hade inget att göra eftersom jag inte jobbade så jag hade inget att gå tillbaka till.

Istället blev det några mörka månader av mycket depp och drickande. Och många låtar. Amy skrev hela albumet under den här tiden och hon har till och med material över till en tredje skiva. Åtminstone texter, melodierna har hon inte hunnit skriva än men så fort hon får lite mer tid över ska hon ta fram sitt anteckningsblock.

– Jag måste känna väldigt starkt för något för att skriva om det. Det måste vara något som jag inte kan sluta tänka på. Jag skriver ner det och sen går jag tillbaka till det efter någon månad och tänker, det där är okej. Eller förresten, för det mesta tänker jag vilken idiot jag är och stryker ut det.

Men det som blir kvar efter att hon strukit skriver hon melodier till, för det mesta på sin gitarr.

Amy är känd för att vara väldigt öppen i sina texter. Det är mycket bakfylleångest, ex och otrohet. På förra skivan handlade flera låtar också om en gammal pojkvän, men hon verkar inte bekymra sig över om hon lämnar ut någon.

– Han brydde sig inte, säger hon. Om mina kompisar brydde sig om mina texter, om jag skulle skriva om dom någon gång, så skulle dom inte vara mina kompisar.

Amy har alltid kunnat sjunga och trodde när hon var liten att det var något alla kunde. Hon har aldrig tagit en enda sånglektion, hon går bara ut på scenen och kör.

– Många sångpedagoger lär ut fel ändå. Jag tror sångteknik handlar mer om det psykiska än det fysiska, säger hon med en inställning som får vem som helst som tagit sånglektioner att bli grön av avund.

PÅ KONSERTEN KVÄLLEN innan är Amy hur bra och charmig som helst. Hon blandar gammalt och nytt material, får alla att sjunga med och dansa och hon verkar nästan generad över alla ovationer hon får efter varje låt.

– Var någonstans kan man gå om man vill fortsätta festa?, frågar hon publiken. Säg till han där borta så går vi dit tillsammans. Ge mig en halvtimme bara.

Publiken jublar.

Men det finns onekligen baksidor med framgången. Hon påpekar flera gånger under intervjun att hon bara är en musiker som det råkat gå bra för men verkar inte helt tillfreds med allt som hör till. Turnéer, resandet och att prata med journalister är mest nödvändigt ont.

– Jag saknar verkligen England. Jag saknar doften efter att det har regnat, jag saknar till och med trottoarerna. Men det är kul att resa också ibland. Igår när jag kom hit såg jag en stor snödriva vid vägen, jag har aldrig sett det förut. Det var så vackert. Men man säger ju att man saknar vad man har först när man är borta från det och det är verkligen sant, för jag saknar London så otroligt mycket.

MITT UNDER INTERVJUN ringer hennes telefon. Det är hennes pappa och för ett par minuter är det som att hon fullständigt glömmer bort att jag sitter där. Antingen är hon så kaxig att hon inte bryr sig eller så är hon bara likgiltig och trött. Hon öser i alla fall ur sig hur uttråkad och rastlös hon är och börjar nästan gråta när hon berättar att hennes pojkvän inte mår bra och att hon bara vill hem till honom. Pappa blir orolig och Amy får ägna de sista minuterna av samtalet till att försöka övertyga honom (och sig själv förmodligen) om att det är lugnt, hon kommer att kunna ta sig samman och genomföra turnén.

– Förlåt att jag var en sån bitch tidigare, säger hon när hon lagt på luren. Och tack för att du väntade, du anar inte hur skönt det var att få prata med pappa.

Amy före och efter telefonsamtalet är som natt och dag och hon är betydligt lättare och roligare att intervjua efteråt. Hon erkänner att hon kan verka kaxig men egentligen tycker hon bara det är jobbigt att bli intervjuad.

– Jag tycker det är så svårt med intervjuer, jag vet aldrig vad jag ska svara riktigt. Jag önskar verkligen att jag var bättre på det, jag måste bli bättre, säger hon frustrerat.

Vi fortsätter prata musik och vad hon skulle göra om hon inte gjorde det här. Svaret kommer snabbt.

– Då skulle jag vara en hemmafru. Vid den här tiden skulle jag förmodligen ha förberett för lunchen, städat lite och dansat omkring i mitt kök. Jag älskar att laga mat. Men som det är nu har jag knappt ens tid för att äta, tillägger hon med en aning bitterhet i rösten.

Hon skulle gärna vilja plugga men tror inte att hon någonsin kommer att kunna göra det eftersom hon har svårt att koncentrera sig. Men om hon kunde skulle hon vilja plugga kriminologi. Svaret kommer lika självklart där. Men någon förklaring blir det inte. Istället börjar hon prata om att hon inte kan se på *CSI* eftersom hon inte har någon tv. Den råkade hennes pojkvän ha sönder, eller han snubblade på en sladd och välte ner tv:n under ett bråk.

IBLAND FÅR MAN LÅNGA associationsrika svar där hon bjuder på sig själv och ibland när det är något hon inte vill eller känner för att prata om får man knappt något svar alls. Men hon säger ofta vad hon tänker, innan hon tänkt efter, vilket har mynnat ut i många kontroversiella uttalanden. Amy är på ett sätt rockstjärnemyten personifierad, med musik och droger som största intressen. Men å andra sidan är hon en tjej med ganska dålig självkänsla och en hel del problem, som råkar vara grym på att sjunga.

Några timmar senare när jag sitter på Oslo flygplats och väntar på att min gate hem till Stockholm ska öppnas, hörs plötsligt ett "f#k off" med utpräglad London-accent bakom mig.

Jag vänder mig om och där står Amy Winehouse och skriker på någon i sitt crew. Jag kollar på klockan, avgången till Paris går när som helst och tavlan framför mig skriker "go to gate". Men det verkar inte bekymra Amy. Hon strosar lugnt omkring och handlar lite innan hon bestämmer sig för att gå på planet till Paris, där ännu en konsert väntar.

Sara Thorstensson

Det ultimata groovet

Skylden vid gate F61 på Arlanda pryds plötsligt av ett alarmerande rött fält. Signalerna färdas omedelbart till hjärnan innan jag ens läst texten; flighten är försenad. Trots höga höjder, vindmotstånd och luftgropar sker den största turbulensen som vanligt på marknivå.

Schemat är redan tajt som det är inför stundande möte med !!! (uttalas vanligen Chk Chk Chk, men kan bytas ut mot valfria likadana enstaviga ord) i London. Nervositeten har infunnit sig långt tidigare, då jag läst om bandets ovilja att ägna sig åt publicitet; ”doing press is part of a big game that you have to play to make music” har sångaren Nic Offer en gång uttalat. Och inför tredje fullängdaren, *Myth Takes*, har det åtta man starka bandet tryckt upp cardboard-figurer av sig själva i naturlig storlek, som fotografer får klä upp och posera hur de vill.

– Egentligen är det mest bilderna vi är obehäva med. Jag menar, jag kunde ju ha ett värre jobb än att prata om mig själv, förklarar Nic Offer på närmast tillgängliga hamburgerhak bredvid London Astoria.

Senare på kvällen ska bandet spela på den anrika rock'n'roll-scenen, som numera hotas av nedläggning. Tankarna går närmast till New Yorks CBGB's, som ju nyligen flyttat till nya lokaler. Tankar som värmer och inger hopp om en fortsatt framtid även för London Astoria.

Nic Offer sitter mitt emot mig med en blodsockernivå nära nollpunkten. Han tuggar utsvultet på sin hamburgare, samtidigt som han kommenterar mitt val att ösa mängder med salt på min mat.

– Har du aldrig varit i England förut, undrar han och skrattar.

Han ger intrycket av att vara en kille med huvudet på skaft, vilket även hans lyrik förmedlar mellan de bitska raderna. Han är artig, men märkbart trött. Pratar inte i onödan.

!!! har från vissa håll omskrivits som politiska, särskilt i samband med 2004 års *Louden Up Now!*. Men det verkar mest vara på grund av att namnen George Bush och Tony Blair varvas med diverse svordomar och sarkasmer i *Shit, Scheisse, Merde* och *Dear Can*.

– Klimatet idag är ju ganska tungt, så det är klart att vi berör vissa ämnen. Men vi har aldrig gått in för att vara ett politiskt band. Jag tycker att nya plattan ur den aspekten är lika politisk som den förra. Till exempel *All My Heroes Are Weirdos*, där jag jämför Robert DeNiro med George Bush...

Nic Offer förklarar vidare:

– På 60-talet fanns ledare för folket att följa, oavsett om dom kom med idéerna eller inte; Malcolm X, Martin Luther King, Dylan och The Beatles – ledare som demokraterna i dag inte kan erbjuda. Någon som är både en ”weirdo” och en ”hero”, någon som går mot strömmen.

Nya plattan heter alltså *Myth Takes*. Den är ett naturligt steg i sökandet efter det perfekta svänget.

Den lekfulla, nyskapande musiken skvallrar om en mycket fri skapelsepro-

cess. Där *Louden Up Now!* hade en fot stadigt nedgrävd i elektronisk dansmusik är *Myth Takes* ett steg mot det betydligt mer organiska.

Den osannolika smältdegeln som är !!! har resulterat i något än mer våghalsigt; house har en naturlig plats vid sidan av rock, dub bredvid soul, punk bredvid spaghettivästern. Jag vill be Svenska Akademien om tillåtelse att införa begreppet ”energeni”. För när det handlar om !!! är det de energiska rytmerna som skriker högst. Om musiken så bygger på basgångar, ett beat eller en sångmelodi är rytmerna där och fulländar slutprodukten.

– En av aspekterna med vårt bandnamn är just det rytmiska låtet i det, avslöjar Nic Offer, samtidigt som jag skymtar tre utropstecken på hans vänstra överarm.

!!! är något han är väldigt stolt över.

– Vi har ett speciellt sätt att skriva våra låtar. Först jammar vi, sedan tar vi dom bästa delarna från jammen och testar dom på publiken. Om folk inte dansar gör vi inte vårt jobb. Sedan skriver vi om låtarna i studio och spelar dom versionerna live. Musiken är under konstant förändring.

Inför *Myth Takes* packade de in sig med sin utrustning i ett hus utanför Nashville, där de jammade från gryning till småttimmar. Varje dag inleddes med grundläggande kung fu-övningar – något som uppskattades föga av grannskapet.

– I början gjorde vi det mest på skoj, men det var fokuserande så vi fortsatte. Grannarna trodde att vi var en sekt eller något.

Myth Takes handlar som titeln avslöjar om olika myter. Ett inslag är rock'n'roll-myten.

– Den handlar mycket om unga människor som flyttar till New York för att jaga rockdrömmen. Det är en väldigt härfin gräns mellan vad som får vissa att lyckas och vissa att sluta som roadkills.

Ett annat exempel är *Must Be the Moon*, som kopplar samman ett kroggragg med yttre krafter som styr oss. Det romantiska, hemlighetsfulla med månen.

Har ni funnit det ultimata svänget?

– Nej, skrattar han, vi har inte gjort den låten än. Det ultimata svänget är det sväng som får alla, precis alla, att bara vilja ställa sig upp när dom hör det. Som *Running Away* med Roy Ayers. Ladda ner den så förstår du vad jag menar.

– Vi kanske helt enkelt borde skriva en låt som heter *Running Away*.

Men då har ni ju gjort ert jobb. Då kan ni lägga av.

– Nej, jag vill ju inte lägga av!

Vi skiljs åt på Tottenham Street i det rytmiska trafikkaoset.

Christian Thunar

LAST DAYS OF APRIL
MIGHT AS WELL LIVE

Ny skiva i butik nu!

På turné:
 22/3 Skylden, Linköping
 23/3 Mejeriet, Lund
 24/3 Debaser, Stockholm
 29/3 Kårhuset Trappan, Norrköping
 30/3 Pusterviksbaren, Göteborg
 31/3 Magasin 15, Trollhättan

BORDER MUSIC Bad Taste Records
www.myspace.com/ldoa - www.badtasterecords.se

logh north

"North låter precis som jag alltid velat att logh ska låta. Bandets bästa platta hittills"
8/10 i SONIC (Anders Dahlbom)

"Resultatet blir smärtsamt vackert. Allt från den ensamma flygeln i skivans första sekunder till Mattias Fribergs avskalade röst." "Allt jobbar tillsammans och skapar deras vackraste och kanske bästa skiva hittills."
GROOVE

På turné:
 12/4 Umeå Scharinska
 13/4 Östersund Corazon @ Marité
 14/4 Skellefteå Pinkerton
 25/4 Stockholm Södra Teatern
 26/4 Göteborg Pusterviksteatern
 27/4 Malmö Inkonst (teatern)
 29/4 Köpenhamn Loppen

ny skiva i butik 28 mars

BORDER MUSIC Bad Taste Records
www.logh.se - www.myspace.com/logh - www.badtasterecords.se

LYFT PÅ LOCKET

Välj bland
 148 folkhögskolor,
 1 600 utbildningar,
 1 000 000 möjligheter.

www.folkhogskola.nu

Folkhögskolornas
 informationstjänst tel 08-796 00 50

Folkhögskola 1-2 år
afro/rock

Sista ansökningsdag 1/4

www.furuboda.se

In med gitarren, ut med pianot

Grooves Mathias Skeppstedt åkte till London för att prata med ett okoncentrerat, men extremt artigt, Grinderman om svenska tallar, Eric Clapton, våld mot barn, producenter och bandets första skiva.

DET BÖRJAR MED ATT Nick Cave kommer in på toaletten och ställer sig bredvid mig vid pissoaren. Sen kommer två meter Jim Scavunos och ställer sig på andra sidan.

De är båda oklanderligt klädda i kostymer, Nick i en svart kritstrecksrändig med tillhörande slarvigt slängd halsduk runt halsen och Jim i en brun. De nickar mot mig när de är klara och går tillbaka till intervjun de håller på med och jag sätter mig och funderar på hur surrealistisk hela situationen var. Tur att de i alla fall tvättade händerna.

Jag är nummer sex idag. Jag var lite orolig för hela situationen från början, det är aldrig bra att intervjua ett helt band på en gång. Fyra mot en och alldeles för mycket interna skämt och ignorerande av frågor de inte gillar brukar vara standard.

Och det börjar inte bra. Jag kommer in till det bakre rummet på puben där de fyra sitter i varsin stor, mjuk läderfåtölj och dricker te och rullar sina egna cigaretter, en pall är framställd till mig, och Nick säger till skivbolagstjejen: "Är det lunch nu?" "Nej, säger hon, en intervju till". Nick tittar på mig och börjar skissa i en anteckningsbok.

Hur kom det sig att ni bildade Grinderman?

– Jag hade kört fast helt i mitt låtskrivande, säger Nick och tittar upp från sin bok, det funkade inte längre att sitta på kontoret och skriva på pianot. Så jag samlade ihop en grupp människor och vi läste in oss i en studio i Paris för att skriva till nästa Bad Seeds-album.

BASISTEN MARTYN P. Casey erbjuder mig lite kakor från fatet på bordet, och det blir i stort sett det enda han säger under hela intervjun, det är Nick och The Dirty Three-violinisten Warren Ellis i ett enormt svart spadformat skägg som sköter snacket.

Med kakorna och de fyra männen i sina kostymer med varsin tekopp i knät

får man lätt intrycket av att vi sitter på en gammal engelsk herrklubb. Röken ligger tung och de mörka draperierna runt väg-garna skapar stämning.

– Det var extremt befriande att Nick inte spelade piano utan gitarr istället, det löste upp mycket, säger Warren.

– Ett piano tar väldigt mycket plats musikaliskt, fyller Nick i.

Ni ska spela på All Tomorrows Parties, blir det nåt mer, en turné kanske?

– Det är omöjligt att säga, allt hänger på tid, om vi har tid, om vi kan organisera nåt. Och om vi spelar ATP, rockar rejält, inte gör bort oss, gör låtarna rättvisa och det är skoj, då försöker vi nog få ihop nåt. Vi vill göra en skandinavisk turné.

– Jag är trött på jävla sill, vi spelar bara i Skandinavien, stönar Warren.

Situationen är precis som jag fruktat, bandet är väldigt okoncentrerat och fnittrigt. Ställer jag en fråga de inte gillar så pratar de sinsemellan om nåt annat tills jag ställer en ny, eller bara svamlar tills jag tröttnar. Min roll blir lite av tolk och dagisfröken.

Ibland vet man inte riktigt vad man ska tro. Vilket bara blir värre när jag säger att en skandinavisk turné vore kul eftersom de nästan aldrig spelar här längre.

– Jag har aldrig fattat alla jävla tallar, dom har alltid skrämt mig, säger Nick. Men allteftersom jag mognat... eh... har jag börjat gilla tallarna, dom gör nåt med mig. Nu gillar jag verkligen Skandinavien. Kanske har det med åldern att göra.

– Då åker vi dit, utropar Warren, jag behöver lite räkör.

Jag försöker leda in samtalet på det faktum att Nick numera sköter alla gitarer.

– Det är faktiskt Eric Clapton, säger Nick, jag fick lära honom låtarna. Men han är så dålig numera att fick honom att börja med heroin igen så att han skulle bli bra.

Samtalet snöar in totalt och jag försöker få tillbaka det på rätt spår.

Det är tredje plattan i rad ni jobbar med Nick Launey (P.I.L., Lou Reed, Killing Joke, Talking Heads) som producent.

– Vi hade inget val, det fanns inget annat alternativ, säger Warren.

– Vad du måste förstå är att man formar en producent. Antingen knäcker dom dig eller så formar du dom, menar Nick. Du måste undervisa dom i hur du vill att det ska låta och vad dom ska göra. Producenter kommer alltid in i ett projekt med egna idéer och du måste få bort dom och ersätta dom med dina egna.

Hur lång tid tog det?

– Det var en kamp. Han ville ändra Bad Seeds på *Nocturama*, få in mer energi, men Blixa satte stopp för det ganska fort.

– Nick Launey skapar en atmosfär där man jobbar väldigt fort, skitsnack ligger på ett minimum och man kan spela när man vill, fyller Jim i. Hela Grindermanplattan är inspelad live.

GRINDERMAN-SKIVAN ÄR en väldigt intensiv och rå upplevelse med Nick Cave på ett brutalt och samtidigt uppsluppet humör. Det är mycket mer rock, gnissel och stök än vad Bad Seeds någonsin varit.

Samtidigt som den är väldigt personlig och ibland rent av vacker. Det är det mest spännande någon av dem gjort på länge.

Blev den som ni tänkt er?

– Jag blev positivt överraskad av den, säger Nick. Det blev en mycket viktigare skiva än jag trodde att vi gjorde. Den är mycket mer realiserad än vad vi hade tänkt. Jag tror att den kommer att ha ett enormt inflytande på nästa Bad Seeds-platta.

Jaså, det blir en ny?

– Ja, jag skriver den just nu, säger Nick, och efter det här ikväll så ska Bad Seeds repa och klura ut lite grejor och komma i ordning. Jag håller på med texterna nu, men fråga inte vad dom handlar om för

jag har inte en jävla aning. Vi har studio-tid bokad i juni eller juli.

Även om de verkar trötta på intervju-situationen är bandmedlemmarna extremt trevliga och artiga. De fyller konstant på mitt te och försöker verkligen svara på de frågor de inte hunnit tröttna på under dagen.

Vi börjar prata om att de flesta artister när deras barn når en viss ålder börjar göra barnvänliga saker. Jag nämner att det känns som att de har gjort den totala motsatsen med den här skivan. Nick skrattar.

– Vet du, mina tvillingar som är sex, gick och sjöng *No Pussy Blues* på skolgården häromdagen. "Pappa, jag har ingen fittablues".

– Jag fick faktiskt ett samtal från en lärare för samma sak, säger Martyn.

Du känner inte att det är något du borde ta hänsyn till?

– Barn skall våldföras, säger Nick och är tyst ett tag.

– Ett ögonblick. Det där lät inte rätt va? Kommer jag inte att bli insläppt i Sverige nu?

Nick börjar göra en imitation på Pete Townshend och pratar om små pojkar. Jag känner att vi börjar tappa greppet igen.

Det står i er pressrelease att texterna är improviserade.

– Inte *Go Tell the Women*, den hade jag innan, men annars ja.

Fast här lägger sig Warren i.

– Jag tycker det där är oräddvinst. Du säger improviserade, men du kommer ju in med 30 års erfarenhet. Och du använder allt det du har lärt dig längs med vägen.

Han vänder sig mot mig.

– Det är skillnad på när Nick sätter tio ord efter varandra och när jag gör det. Även om han står och hittar på vid micken så hittar han ju ändå inte på. Jag är ledsen, men jag tycker det måste förklaras, det ger inte rättvisa åt det han gör, det är ett hantverk.

GRINDERMAN ÄR EN väldigt erfaren grupp, Nick har ju varit stjärna sen den blygsamma början med Boys Next Door, sen genom nihilismen med *The Birthday Party* till dagens sofistikerade *Bad Seeds*.

Basisten Martyn P. Casey kommer från *The Triffids*, trummisen Jim Scavunos har en historia i *Sonic Youth*, *The Cramps* och no wave-gudarna *Teenage Jesus and The Jerks*. Warren Ellis är ju annars med i *The Dirty Three* och berättar

att all erfarenhet berikar musiken, att den inte går att bortse från, det liksom sitter i en ens blod. Nick ger honom en arg blick.

– Vi godtar allas historia i det här bandet utom vissa utflykter, han nickar mot Warren och fortsätter, spelar du den där jävla... du vet vad jag menar... så.

Warren skrattar så han trillar av stolen och Martyn tänder ännu en hemmarullad cigarett.

Warren berättar också att det var viktigt för honom att inte spela fiol den här gången, precis som det var viktigt för Nick att låta bli pianot.

– Fiolen och pianot är numera det som definierar *The Bad Seeds*, säger Nick, och det var viktigt för oss att inte bara göra ytterligare en *Bad Seeds*-platta.

Men intervjun är slut och Nick reser sig upp direkt för att gå och äta lunch innan ytterligare sex intervjuer tar vid. Vi skiljs åt med starka handslag och alla fyra går ut ur rummet. Medan jag packar ihop mina grejor kommer Jim Scavunos in igen.

– Var i Brooklyn bodde du? Jag är född och uppvuxen i Brooklyn.

”Red Hook”, säger jag och Jim som varit tyst hela intervjun står nu och berättar för mig hur yppisarna tagit över sen jag flyttade och att jag troligtvis inte skulle känna igen det längre. Det känns som att han saknar sitt Brooklyn och han står och pratar med mig i en halvtimme medan bandet försvinner ut ur puben.

Mathias Skeppstedt

THRESHOLD

DEAD RECKONING

"Heavier, darker yet more accessible, THRESHOLD's 8th album is like a warm slap in the face. With 'Dead Reckoning', they are sitting on the threshold of success. DREAM THEATER, watch your step!"

Bruce Turnbull - **POWERED**

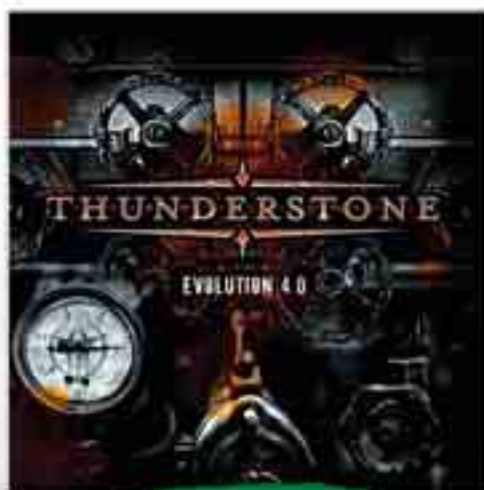
IN STORES: **22.03.**

DOWNLOAD SINGLE

"PILOT IN THE SKY OF DREAMS" OUT NOW!

LIMITED EDITION

DIGIPAK INCL. BONUS TRACK AVAILABLE!

OUT NOW!

THUNDERSTONE - EVOLUTION 4.0 LIMITED EDITION CD IN O-CARD INCL. BONUS TRACK AVAILABLE!

IN STORES: **29.03.2007**

DEW-SCENTED - INCINERATE LIMITED EDITION CD INCL. BONUS CD AVAILABLE!

OUT NOW!

EARCRUSHER - THE ULTIMATE COMPILATION DVD + CD IN O-CARD & CD + DVD AVAILABLE!

WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

OUT NOW!

AFTER FOREVER - "ENERGIZE ME" DOWNLOAD SINGLE (INCL. NON-ALBUM TRACK) OF THE UPCOMING ALBUM "AFTER FOREVER"

OUT 30.03.2007

GOTTHARD - "THE CALL" DOWNLOAD SINGLE OF THE UPCOMING ALBUM "DOMINO EFFECT"

OUT 30.03.2007

DIMMU BORGIR - "THE SERPENTINE OFFERING" DOWNLOAD SINGLE (INCL. 2 NON-ALBUM VERSIONS) OF THE UPCOMING ALBUM "IN SORTE DIABOLI"

WATCH OUT:

AFTER FOREVER
After Forever
DIGIBOOK INCL. BONUS-TRACK & MEDIA PLAYER
IN STORES
19.04.2007

DIMMU BORGIR
In Sorte Diaboli
DELUXE DIGIPAK INCL. DVD, 32 PAGES BOOKLET INCL. "MIRROR" + BONUS TRACK + MEDIA PLAYER AVAILABLE
IN STORES: 26.04.2007

GOTTHARD
Domino Effect
LTD. DIGIPAK INCL. BONUS TRACK
IN STORES
26.04.2007

BLIND GUARDIAN
Another Stranger Me (EP)
LTD. DIGIPAK
IN STORES
03.05.2007

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++
20 YEARS NUCLEAR BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
Made in the USA. 100% Recycled Paper. 100% Recycled Ink. 100% Recycled Cover. 100% Recycled Content.
Nuclear Blast - Deschtrasse 40 - D-72072 Dorndorf - Germany
Tel: 07162-328026 - Fax: 07162-24554 - email: mail@nuclearblast.de

!!!

Myth Takes

WARP/BORDER

Bland ökonekon och mustigt förortsfunksväng huserar jänkarna i !!! nu när tredje plattan *Myth Takes* dyker upp. Och vare sig de snor Happy Mondays-grooves eller The Edge-gitartrarer travar låtarna på i ullstrumporna, ibland tycker jag det är outhärdligt stompigt för att vid nästa lysning trollbindas av ZZ Top-gitarungungnet man får på köpet med *Yadnus* eller det snirkliga stroboblänket som fördjupas i tunga dansgolvspaketet *Bend Over Beethoven* som otvetydigt är plattans mest inspirerade och bästa spår. Där har de samlat all bandets ork efter sin kung-fu-träning och destillerat ner det till åtta minuter glädje och svett. Härligt!!!!

Myth Takes är modern i allt sitt tillbakablickande och med sin mix av dansgolvsestetik och slackerock. Men vi har faktiskt redan hört det mesta förr. Genomsnittsnivån för chkhk-chkhk!!!!/utropstecknena är låg men höjdpunkterna är uppe i stratosfären. Definitiv!!!!

Gary Landström

ABORTED

Slaughter & Apparatus: A Methodical Overture
CENTURY MEDIA/EMI

Mysigt! Härligt krutladdad dödsmetall från Aborted och frontmannen Sven de Caluwé. Min favorit efter några lyssningar är rakt-på-sak-spåret *Avenious*, men låtarna puttrar och kokar ständigt. *A Methodical Overture* är lika övertygande medan *The Chondrin Enigma* är Century Medias första val att göra video på.

På *Slaughter & Apparatus: A Methodical Overture* har Aborted lyckats varva growl med renare sångroster på ett väldigt naturligt sätt. Det ger nyans till den robusta nattsvarta plattform gitarer och baskaggar bildar.

Ett hack i skivan tycker jag mig dock finna. Aborted lider av ordbokssjukan. De letar upp svåra ord i sitt stora engelska lexikon, ord som "spaying", "chondrin", "avenious" och "emanation". Alla biologer på Oxford nickar igenkännande till såna termer, men oss andra säger de nada. Släng ordboken och skriv texter om sånt folk förstår istället. Utan att tumma på innebörden.

Torbjörn Hallgren

AIR

Pocket Symphony

VIRGIN/EMI

Jean-Benoit Dunckel och Nicolas Godin har gjort en Japan-inspirerad pocket-symfoni. De har lärt sig att spela asiatiska instrument som shamisen och koto.

Resultatet låter egentligen inte särskilt japanskt men det är definitivt en bra skiva. Till sin hjälp har de även tagit Jarvis Cocker och Neil Hannons sångförmågor. Och Jarvis bistra brittiska röst passar oväntat bra ihop med Airs svävande musik och de asiatiska ljuden i *One Hell of a Party*. Neils bidrag *Somewhere Between Waking and Sleeping* överraskar också. Lättiteln är dessutom en bra indikation på skivans känsla. Det vilar ett lugn och en drömlig känsla över hela skivan. Förutom Neils låt så är det *Once Upon a Time*, med dess manande pianoslinga och magiska stämning, som är *Pocket Symphonys* starkaste låtar.

Lisa Andersson

ALVA NOTO

Xerax Vol. 1

RASTER NOTON/IMPORT

På Trans-All-serien utforskade Alva Noto (Carten Nicola) informationsflödet runt omkring oss i den digitala världen. Med rytmiskt aggressiva och djupt avskalade låtar satte han

de digitala ettorna och nollorna i första rummet. Efter det (för Alva Noto) ytterst melodiska samarbetet med Ryuichi Sakamoto återvänder han med första delen i en ny serie som behandlar data- och informationssamhället. Den här gången är det kopian som intresserat honom. Kopian som en form som ständigt omger oss – kopior av ljud- och bildfiler, spel och filmer. Han har samplat material från reklamfilmer och TV-program, från muzak som spelas på flygplatser. Efter mikrobehandling har han sedan gjort en enastående vacker skiva som rör sig mellan det brutalt oljudsaktiga till de mest ambient lågmälda och vackra. Alva Noto framstår mer och mer som en av vår tids viktigaste musiker/ljudkonstnärer.

Mats Almegård

SARA BERG

When I Was a Young Child I Used to Feel Pleasure From Playing With Others

GAYMONKEY/BORDER

Emotronica, kallar Sara Berg sin musik. Emotionell elektronisk musik. Och det känns som en bra genrebeskrivning, för *When I Was a Young Child I Used to Feel Pleasure From Playing With Others* är en ganska mörk historia där syntarna och Saras röst står i centrum. Låtarna dansar fram i ett långsamt tempo och jag får associationer till såväl betong som mörka skogar. Emellanåt känns det lite trögt och jag kommer av mig i lyssningen i verserna på ett flertal av låtarna. Men så glimmar det till i en refräng och jag är med igen. Som i snygga *Demons* och *I Had to Trace* och i coola *Young Child*. Skulle bara önska att det kunde vara så hela tiden.

Linda Hansson

DAN BERN

Breathe

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Antar att chansen är ganska stor att du liksom jag aldrig tidigare hört talas om Dan Bern. Detta till trots så är *Breathe* Dans sjätte album sedan debuten 1997. Han blev redan från början utnämnd till "den nye Dylan", kanske främst för att deras röster påminner så otroligt mycket om varandra, men genombrottet kom aldrig och *Breathe* är därför lite av en comeback. Det handlar om countrysmyckad folkrock med texter om relationer och politik. Och detta mina vänner är faktiskt inte alls dumt.

Dan har näsa för både smarta texter och svängiga melodier och alltsammans är smakfullt producerat av Bruce Springsteens gamle vapendragare Chuck Plotkin. Särskilt glad blir jag av den Tom Petty-doftande *Feel Like a Man* som hade gjort Tom själv avundsjuk. *Breathe* är en skiva som just nu snurrar frekvent i min stereo och den växer för varje lyssning. Dan Bern visar sig helt enkelt vara en oslipad diamant väl värd att upptäcka.

Thomas Rödin

CAPTAIN POLAROID

Other Short Stories and Better Works of Fiction
FILTHY LITTLE ANGELS

Precis som det står i pressmeddelandet gör Captain Polaroid musik som handlar om korta ögonblick ur livet. Och vilka ögonblick sedan. Inte för att Captain Polaroid på något sätt har ett roligare liv än de flesta. Men han har hittat det där magiska receptet för att kunna förvandla den alldeles vanliga, ofta trista och grå vardagen till glada, melankoliska, älskvärda popsånger. Sedan är det ju inte vilka glada, melankoliska och älskvärda popsånger som helst. Nej, Captain Polaroid gör heminspelningar med en överdos av fuzzi-gitarer som glädjer undertecknad som alltid skruvar upp sustainratten på min Big Muff-pedal till max.

Egentligen inget större fan av vardagen börjar jag ändå en fredag som denna längta till måndag. Det är väl det han gör egentligen, Captain Polaroid. Skriver låtar som inte bara fungerar som fotografier som stannar kvar hos en och finns till hands när det behövs, utan som också påminner om att det mitt i allt det vanliga också finns något väldigt speciellt.

Jag skulle kunna skriva en hur lång recension som helst om *OSSABWOF*, men nöjer mig med att konstatera att *Better Works of Fiction* är en superlåt i all sin lågmälda ironi, *Dust Will Settle on this Lifeless Town* går inte att lyssna sönder, och *Until Boxing Day* skapar samma känsla som *Buzzcocks Running Free*.

En fulländad skiva på sitt alldeles eget fragmentariska vis. Köp.

Sara Jansson

PELLE CARLBERG

In a Nutshell

LABRADOR/BORDER

Pelle Carlberg fortsätter att göra samma trällvänliga pop som på debuten *Everything! Now*. Och liksom då tycker jag att det är bedärande och vill inte sluta lyssna. Med enkla melodier och charmiga texter lyckas han skapa ytterligare elva poplåtar som känns odödliga. Och det är ingen liten bedrift. Men det här albumet är verkligen gjort med en sådan imponerande fingertoppskänsla att det är svårt att tro att det finns något som kunde blivit bättre. För Pelle Carlberg känner sina låtar och han tycker om dem och vet att de förtjänar både omsorg och kärlek för att kunna blomma ut. Och då kan det inte bli annat än bra. Jag kan inte tänka mig något bättre sätt att vänta in våren på, än genom att lyssna på denna skiva.

Linda Hansson

COCOROSIE

The Adventures of Ghosthorse and Stillborn

TOUCH AND GO/BORDER

På skivans tolv låtar finns det influenser som för ett normalt band skulle ha räckt till åtminstone ett dussin skivor till. Skrapiga ljud, speldosor, harpor, hiphop och piano blandas

med sagor om varulvar och flickor som kan prata med gäss.

Japan tar ett fast tag om dina mungipor och drar upp dem så långt det går. Fast den har en skönhetsfläck. Det operaliknande stycket som bryter av i mitten av låten känns krystat och rent jobbigt att lyssna på.

Men det är så den här skivan är, full av motsatser och kontraster. På gott och ont. Systrarna Bianca and Sierra Casady sjunger med söta men samtidigt sträva röster. Musiken är naivt barnlik s amtidigt som den har skrämmande undertoner. Inget är som det borde men ändå precis som det ska vara.

Lisa Andersson

COUNTING CROWS

New Amsterdam – Live at Heineken Music Hall 2003

GEFFEN/UNIVERSAL

Ett decennium är en lång tid för de flesta. Så mycket kan hända under en tioårsperiod. Och under tiden som du blir äldre börjar saker förändras. Vänner kommer och går, likadant är det med kärleken. Fan vet om inte musikbranschen är den bransch som förändras i snabbast takt.

Och därför är det så anmärkningsvärt att ett band som Counting Crows trots åren som gått fortfarande låter lika hungriga och känns lika relevanta. Precis som sina största influenser The Band, Dylan och Grateful Dead fortsätter man att återuppfinna sina sånger i helt nya arrangemang på sina konserter. Musikaliskt så är den här liveinspelningen helt fenomenal, och först nu förstår jag vilka fantastiska musiker som gömt sig bakom sångaren Adam F. Horowitz. Ibland blir ljudet nästintill för perfekt och man skulle kunna tro att man lyssnar på en studioinspelning. Ovan nämnde Horowitz låter som om han försöker sjunga hjärtat ur kroppen i var och varannan låt och påminner röstmässigt om en djupt deprimerad Michael Stipe.

Materialet på *New Amsterdam* är hämtat från gruppens alla fyra studioalbum, men tonvikten ligger på de två senaste albumen. Här finns även ett nytt spår, den vackra

ARCADE FIRE

Neon Bible

UNIVERSAL

Utdrag ur Bibeln, Första Jakobsbrevet: "den som skädar in i den fullkomliga lagen, frihetens lag, och förbliver därvid och icke är en glömsk hörerare, utan en verklig görare, han varder salig i sin gärning."

Med all säkerhet var inte Guds intentioner med kyrkorgeln att den skulle användas till djävulens musik; rock'n'roll. Med de fria konventioner Arcade Fire bygger sin musik på har de tagit ett självklart, hädiskt steg mot ett ännu mörkare och episkt landskap än vad genombrottet *Funeral* erbjöd. Genom ett rafflande effektsökeri med kyrkorgel.

Och man skulle nästan kunna säga att det låter religiöst. Win Butler intar mer och mer rollen som smågalen, missförstådd profet i både lyrik och röst. Allvarliga ämnen som rör både samtid och framtid förstärks av en ljudbild stor som himmelriket självt. Tunga *Black Mirror* leder långsamt in lyssnaren i ett spänningsfyllt drama med sina hemsökande röster och filmiska uppbyggnad. Paranoida *Keep the Car Running* spinner vidare på "storebror ser dig"-temat, och att befria sig från dess klist-

rande sväng ter sig som en omöjlighet. I fantastiska *Intervention* och fina avslutaren *My Body is a Cage* har inspelningsmiljön satt sin tydliga prägel. *Building Downtown (Antichrist Television Blues)* är en ömsom spottande, ömsom smekande historia i sann Springsteen-anda och nyinspelningen av gamla *No Cars Go* känns förvånansvärt fräsch jämte det nya materialet.

Arcade Fire förnyar ständigt sig själva genom att vara verkliga görare – och därmed saliga i sina gärningar – samtidigt som de lyckas behålla sin karaktäristiska kärna och konstnärliga integritet. Med hjälp av högre makter eller ej; *Neon Bible* är ett storslaget verk. En psalmbok för den bibellösa generationen.

Christian Thunarf

Explosionen av myspace – en av vår tids motsvarigheter till den klassiska skivbacken – har besinningslöst revolutionerat musikbranschen. Särskilt ur ett osignat perspektiv. Varje vecka trillar det in mejl med förfrågningar som "måste man skicka in en fysisk demo för att bli recenserad, kan du inte lyssna på vår myspace" och så vidare. På samma sätt som konservativa diskofiler hävdar att ett fysiskt omslag att febrilt klänga sig fast vid är en minst lika viktig del av upplevelsen som själva musiken tycker jag att det på något sätt känns tryggt att fortfarande få några hederliga cdr-demos i lädan.

Men, hör och häpna, jag är tillräckligt insiktsfull för att erkänna samtidens expressfart. Det är inte direkt svårt att halka dit på några timmars myspace-surfande. Och sidorna är ju trots allt personliga. Tidsandans svar på skivomslaget, männro? Kanske är det så att musikens själ inte försvinner med det fysiska mediet utan bara byter skepnad? En dator är ju trots allt ett högst fysiskt fenomen. Låt grubbleriet flöda!

Från västgötslätten kommer **Hundarna** och fullkomligt pustar, blåser och frustar ut sin helsköna hybrid av E-Street Bands bekymmerslösa spelglädje och Håkan Hellströms naiva desperation. Så långt ifrån dagens apatiska indieklimatet man kan komma. Jag tackar och bockar. Svetigt och tidlöst!

En av mina favoritfigurerare i demosammanhang, **The Pica Pica Orchestra**, är tillbaka. Det glada beskedet lyder: Gotlands finest svänger som aldrig förr! Det är mer Stax än Motown. Det handlar mer om samspel, groove och eufori än hitmakeri. Titeln *Get Your Soul High* säger egentligen allt. Fulländad soul av flammande musiker som förmodligen gick direkt från livmoder till replokal. Sällan har ett svenskt band låtit så lite svenskt. Om någon överträffar detta i år ska jag med glädje peppra och salta min hatt för omedelbar förtäring.

Barr från Finspång/Stockholm/Östergötland/Skäne/Hälsingland talar direkt till mitt värmländska hjärta genom att inleda med värmländsvisan, listigt förpackad under namnet *Risingevisan*. Paranoid som jag är känns det på något sätt som en komplot. Men det är inte bara detta stycke som fångar mitt intresse. Tryggt invaggande folkvisan *The Sound and the Fury* är väl avvägd och mycket stiligt framförd. Besvikelsen blir desto större då hjärnsläppet plötsligt visar sitt fula ansikte; ett svårt kontrasterande, hårdslående trumkomp i *Lady in the Lake*. Usch och fy! Synd att Barr bara skulle visa sig vara en ambivalent upplevelse med potential.

I Malmö har Moa Eriksson funnit sitt rätta vatten. Under namnet **I.A.M.M.O.A.** skapar hon sprudlande syntpop som blandar det bästa från den franska genren yéyé – med Brigitte Bardot och France Gall som mest kända namn – och Stereo Total. För att hedra France Gall – den gamla schlagerfavoriten från 1968 – har Moa gjort sin tolkning av hennes *Teenie Weenie Boppe* i modern tappning. Förhoppningsvis kan Moa föra denna oförtjänt bortglömda del av musikhistorien vidare ut i ramplyuset.

Christian Thunarf

Hundarna: gustaff@telia.com
Pica Pica Orchestra: info@picapicaorchestra.se
Barr: twangin@bredband.net
I.A.M.M.O.A.: moamorella@hotmail.com

pianoballaden *Hazy*. Det här är dock ingen samlingskiva i liveformat eftersom flera av de största hitsen som *Mr. Jones*, *Round Here* och *A Long December* saknas. Men även om det här albumet främst kanske riktar sig till de riktigt lojala fansen så bör skivan även tilltala alla de som tycker att musik ska vara lekfull, känslösam och de som uppskattar en briljant produktion. En magnifik aptitretare i väntan på det nya studioalbum som ryktas vara på gång. Bästa spår bland många: *Miami*.

Thomas Rödin

CARL CRAIG

The Album Formerly Known As...

IK7/PLAYGROUND

Landcruising kom 1995 och återigen visade Carl Craig sig vara en av världens viktigaste technoproducenter. Efter tolvor på legendariska bolag som Transmat hade han lagt grunden för något stort – som blommade ut på allvar i och med albumet *Landcruising*. 2005 kom låtarna ut på nytt – i nya versioner och med en del extramaterial. Skivan fick namnet *The Album Formerly Known As...* Äntligen har denna skiva fått svensk distribution. Det är inte en dag för tidigt.

Carl Craig bygger hymner och storslagna symfonier med sina maskiner. Det handlar om svepande stråkljud som toppar bubblande rytmer. Tidlös maskinmusik från en av technons största.

Mats Almegård

DOLOREAN

You Can't Win

REDEVE/BORDER

Allting smälter samman på ett fullständigt harmoniskt vis. Trumslagen, klaviaturen, de vackra sorgliga texterna och Al James silkeslena röst kommer ha dig i sin linda redan efter halva *You Can't Win*. Då pratar vi inte om hela skivan, så mycket tid behöver du verkligen inte för att snärjas. Nej, jag menar titelspåret som även är skivans första låt. Det räcker med det, sedan är du fast. Tror du mig inte? Nej vad vet egentligen jag, du kanske har dålig smak. Personligen gillar jag dock Doloreans 2000-tals-tappning av någon slags lugnare sida av Neil Young lika mycket som den svartbruna mjölblaggen en gång i tiden gillade mitt skafferi.

Anders Gustavsson

DOMINIK EULBERG

Heimische Gefilde

TRAUM/IMPORT

Det är inte många artister som hade lyckats med att kombinera så vitt skilda intresseområden som technodansgolvet och fågelskåning. Men Dominik Eulberg gör det. På nya albumet tar han till och med tillfället i akt att varva pedagogiska fågelsång-spår där han förklarar lite om varje fågel med tungt rullande basmtor i sina breda och djupa technoanthers. Frågan är om det bara är så på promon eller om han faktiskt tänker ha det kvar på den färdiga skivan – man får gissa att han har det kvar, men kanske inte på vinylvarianten.

Heimische Gefilde är uppfoljaren till *Flora + Fauna* som kom för tre år sedan. Precis som på den bjuder han på drömskt atmosfärisk techno som sveper och drar iväg åt det melodiska hållet, utan att släppa beatsen och fokuset på dansgolvet. *Harzer Roller* och *Björn Borkenkäfer* har redan gjort succé som tolvor och de är definitivt albumets bästa spår, men hela albumet är en njutning. En kombination av lyssningstechno, dansgolvsröj och pedagogisk information om fåglar. Inte illa.

Mats Almegård

THE FALL

Reformation Post TLC

SLOGAN/BORDER

Ett kontrollerat, smått tillrättat vansinne, känns på något sätt helt logiskt att kalla denna smått monotona men intressanta platta. Det är ganska entonigt, samtidigt som det konstant händer saker. Men med 25 studioalbum i ryggen får man väl anta att The Fall är ganska trygga i sin roll.

Sångaren Mark E Smith är väl inte direkt någon stor sångare, han låter ganska uttråkad och ibland lite halvfalsk, men får ändå till en glimt någonstans där i ögonvrån. Titelspåret får mig nästan att skratta till en smula, det låter verkligen inte som någonting annat, på samma sätt som jag på något sätt tycks mig ha hört det förut. Man har kallat det för post-punk, och visst, men man skulle lika gärna kalla det för post-dansband eller post-synth... Och ha precis lika fel. Däremot gör ni rätt i att ge *Reformation Post TLC* en chans. Eller kanske två.

Petra Sundh

FLÄSKKVARTETTEN

Voices of Eden

UNIVERSAL

Ibland sätter man förväntningarna lite högt, men ibland finns inga alternativ. En platta med Fläskkvartetten med gästspel av Freddie Wadling, Robyn, Thåström, Anna Ternheim och Nicolai Dunger har lite av den effekten. Man vet att det kan bli en besvikelse, men att det snarare kommer att vara riktigt spännande.

Det är 20 år sedan jag såg dem första gången, Fläskkvartetten. Det gick på något sätt inte att undgå att de skulle ikoniseras, det gick liksom inte att bortse från att det fanns ett så pass originellt och intelligent anslag att det inte skulle gå att värja sig, att det inte skulle gå att bortse från dem i längden. Sedan blev ju allt precis så, och ändå så tvärtom. Ungefär precis så typiskt det kan bli. Fläskkvartetten blev väl egentligen inte stora i sitt eget namn, utan det krävdes en Freddie Wadling för att genombrottet skulle komma på allvar. Nu, så här 20 år senare, känns det också som att det verkligen gått 20 år även för dem, för det känns inte lika spännande längre, det känns verkligen att det var 20 år sedan de ruskade om en på allvar. Dynamiken finns där, men ofta underliggande, subtil, de annorlunda ljuden och stämningarna likaså svåra att märka under långa perioder. Ibland bränner det till, men aldrig hett, aldrig vådligt. Sedan kan man ju naturligtvis försöka härleda detta i

viss mån till de vokala gästerna. Robyn, till exempel, blir naturligtvis lite hetsigare, lite mer annorlunda, men samtidigt egentligen inte så annorlunda och intressant ett samarbete mellan dem borde kunna bli. I princip allt, alla gästinsatser uppnår ungefär förväntans styrka. Men egentligen inte så mycket mer. Freddie Wadling gör i och för sig att det känns som att man kommer hem igen. Och, med facit i hand, så känns det som en tillräcklig ynnest, faktiskt.

Magnus Sjöberg

THE FRAY

How to Save a Life

EPIC/SONYBMG

Se där. Även ynglingar kan göra riktigt smörgubbmusik. The Fray ligger som en perfekt kammad snedbena. Intet härstrå vägar göra uppror mot den släta frisyren.

Detta gäng från Denver är så klart väldigt duktiga på det de gör. Produktionen är fläckfri och det är precis så där emotionellt att tv-bolagen står i kö till att be om att få använda musiken i sina program. Mjukt plinkande på piano kompas av en gitarrton här och var. Över ligger en röst som sjunger om den där sorgen som vi alla känner igen från att leva livet.

Synd att sådana här duktiga musiker inte vägar sig på något mer intressant.

Mikael Barani

MIKAEL HERRSTRÖM

The Second Waltz

COMSAT ANGEL/BONNIERAMIGO

Mikael Herrströms andra soloskiva *The Second Waltz* är enligt honom själv ett verk av "ögonblickets magi". Skivan spelades in i Stockholm under två dagar och nästan alla inspelningar skedde då hela bandet spelade tillsammans samtidigt. Och visst har Herrström rätt. Han skapar en väldigt verklig känsla med musik som låter som allt från cirkusmusik till poppiga rocklåtar till lugn singer/songwritermusik.

Femte spåret, *Love to Say I Told You So* är betydligt mer än en bra titel. Då Herrström ett par sekunder in i skivan ger ifrån sig en suck av det melankoliska/lyckliga slaget (om det finns något sådant?) är jag helt såld.

Alessandra Johansson Cavalera

JUST JACK

Overtones

MERCURY/UNIVERSAL

Mike Skinner i The Streets etablerade engelsk rap på en internationell nivå som ingen annan lyckats med dittills. I hans episka texter om dagens England finns alltid något som skaver och värker. Som om bakfyllan aldrig riktigt släpper. Grimescenen skitade ner beat-

THE HORRORS

Strange House

POLYDOR/UNIVERSAL

Strange House är en platta jag inte kan leva utan! Lika bra att säga det med en gång.

Horror, goth, barnramsor, punk, cirkusrock, cowboygitarrer, fläckiga syntmattor, teatralisk utlevelse och uppsprejat svartfargat hår – alla är de element i debuterande The Horrors geniala brittiska 80-talsosande post-allting-musikaliska uttryck. Första, andra och tredje gången jag umgås med *Strange House* sitter jag med munnen dumöppen och förundras att varje nytt spår är bättre (eller i alla fall spännande på ett annat sätt) än föregående. Jag har nog aldrig varit med om detta förut. Fint att spåren är runt tre minuter också. Då hålls de till att bli pop-

upplevelser av högsta karat istället för att smetas ut över utträknings förlängning. Kan inte berätta nog om hur bra jag trivs med The Horrors calajandränka dramatik-pop på rockens knivegg. Drömmer tillbaka till svartklubblivets långa festnätter...

Gary Landström

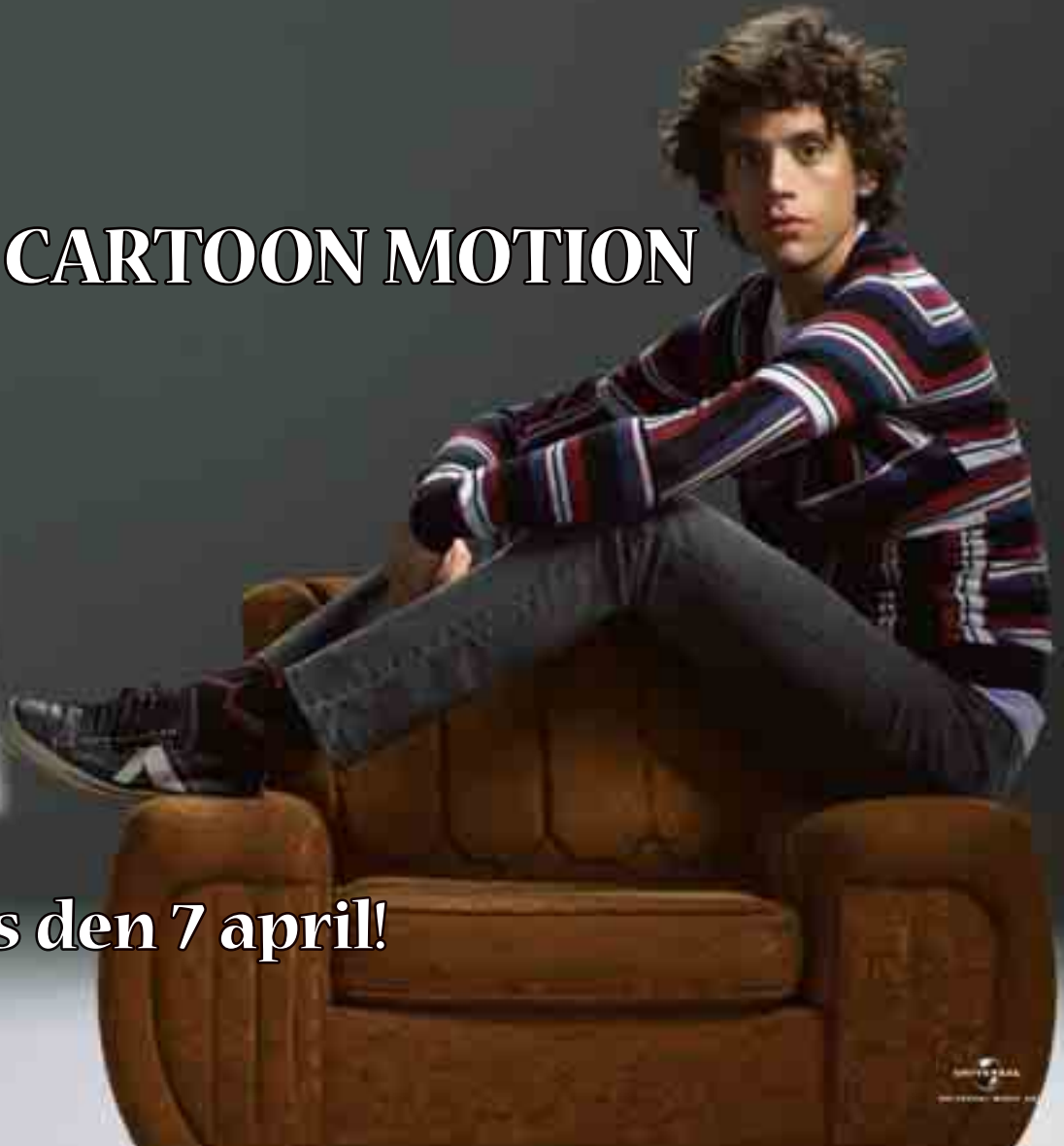
MACY GRAY BIG

Nytt album 26 mars

MIKA • LIFE IN CARTOON MOTION

Live på Berns den 7 april!

skivor

sen ytterligare och fortsatte att hylla partyn och glitter, men med en fot i det mörka och tunga vardagslivet. Just Jack (Jack Allsopp) tar influenserna från grime och The Streets – men väljer att ta med dem till discotekets glittrande värld. *Overtones* är en mycket ljusare skiva än sina föregångare. Med uppenbara blinkningar åt northern soul, disco och en popikon som Justin Timberlake. Stråkdirivna *No Time*, blåsgungande *Glory Days* och en rad andra låtar lever av mötet mellan engelska rappen och amerikansk soul. Med ett par undantag är det här en lysande debutskiva med gott humör som främsta regel.

Mats Almegård

KAISER CHIEFS

Yours Truly, Angry Mob

B-UNIQUE/UNIVERSAL

Detta är endast Leeds-kvintettens andra album, framgången har kommit kvickt för dessa mjukrockers. Debuten *Employment* sålde miljoner och bandet tog hem statyetter och priser på var och varannan gala, nu landar *Yours Truly, Angry Mob* med stort rocksound och ekande fotbollskörer. Det låter väldigt brittiskt, åt det håll som The Jam på ett mästertligt sätt gjorde musik. Inte punk, inte pop, inte rock – utan någon glad och nyfiken hybrid.

Men ibland går det lite på tomgång. Då spolar man helst framåt. Kaiser Chiefs utmanar inte sig själva hela tiden, där är problemet. Man sejfar genom att veva på grundackord och standardkomp. Som vilket band som helst. Men det är de inte. Det visar sig i fartiga *High-royds*. Och i Smiths-ekande balladen *Love's Not a Competition (But I'm Winning)*. Då lever de upp till sina framgångar. För *Yours Truly, Angry Mob* kommer att sätta ett leende på bandets, skivbolagsfolkets och lyssnarnas läppar.

Gary Landström

KASABIAN

Empire

SONYBMG

Kasabians självbetitlade debutplatta från 2004 tog dem rätt upp i hajpade rockhimlen där man säljer 700.000 ex bara i Storbritannien, och välförtjänt dessutom. Den var spännande och kändes fräsch trots att det egentligen var en variant av vanlig allmän rock bandet levererade.

Empire är dock en djupdykning in i Fab 4-östmysticism, Primal Scream-rymd och -elektronikinstrumentering samt Bobby Gilles-pi-nödigt sång. Lyssna bara på boogiewoogien i *Shoot the Runner*. Inte så unikt som Kasabian själva hävdar alltså. Men gillar man cool electro-mittid samtidsrock bygd på klischeé är *Empire* definitivt något bra. *Sun Rise Light Flies* är en gungande och basgångsstinn

Beatles-svävande ande som är lätt att mysa med medan *Seek and Destroy* liknar en datorpopmuterad barnramsa. Sträckkaskaderna i titelspåret blandas fint med små slagverk och distade maskinljud, och kärleksbudskapet i *Me Plus One* kavlas ut rent maniskt. Min favorit är dock akustiska gosedjuret *British Legion*. Våldigt Lennon, och extremt inbjudande. Skön temposänkning dessutom.

Empire är bra ett tag, sedan blir den raskt mindre intressant. Snyggt paketerad nutids-boogie med substansproblem.

Gary Landström

THE LITTLE ONES

Sing Song

BRANCHES RECORDING COLLECTIVE/EMI

Söker du förstklassig eskapism men inte orkar springa och leta efter suspekta svampar som gör tricket kan detta vara din lucky day. Det du letar efter alla dessa daggiga dagar; känslorna, drömmarna och de ljusa färgerna hittar du nämligen inte i en fuktig skog, utan på en EP vid namn *Sing Song*, ihopknäp av fem nördfula kalifornienbor.

Stillsamt men ändå energiskt serveras vi drömska, spröda små indiebakelser som smakar melankolisk kärlek, längtan och sårbarhet. På ett Shins-liknande vis förser The Little Ones oss med en slags munter sorgsenhet som både kan beröra och få oss att känna oss som lätta, obekymrade småbarn. *Cha Cha Cha* är en latinoförtande audiell bit solskens, men hela EP:n är som en ljuvlig dröm. Och du kommer aldrig vilja vakna igen, jag lovar.

Nina Einarsson

LOGH

North

BAD TASTE/BORDER

När jag reser bort har jag alltid med mig mitt CD-case. Där finns det plats för de tolv skivorna jag för tillfället tror att jag inte klarar mig utan. Sedan Logh släppte debutskivan *Every Time a Bell Rings* an *Angel Gets His Wings* för fem år sedan har den haft en nästintill permanent plats. En hedersplats som hotats av varken Loghs två uppföljare, *The Raging Sun* och *A Sunset Panorama*, eller av andra artister.

Förrän nu. Med *North* när de äntligen upp till samma nivå som debuten och petar därmed tillbaka mitt gamla album i skivhyllan. De senaste albumen har innehållit tvåra kast mellan hardcore och lo-fi, till och med lite alt-country har hörts, men *North* är en betydligt mer sammanhållen helhet.

Resultatet blir smärtsamt vackert. Allt från den ensamma flygeln i skivans första sekunder till Mattias Fribergs avskalade röst. Självklart finns den vemodiga stämningen, som vid det

PAT. C MILLER & HER FIVE ACES

My Hearts on Fire

LAST BUZZ/BORDER

Skånetjejen Pat C Miller föddes ett halvt decennium för sent kan tyckas, men samtidigt utmärker hon sig mer nu än vad hon skulle gjort vid den tid då hennes stil var på modet. Med sin rockabilly, western-wing och country är hon som stöpt i en traditionell, populäramerikansk 50-talsform. Rösterna är klar och säker, påminner lite om The Ronettes sängerska och har en del av 60-talspopen i sig – sockersött på ytan men emellanåt river hon i med rösterna och får de oskuldsfulla lockarna att dansa. Bandet backar upp henne tidsenligt, tufft och svängigt. Det går inte att förneka att hon behärskar den för aktuella tidens alla

stilar på sitt sätt, även om hon efter ett tag känns för energisk och lika repetitiv som en jukebox i sängsättet. Hon blir "too much" för att lyssnarnas hjärtan ska sättas i brand, helt enkelt.

Mathilda Dahlgren

här laget kan räknas som typiskt för Logh, kvar. Allt jobbar tillsammans och skapar deras vackraste och kanske bästa skiva hittills.

Lisa Andersson

LOW

Drums and Guns

SUB POP/BORDER

Drums and Guns är Lows åttonde album sedan bildandet i Duluth, Minnesota för 14 år sedan. Det är en förbannat bra skiva Low gjort.

Faktiskt är det så. Jag kände mig inte speciellt pirrig inför lyssnandet men med hjälp av producenten Dave Fridmann har de gjort en modern, stökig men ändå tillbakalutad samlingslåt. Beatsen och looparna skulle kunna vara ett tecken på desperation och på att Low är livrädda för att halka efter och för att låta gamla och mossiga. Men istället tycker jag att det tillför en extra nervpirrande dimension, en dimension som gör musiken ännu mer spöklik.

Martin Röshammar

NINE

It's Your Funeral

SPINEFARM/UNIVERSAL

När jag inför en annan recension lyssnade på *Cheap Shots* vol. 3 hörde jag en skitig hardcorelåt med Nine som jag, även om det inte är en genre jag är helt hemma med, tyckte var riktigt bra. *It's Your Funeral* ger mig inte lika positiva reaktioner. Nine spelar melodisk hardcore med malande metariff som ibland närmar sig rocken. Det fungerar bra på vissa av låtarna, men som helhet känns skivan för jämn. Inte direkt slätstruken, men personligen kan jag sakna fler låtar som sticker ut mer från de faktiskt ganska melankoliska melodier som hörns på *It's Your Funeral*. Som *Bird of Prey*, som inte bara ger lite Rage Against the Machine-vibbar, utan där hela bandet faktiskt låter riktigt förbannade dessutom. Vilket de också gör på *Line of Crosses*.

Sara Jansson

PRIMROSE

What You Want to Believe

PLAYGROUND

Det är en härfin gräns mellan storslaget och vackert och plågsam svulstighet. I sina bästa stunder skapar Primrose på detta deras debutalbum samma storslagna och vackra känsla som Smashing Pumpkins gör på *Adore*. I sina sämsta stunder låter de som om David Brent i *The Office* har fått tag på ett 24-kanaligt mixerbord och en stråkorkester.

För mig överväger, tyvärr, de sämsta stunderna. Jag skriver tyvärr, för när Primrose håller sig på storslaget-och-vackert-sidan låter det väldigt bra, som när den lågt mixade kören med distad sång kommer in i *Sad Song*. *So Alive* är en av de bättre låtarna på skivan, som dessutom visar hur bra Primrose är på låtarrangemang. Intro till *The Best in You* ger mig nästan gånghud. Synd bara att de slarvar bort det till en av de mest smördrypande ballader jag hört på länge.

Sara Jansson

THE RAKES

Ten New Messages

V2/BONNIEREMIGO

Vilken introlåt! Inte bara är *The World Was a Mess But His Hair Was Perfect* en bra titel, den börjar dessutom med ett riff som skräliga rockband skulle döda för, ett riff som dessutom går över till något som påminner om Sonic Youths gamla låt *Tunic*, och i refrängen får sångaren Alan Donohoe fram samma desperation som går att hitta hos Pulp i deras bästa stunder.

Det hade varit lätt att misstänka att resten av låtarna inte skulle vara lika bra, men de övriga nio spåren på The Rakes andra skiva håller gott och väl. När det dessutom ibland låter som

om David Bowie tagit över mikrofonen är det bara att kapitulera. *When Tom Cruise Cries* är en låt med samma ödsliga känsla som så ofta finns hos Joy Division men i en gladare tappning. Vilket är uppiggande. Sedan är det kul att i *Down With Moonlight* höra något som är misstänkt likt basgången till Michael Jacksons *Smooth Criminal*, fast i ett helt annat sammanhang.

I mitten av mars ger sig bandet ut på turné i Storbritannien. Tur att London inte är så långt borta.

Sara Jansson

SAXON

The Inner Sanctum

SPV/PLAYGROUND

Saxon fortsätter sin trend med förvånansvärt pigga album på ålderns höst. Som ett AC/DC i NWOBHM-tappning sprutat det nära nog gnistor både här och där på *The Inner Sanctum*. Både fartygidunder som *Let Me Feel Your Power* och tyngdlyftar-anthem som *Ashes to Ashes* skriver in sig fint i Biff Byford med kompanis låtskatt.

När Judas Priest hävdade att visdom och ålder inte nödvändigtvis hörde samman hade de säkert inte en tanke på att Saxon så sent i karriären skulle sätta många betydligt yngre kollegor på pottkanten. Så har det i alla fall blivit och kunde jag bara hitta mitt avdankade nitarmband skulle jag sträcka näven i luften och sjunga *I've Got to Rock (To Stay Alive)* för full hals.

Roger Bengtsson

THE SCARAMANGA SIX

The Dance of Death

WRATH RECORDS

Det var en märklig lyssningsupplevelse det här. Pressmeddelandet som beskriver vilket ont band The Scaramanga Six är i kombination med deras motto "When we play, we SLAY!" och texter som vid första tittningen verkar vara hämtade ur någon zombiefilm utan budget imponerar inte på mig. Inte heller musiken, som jag i rättvisans namn måste säga bara hade som bakgrundsmusik första gången jag lyssnade, tyckte jag var något att ha.

Men. Eftersom kombinationen text och musik trots allt påverkar hur musik uppfattas satte jag mig ner med texthäftet i handen och lyssnade. Drogs in i The Scaramanga Six dystopiska universum. Och ändrade åsikt. Det låter som om Freddie Mercury fortfarande lever och som om han och resten av Queen har drabbats av masspsykos som dock på intet sätt har påverkat Brian Mays gitarrvirtuositet. På *Lifeflood Running Dry* låter det som om Kurt Cobains frenesi och Frank Blacks förkärlek för mörk surfmusik har inkamerats i låtarna.

The Dance of Death är en konceptskiva där låtarnas minsta gemensamma nämnare är deras fokus på människors mörka sidor och på de som drabbas.

För att inte avskräcka de som liksom jag tycker att *Spinal Tap* lika gärna kunde ha varit en dokumentär om ett band som finns på riktigt vill jag poängtera att det, trots ovanstående beskrivning av mörker (och trots att The Scaramanga Six har en egen Eddie i form av en fågel), inte handlar om metal. Det handlar om musik som vägrar kategoriseras, skapad av musiker som sällan förlorar humorn mitt i allt det mörka. Men ta dig tid att lyssna igenom hela skivan med texthäftet nära till hands, annars kan du gå miste om det.

Sara Jansson

SPARANZA

Banisher of the Light

BLACK CULT/SOUND POLLUTION

Into the Sewers från 2003 hade melodier, tyngd och en stonerapproach som funkade helt

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

JESU "CONQUEROR"

JUSTIN BROADBENT FRÅN GODFLESH ÄR TILLBAKA MED ANDRA PLATTAN FRÅN BÅNDET JESU. TITELN ÄR KLOCKSEN, DET DÄR INTE ÄR FÖRSVARA SÖ. HYDRAN HEAD

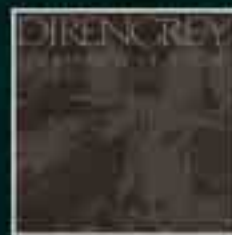
BATTLELORE "EVERNIGHT"

FJÄRDE ALBUMET FRÅN BATTLELORE TAR OSS MED PÅ ANNU ETT HISSANDE METAL ÄVENTYR. EPISK FANTASY METAL MED MYCKET BOMBASTISKA HIBLÅG OCH MYSTISKA LÅDLANDSKAP. NAPALM

MARYSLIM "A PERFECT MESS"

NJ ÄR DE TILLBAKA MED DEN TREDJE PLATTAN "A PERFECT MESS". SVEDELL GÄST ÄR JONAS FRÅN BR EYES III. PRODUCERAT AV PETER TÄGTEREN. WLD K HIGDON

DIR EN GREY "NARROW OF A BONE"

DET LEDANDE J-ROCK BÅNDET SOM NYLIGEN VANN PRIS PÅ MTV'S HEADBANGERS BALL GALA I USA, MED FLER RÖSTER ÄN METALLICA OCH SLAYER... MISSA INTE! DAN SHIN

CHIMAIRA "RESURRECTION"

MODERN METAL MED STARKA REFRAINER OCH STRYKTÄLIGA RIFF. PÅ CHIMAIRAS SJÄTTE PLATTA. EN FULLKOMMIG PRODUKTION FRÅN DEL WÄLKÄND NAHM. NUCLEAR BLAST

SIRENIA "NINE BESTIES AND A DOWNFALL"

MORTEN VILAND FRÅN FROSTANIA VISAR NU UPP ETT NYTT ALSTER MED HYLLADE SIRENIA. MÖRK METAL MED SHYGGA GOTISKA INSLÄS. ÅRETS ÅL. BUM ALLA KATEGORIER! NUCLEAR BLAST

NIGHTRAGE "A NEW DISEASE IS BORN"

TREDJE PLATTAN NYTÄNKANDE MED ODDISK DEATH METAL, SOM GARANTERAT INFEKTERAR DIG. PRODUCERAD AV JAKOB HANSEN. LIFEFORCE

MASTERPLAN "MK II"

MED NYA MEDLEMMAR FRÅN RICK OCH RAGE HAR DE EN LINE-UP PÅ ALLSTAR-NIVÅ PÅ TREDJE ALBUMET. MASTERPLAN KOMMER TILL SVENIGE I MAJ. TILLSAMMANS MED SAXON OCH HELLPRIED. AFM RECORDS

WARRANT "BORN AGAIN"

KLASSISKA ROCK 'N' ROLLBÅNDET WARRANT SLÄPPER NU SIN FÖRSTA OFFICIELLA DVD. INNEHÅLLER ALLT MAN KAN TÄNKA SIG. TURNERREPORTAGE, STUDIOREPORTAGE OCH MASSOR AV VIDEO. DESSUTOM BILDGALLERI OCH INTERVJUER. ETT MÅSTE! DVD HILLARI. CLEOPATRA

RAGE "FULL MOON IN ST. PETERSBURG"

SYMFONISK HEAVY METAL LIVE I ST. PETERSBURG. I LÅD OCH DVD. RAGE BILDER PÅ SÖ SJÄLVÄ IN FÖR TUSENTALS FANS. MASSOR AV KUL BOMJBMATERIAL. BLÅ KAN MAH SPELA DITARR MED VICTOR SMOLSKI. NUCLEAR BLAST

V/A "EARGRUSHER"

ÖVER 140 MINUTERS SPELTID. BÅDE DVD OCH CD. HAR FINNS ALLT FRÅN MOTORHEAD VIA DEATHUSTARS. INFERNAMES OCH ANTHRAX TILL BACKYARD BABIES. NUCLEAR BLAST

REBEL MEETS REBEL

SIMON GARRRELL, VINNIE PULL OCH REX BROWN FRÅN PANTERA. DETSISTA. DIMESAS GJORDE LOCOMOTIVE

ONE MAN ARMY "ERROR IN EVOLUTION"

DETTA ALBUM ÄR SÅ HÄRT OCH GRYMT ATT SJÄLVÄSTE LEMAN. MEN KÄNNER SÖ JAGAD... THRASH METAL SOM KRÖSSAR DET MEIST. NUCLEAR BLAST

NOSTRADAMUS "PATHWAY"

KRAFTFULL SVENSK POWER METAL. UTÖVER DET VANLIGA. FINNS SOM VINNIG CD OCH LIMITED DIGIPACK. MED EN BONUS-PLATTA FRÅN TURNE MED JOH OLVA S PÅN. AFM RECORDS

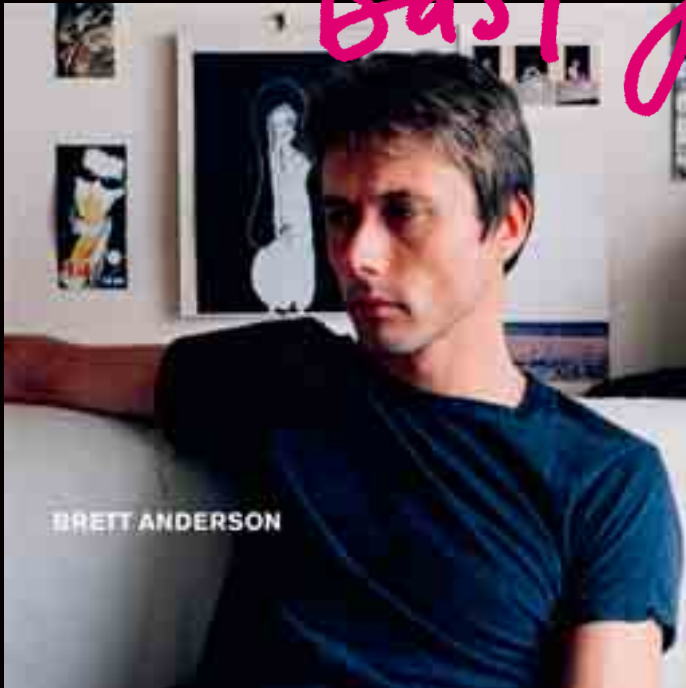
LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med låtar Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristof Utseenes, Nightwish och Sabaton direkt till din mobil.

www.soundpollution.se

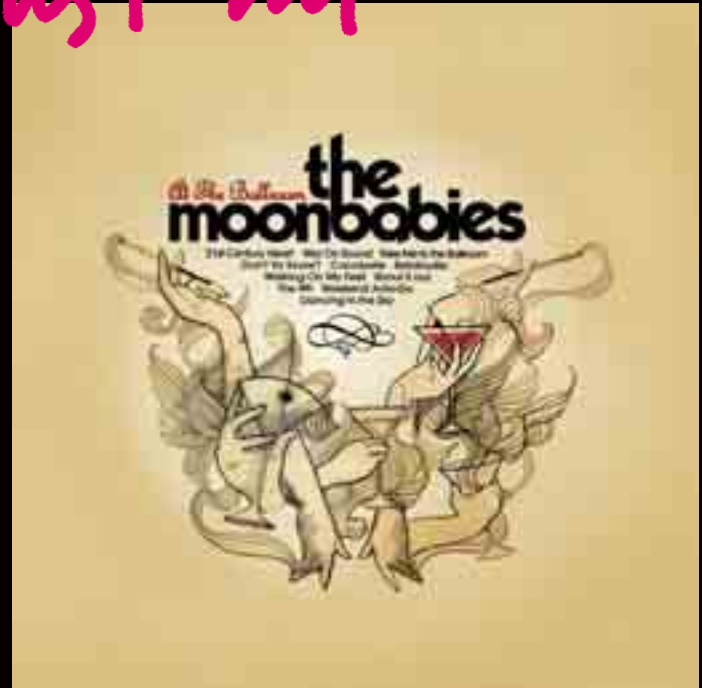
Bäst just nu

BRETT ANDERSON

Brett Anderson "Brett Anderson"

På Brett Andersons första soloalbum är det en mer eftertänksam och mogen artist vi möter. Låtarna är lika knivskarpa som alltid men anslaget är denna gång något mer tillbakalutat. Detta är definitivt bland det bästa han gett ifrån sig.

The Moonbabies "At The Ballroom"

The Moonbabies bjuder på snygg atmosfärisk pop på sitt tredje album. Bandet har hittills haft stora framgångar i USA där de bl.a. haft med sin musik i Grey's Anatomy men nu är det hög tid att den svenska publiken upptäcker denna Malmöbaserade duo.

Eleni Mandell "Miracle Of Five"

Eleni Mandells nya album är ett litet mästerverk som passar bäst framåt småtimmarna. Stillsamt, stilfullt och vackert. Hon spelar på Berns i Stockholm 27 mars - missa inte.

Ben Westbeech "Welcome To The Best Years Of Your Life"

Ben Westbeech musik kan bäst beskrivas som den perfekta blandningen mellan John Legend och Jamiroquai.

The Rakes "Ten New Messages"

Driven energisk rock med dansanta rytmer bjuder The Rakes på sitt andra album. Skivan förädlas av den fantastiska singeln "We Danced Together".

The Ruby Suns

Nya Zeelands svar på Beach Boys, en skön pop-platta som bl.a. fick betyget 4/5 i Expressen

Bebel Gilberto "Momento"

"Momento" är Bebel's tredje solo album och liksom på de tidigare finnes samtidens främsta Bossa producenter och musiker samlade. Ett måste för fans av brasilianska toner!

Songs For The Young At Heart

Songs For The Young At Heart är sammansatt av Stuart Staples & Dave Boulter (Tindersticks). På Skivan medverkar bl.a. Jarvis Cocker, Kurt Wagner (Lambchop), Bonnie 'Prince' Billy.

Andra aktuella releaser:

Goldrush 14/3
Soul Savers 4/4
yourcodenameis: milo 4/4
Apostle Of Hustle 4/4
Jai-Alai Savant 11/4
Kassin + 2 18/4
Kristofer Åström 18/4
Laakso 18/4

Soviac 18/4
Katharina Nuttall 25/4
Oi Va Voi 2/5
Tom McRae 2/5
Ed Greene 9/5
Streetwaves 9/5
Malajube 9/5

godkänt. För egen del trodde jag Sparanza hade lagt ner verksamheten och blev glatt överraskad när *Banisher of Light* damp ner i postlådan. Även om de inte tagit några jättekliv är det både tyngre, mörkare och lite mer metal än för fyra år sen. Gästvokalister från The Haunted och Mustasch är ju kul men här finns tillräckligt med stoff för att skivan ska sticka ut ändå.

Roger Bengtsson

MAVIS STAPLES

We'll Never Turn Back

ANTP/BONNIERAMIGO

Sällan hör man äldre kvinnliga soul/blues-sångerskor som vågar experimentera och ta steget utanför de invanda stereotypa musikaliska spårerna. Men Mavis Staples är ett fascinerande undantag. Med omfammande värme och djup, kraftfull röst skapar hon storslagen trygghet som växer för varje lyssning. Skivan är till stor del uppbyggd kring tunga basgångar, som hämtade från hiphopen men samtidigt med andra foten i kyrkans gospeltradition. Andlighet, familjen och kampen för jämställdhet mellan raserna är klara teman i texterna, men utan att för den skull påverka musiken i någon tråkigt moraliserande riktning. Martin Luthers kända tal har varit en viktig inspirationskälla för Staples frihetssånger. De två inledande låtarna *Down in Mississippi* och *Eyes On the Prize* är både dunkelt mystiska och emotionellt laddade på ett gripande sätt som kan påminna om Tony Joe White i vissa stunder. Man vill följa med djupare och djupare in i känslan. Längre fram i låtlistan blir dock musiken mer traditionellt gospelartad med kända klassiker som *This Little Light of Mine*, men även dessa framför Staples på ett modigt sätt som sprider styrka till lyssnaren.

Mathilda Dahlgren

THE STONER

The New Pink

HOOB/BORDER

The Stoner är en intressant bekantskap. Framför allt för att de vågar ta ut svängarna indirekt och förkläda en fördomsfri och upptäckande attityd gentemot mycken musik som ligger och gränsar till jazzen. Visserligen ofta, alltid, rotad i den, alltid villig att ge sig ut på upptåg, ge sig ut och söka det oväntade. Men inte alltid på det sätt att den lämnar hela konceptet och bara behåller fraser och takter, utan det känns som att formatet också ger den trygghet som krävs för att få utflykterna att bli relevanta, att kläs med mening.

Ofta ges ramen av en slags skogsdoftande folkådra, men i lika stor mening av all modern musik, även om det inte märks omedelbart. Ofta blandandes ingredienser som på samma gång är statiska och dynamiska, ofta omiskännligt jazzig, för att sedan vara tillbaka i en lunk som lika gärna kunde höra de mörka skogarna till som de sömniga dansgolven. Mystiskt, mytiskt och kanske inte magiskt, men inte långt därifrån.

Magnus Sjöberg

THE STOOGES

The Weirdness

VIRGIN/EMI

För alla oss som tycker att 2000-talets vecka rockposörer är mer intresserade av att lägga knullruftet tillrätta än att leva rockmyten kommer här en blast från the past fräschare än en ångande kaskadspya. Att Iggy är vår tids tuffaste överlevnadsrocker är alla överens om, han åtnjuter obegränsad cred i alla läger, och tiden i Stooges var en av den wah-wah-fyllda och rättframrockens gulderor. Sedan 2003 har Iggy och bröderna Asheton spelat live igen och hemma i Chicago hos kultmaskinisten

Steve Albini sattes bandets fjärde studioplatta *The Weirdness* ihop, 34 år efter senaste albumet *Raw Power*!

Och Iggy's fallenhet för tråkigt hårdrockiga låtar som han signalerat på ett antal soloplatior visar sig även här. Annars låter det oftast förvånansvärt virilt och tufft för att gjorts av gubbar i pensionsåldern. *Trollin'* inleder med kåt och riff tung tonårsrock, *My Idea of Fun* är ett annat totalt nihilistiskt hjärnsläpp kids borde hoppa i sina sängar till och en av plattans bästa spår är *Free and Freaky* som påminner om något bandets gamla polare i MC5 kunnat stått bakom. Dessa spår är kantiga och hårda med rejält tempo i drivet och Ron kastar ibland in små gitarrsolon där det behövs. Ett lugnare och coolare spår är flummiga pärlan *Mexican Guy* där Iggy rabblar hallucinationer på ett underhållande sätt: "Maybe I should swallow a little pill/maybe I should listen to Doktor Phil".

Som helhet går *The Weirdness* inte att jämföra med något av Stooges tidigare tre klassiska album, men bredvid Iggy's soloäventyr kan det stå rakryggt. Och det är väl den enda jämförelsen som egentligen är rimlig att göra. Ska bli kul att se om de kan rocka sönder Peace & Love-festivalen i sommar.

Gary Landström

JAMIE T.

Panic Prevention

EMI

Jag får helt enkelt inte grepp om det här, jag kan liksom inte riktigt bestämma mig för vad det är. Antagligen är det en konservativ ådra i mig som kräver att allt ska sättas i en genre, för att sedan få stämpeln "bra" eller "dålig". En totalt värdelös ådra. Jamie T leker med oss, han skojar och skämtar loss i en busig blandning av en salig massa stilar, man behöver inte generalisera. Det känns extremt brittiskt, huruvida detta beror på hans London-accent, eller något drag i musiken, låter jag däremot vara osagt. Det är helt enkelt bra, det känns bekvämt, om än förvirrande som sagt, men något säger mig att det här faktiskt kan vara början på något stort.

Petra Sundh

THE TRIFFIDS

In the Pines

Calenture

DOMINO/PLAYGROUND

Själv har jag alltid varit förälskad i den Lars Aldman-inspelade plattan Triffids gjorde i en radiostudio i Stockholm 1989. Känslan där är så där kall och tom som man ofta känner sig när man utsätts för David McCombs texter, världstrymten blir stor när man hamnar mitt i *Wide Open Road* eller undersköna *In the Pines*. Trånaden efter mer krockar med vetenskapen om livets taskiga begränsning – Triffids var ett gråtmilt band som lutade sig mot sin poetiska ådra mitt i den torra öknens som vi alla befinner oss i. Drogernas lockande flyktväg låg också bakom Davids alltför tidiga död, vilket inte är förvånande.

Men om man vågar stirra in i evighetens stålblå öga är Triffids vägen. *In the Pines*, inspelad i ett färklippningsstudio i australiska obygdens 14–18 april 1986, och debuten *Born Sandy Devotional* är då plattorna som gäller. Men bredvid all otillräcklighet och alla värkande känslor finns även glimten i ögat, det visar dessa återutgivningarna. I fina *She's Sure the Girl I Love* visar David att man kan finna sig i sitt öde (tror jag...).

Annars är denna enkelt inspelade platta fylld av episkdramatiska tongångar (*Just Might Fade Away*), sött moralberättande (*Only One Life*) och tappa men taffliga produktionsförsök

luger presenterar

FALL OUT BOY (US)
20/3 STOCKHOLM FRYSHUSET (ARENAN)

BRETT ANDERSON (UK)
21/3 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

NICOLAI DUNGER
28/3 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN
15/4 GÖTEBORG, STORAN
18/4 UPPSALA, KATALIN

WEeping WILLOWS
29/3 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS/ MIKAEL HERRSTRÖM
13/4 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N
14/4 MALMÖ, KB
Mer datum på www.luger.se

JEANS TEAM (DE)/PLUXUS
27/3 LUND, MEJERIET
28/3 GÖTEBORG, PUSTERVIKSBAREN
29/3 LINKÖPING, HERRGÅR'N /JOHN DOE
30/3 STOCKHOLM, DEBASER

KRISTIN HERSH (US)/THE MCCARRICKS (UK)
2/4 STOCKHOLM, DEBASER
3/4 GÖTEBORG, PUSTERVIKSBAREN/WOODY WEST

MIKA (UK)/MR HUDSON (UK)
7/4 STOCKHOLM, BERNIS

LADYTRON (UK)
9/4 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

SALEM AL FAKIR
11/4 STOCKHOLM, CHINATEATERN
12/4 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N
Mer datum på www.luger.se

SCISSOR SISTERS (US)/DJ SAMMY JO (US)
17/4 STOCKHOLM, ANNEXET

!!! (US)
19/4 STOCKHOLM, DEBASER

JOANNA NEWSOM (US)/ALASDAIR ROBERTS (UK)
22/4 STOCKHOLM, CHINATEATERN

BLOC PARTY (UK)/BIFFY CLYRO (UK)
1/5 STOCKHOLM, CIRKUS

BUILT TO SPILL (US)
9/5 MALMÖ, KB
10/5 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS
12/5 GÖTEBORG, STICKY FINGERS

FU MANCHU (US)/VALIENT THORR (US)
10/5 STOCKHOLM, DEBASER
12/5 MALMÖ, KB

ANTONY AND THE JOHNSONS (US)
2/6 RÄTTVIK, DALHALLA

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER SAMT ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER & FLER KONserter SE WWW.LUGER.SE

LUGER

VÄRLDENS BAR

Tokdansa på Världens Bar på lördagar! Rytmmorgie med Club Barbés eller störtsköna, ösiga konserter.

24 mars: Zarandea

Sveriges första kvinnliga salsaband. De 12 medlemmarna, som har rötter i Sverige, Argentina, Colombia och Uruguay, mixar salsa med soul och funk.

21 april: Party Puff People

Ett fantastiskt sexmanna liveband som blandar sambabatucada med dansbeats som får en att skaka genom ösigt lirande på percussion, samplers, moog-synth och blås.

19 Maj: Queen Etémé

En tung solist som för tankarna till Aretha Franklin. Med en stor del Centralafrikansk musiktradition blandar hon jazz, soul och gospel.

Lördagar kl 20.30-02.00 Foajébaren,
Göteborgs Stadsteater ingång via Berzeliigatan. Entré 60 kr.
Entré konsertkvällar 150 kr. Ålder: 18 år

Göteborgs Stadsteater

BILJETTER 031-708 71 00
www.stadsteatern.goteborg.se

(titellåten) vilket ger den en bred *Calenture* inte kommer i närheten av. *Calenture* är bara en stort orkestrerad träpopplatta inspelad av Pixies-producenten Gil Norton. Det känns som bandets skivbolagskoppel sitter lite för hårt kring halsen vid denna period, demoversionerna till plattan är ju sjukt välpolerade i jämförelse med vad *In the Pines* bjuder. Mitt Triffids är en karg och skoningslös uppenbarelse, inte en så här välstruken och grå resenär.

Gary Landström

THE TWILIGHT SAD

Fourteen Albums & Fifteen Winters

FATCAT/BORDER

Först måste jag berömma vem det nu än är som målar The Twilight Sads omslag. Alltid är gjorda i samma sköna stil som de illustrerade "Duck and Cover"-instruktionerna, som spottades ut i det stora landet på andra sidan Atlanten under 40- och 50-talen. Med andra ord steg-för-steg-instruktionerna som visade hur man skulle bete sig vid eventuella atombombsattacker. Helst skulle man, om man var barn, fort som fan gömma sig under skolbänken. Det skulle tydligen göra susen.

Men det åsido, The Twilight Sad är inte bara snygga konvolut. Med bred skotsk dialekt (från Glasgow mer precis) och drag av så väl My Bloody Valentine som Mogwai och A Perfect Circle har de funnit någonting eget, någonting vackert hårt och samtidigt behagligt virvlande, som man aldrig riktigt behöver ducka för.

Anders Gustavsson

TYPE O NEGATIVE

Dead Again

PLAYGROUND

Type O Negative anses trots fyra års tystnad fortfarande som gothkungar av vissa, med allt vad det innebär. Man har ambitioner om "bottenlös tyngd och vackra melodier", precis som man alltid har haft. Det är så Type O Negative ska låta, det är så de alltid låtit, och det är så det låter nu. Denna mörka orkester från Brooklyn hade sin peak med *Bloody Kisses* och det är ganska uppenbart att de med *Dead Again* försöker återuppleva framgångarna och närma sig soundet de hade då. En parodi på dem själva, skulle man kunna säga. För Type O Negative borde insett för länge sedan att de är ett 90-talsband, de når aldrig samma höjd eller kvalitet igen, vi som en gång var positivt inställda till denna negativism har antagligen gått vidare och upplever det hela som ganska krystat, eller rentav pinsamt, idag.

Petra Sundh

THE VIEW

Hats Off to the Buskers

SONYBMG

Engelsmännen får lyfta av sig hattarna för dessa skottar. Detta unga gäng från Dundee visar att det fortfarande går att göra intressant brittisk pop. Dessutom är det snyggt och roligt.

The View är stökiga, oförutsägbara men målmedvetna. De har mycket gemensamt med den inhemske fotbollshuliganen. En skiva är egentligen ett för litet forum för ett band som The View. Gänget kommer främst till sin rätt på en scen, i en intim miljö. *Hats Off to the Buskers* är nämligen fylld med röjiga bitar i The Libertines anda. Men de har även en mjuk sida. När bandet tonar ner sig upptäcker man att texterna är charmanta och smarta.

Mikael Barani

LUCINDA WILLIAMS

West

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Lucinda Williams balanserar i vanlig ordning precis på gränsen mellan country och singer/songwriter och är kanske den starkast lysande kvinnliga stjärnan inom genren. Efter

att ha spenderat en tid i sällskap med *West* förstår jag inte varför. Det är en väldigt lång skiva, som på sina håll urartar i monotona verser och intresset svalnar hastigt och är iskallt inom en kvart. Då återstår fortfarande tio spår, som alla låter likadant. Det här är inte förtrollande, det är inte smärtsamt ärligt, det är inte upprört – det saknar allt som gör singer/songwritermusik lyssningsvärd.

Emma Rastbäck

PATRICK WOLF

The Magic Position

LOOG/UNIVERSAL

Patrick Wolf är kanhända musikvärldens bäst bevarade hemlighet i dagsläget. Åtminstone i vår del av världen. Efter två strålande album är det fortfarande få som känner till denne exhibitionistiske electroglampopkung. *The Magic Position* kan mycket väl ändra på det, den har allt. Det är långt ifrån en överdrift.

På en knapp timme samsas stråkkvartetter med elektroniskt oljud, poesi med ordlöst berättande, glitter och glamour med nattsvart mörker. I början känns de tvära kasten förvirrande, men med tiden blir det en extra dimension. Från euforiska titelspåret *The Magic Position* via energiska *Accident & Emergency* fram till den vackra och mystiska Marianne Faithfull-duetten *Magicie* (en sån röst hon har!).

Redan där känns det som allt är draget till sin spets – och då är halva skivan kvar. *Augustine* är kärleksfull och vädjande, *Get Lost* plockar fram det leende som kom av sig några låtar in på skivan och *Enchanteds* cocktail-kitsch ger den där behagliga magkänslan tillbaka. När summer Jo gästnar på *The Stars* är slutet nära, men jag vill inte att det ska ta slut. Och själviskt nog vill en del av mig inte att världen ska orka upptäcka den här hemligheten riktigt än, samtidigt som få är lika värda framgång som Patrick Wolf.

Den som förväntar sig samma sound som på debuten *Lycantrophy* eller uppföljaren *Wind in the Wires* riskerar att bli besviken. Kärvelheten har slipats ner till en mjukare och öppnare yta, men där under vilar samma gamla Patrick Wolf.

Emma Rastbäck

NEIL YOUNG

Live at Massey Hall

MAVERICK/WARNER

Neil Young är ju alltid Neil Young. Så jag vet egentligen inte varför jag känner mig lite kliven till den här plattan.

Inspelad live och akustiskt på Massey Hall i Toronto 1971. En Neil Young som bara haft en solokarriär ett par år, och som fortfarande kan strö gyllene glitter av en romantisk ruralitet med bara en gitarr och en nasal stämma. En Neil Young som fångar minuter och gör dem magiska i den i tiden så typiska, briljanta, *Old Man*. En Neil Young som väl aldrig egentligen varit någon publikfriare av rang i mellansnacks-genren, men som här känns som en korsning av blyghet och butterhet att det nästan känns skönt att den bevarats. Allt borde ju landa på en summa av storhet, briljans – så där som man minns att Neil Young kunde vara i stora delar under perioden.

Jag börjar så smått tro att mycket beror på att man minns saker som bättre och starkare än vad de var. Att de briljanta topparna, som ju finns här, var så mycket mer briljanta än mycket annat. Så att fastän det är bra låtar, och bra framföranden, och goda minnen och allt det där, så är det också ett bevis på att skillnaden mellan bra och medelbra låtar är så mycket större än man tror. Trist att upptäcka, men också omistligt att höra höjdarna.

Magnus Sjöberg

CD 2 • 2007

Det gör ont när knoppar brista – dags då att välkomna det livsviktiga ljuset med spännande ny musik! Hänge dig åt att lyssna på Grooves CD#2. Vi serverar massvis av fräsch ny (svensk) musik året runt. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Fiktion

Vardagspaus

22-åriga Gustav Erik Lundh sitter i Västra Frölunda och gör musik som är "svävande vemodig med tema dröm/verklighetsflykt". Låttiteln är verkligen på pricken. Något vi alla kan behöva gissar jag. Och med Fiktions hjälp får vi det. *Vardagspaus* är dröjande, spröd och utsägligt känslig. Ger rysningar i nästan sju minuter.

www.fiktion.nu

2 Brett Anderson

Love Is Dead

Allas vår kvidande gamle Suede-hjälte plutar upp munnen och poserar på nytt i fint skurna kläder, dessutom till vackert storslagen musik med texter om allmogliga mänskliga åkomor såsom kärlek. Vibratet i sången är intakt, tillsammans med stråkarnas gråt gör det *Love Is Dead* till en känslösom högtidsstund för oplastiga människor.

www.brettanderson.co.uk

3 Joel Sahlin

The Big Leap

Sångaren och låtskrivaren Joel leder sin Stockholmsorkester mot kontrollerat rockigt territorium där steel guitar och piano får ta stor plats i ljudbilden. Bandet låter som en lillebror till valfri amerikansk poprockartist med hjärta, ryggrad och berättarambitioner. De känns samtidigt ofärdiga med stor potential och trygga i sitt uttryck vilket är en kanonkombination.

www.myspace.com/joelsahlin

4 Åsa Wännström & The Caravan Band

God Is

"Norrländsk zigenarsoul med inslag av disco och reggae", så karakteriserar Åsa sitt bands sound. Medlemmar är en afroamerikansk basist, en finsk hårdrockszigenare på gitarr, en dansbandstrummis och tre vita gospel-tjejer på sång. Visst låter det spännande! God Is finns också i en längre version med reggaeslut.

www.myspace.com/asawannstrom

5 Trainspotters + Sci-Fi

It's Time

Umeås unga partyrappare Eric Hörstedt och Hannes Sigrell, aka Trainspotters, snackar här över jazziga beats med hjälp av Sci-Fi om vikten av efterfester. Otroligt tajt och smidig produktion bakom flytet vid micken som porlar som en fjällbäck med Cristal. Bubblande och uppfriskande samtidigt som man blir soft i sinnet.

www.trainspotters.se

6 Örnberg

Arlanda

Johan Ragnarsson ger Hägersten en behövlig uppglammning, men än så länge finns bara fyra Örnberg-låtar. Hans totalcharmiga dansfrenesi sprudlar av ungdom, djupa klunkar på dyra drinkar och annat som hör glamor

röst leverne till. Herregud vad peppad man blir av *Arlanda*! Energi är den bästa drogen.

www.myspace.com/ornsborg

7 The Tonic Bang

Safety Pin

Dessa fem tonårstjejer från Hulstfred levererar en mix av Sahara Hotnights och Souls/Monkeystrikes – alltså aggressiv gitarrbaserad alternativrock med glöd som drivkraft. Maria Stenströms sång funkar alldeles utmärkt över de vassa melodierna och i de stora refrängerna. Tyvärr så behövs nog bandnamnsbyte igen för att det ska lyfta på riktigt.

www.myspace.com/thetonicbang

8 Drunken Autopilot

And My Heart Screamed No

Ett långfinger i luften och sleazetuffa gitarriff så är de igång – Hofors framtida glamppunkstorheter Drunken Autopilot. Det är pang på rödbetan och ett jävla drag som bjuds från början till slut. En CD med fyra rökare cirkulerar; den är tuffare än du, jag, Dregen och din ölpimplande storebror tillsammans!

www.myspace.com/drunkenautopilot

9 Tread New Traumas

My Head

Ännu ett tveksamt bandnamn, men vad gäller musiken läggs inga fingrar emellan. Infernalisk frijazzinspirerad galenpannestökrock med sångerskan Britta Carlsson som Svengali med röstresurser liknande Björk. Attacken är gedigen. Andas får man göra efter 2.53 minuter. Måste vara svårt överväldigande live.

www.myspace.com/treadnewtraumas

10 Kalla Kårar

Zombie Town Disco

Med Reeperbahn-ljudestetik (fast utan syntar!) och mässande sång gör Kristianstads-kvartetten Kalla Kårar (riktigt rysligt bra bandnamn!) i *Zombie Town Disco* dansant nutidsdisco grundad i punkrocksvängens samhällskritik. Deras fyrspårs-EP innehåller mer underhållande och tänkvärd punk utan skrän. Punk med ambitioner och stake.

www.kallakarar.se

11 Mac Blagick

Caligula Nightclub

Mjukt rullande och dovt riffande heavy rock som den gjordes på det flummiga 70-talet är melodin för Mac Blagick. Bandets medlemmar härstammar från Mälardalen och debutplattan släpps i slutet av maj. Erotiken ligger i luften, detsamma gäller gitarrsolon och högt pitched vibratosång – groovet är konstant och obevligt.

www.macblagick.com

12 Damned Dolls

Wasted

Målet för detta nystartade Malmö-band är att sprida "mayhem and destruction". Det är väl alright. Men de säger att de vill definiera punken när den är som bäst, fast lyssnar man på *Wasted* tänker man bara på ett band: Guns'n Roses! Licksen är där, solona och den wailande sången likaså. Till och med koklockan. Välkommen till djungeln!

www.damneddolls.com

13 Du Pacque

Sing Us A Lovesong

Inledningen av *Sing Us A Lovesong* andas *Love Will Tear Us Apart*, och bandets uppmaning till oss är att "dansa lite". Syskonbandet Blackstrap går det än så länge bättre för, men Du Pacque har en episk ådra som är svår att väja sig mot. När man dansar till *Sing Us A Lovesong* känns det tvunget att vifta med armarna som en väderkvarn.

www.myspace.com/dupacque

14 The Elliots

Catch My Fall

Förr kallade dessa fyra killar sig Beep, nu släpper de sin debutplatta och då heter de The Elliots. Plattan *Catch My Fall* spelades in i Charlie Storms studio på Hisingen och bandets mogna, berättande version av rock står stadigt, det tyder engagerade titelspåret på.

Kärlekens problematik står på menyn: "a pair is more than two".

www.theelliots.se

15 Kyte

Peacemaker

Melodisk och bräcklig popmusik, där en tunn gitarrslinga är röd tråd, serveras av kvartetten Kyte med rötter i Mellerud. De smäktande tongångarna på bandets debutplatta ligger och väntar på release, singeln *Peacemaker* borde tills dess sätta mångt hjärta i brand med sina söta harmonier. Smäktande är nog verkligen ordet.

www.kyte.nu

16 Streets of Mars

Taste

Med Moneybrother-stämman drar sångaren Zimond igång ångande *Taste* som handlar om en superfräsch tjej. "She wants me to touch her like never before/taste her like never again" fortsätter han och jag är fångad. Värnamo-bandets alternativrock har intensitet och coolness bortom rimliga gränser, det kan bara betyda att genombrottet är nära.

www.streetsofmars.com

17 Drillingholes

Maybe

Trällvänlig powerpop från Jönköpingstrakten har fina traditioner (The Cardigans), något kvartetten Drillingholes tagit fasta på. På *Maybe* är det somrigt, storblommigt och mysvänligt till max, framförallt Magnus Florins behagliga sång är tilltalande nu när man anar knoppar i träd och mark. Så här ska livet vara!

www.drillingholes.net

18 Oriel Joans

Knuckles Whiten

Vidsträckt och bredspensad popmusik letar sig inte alltid ut till den breda massan lyssnare, får hoppas detta inte gäller Oriel Joans. De är en svensk-finsk kvintett med finkänsliga små melodier bakom skönt trippande och nynnande sång. Utan stora gester, men med stor värme och innerlighet satsar de på sig själva.

www.myspace.com/orieljoans

Jag vår låt

Nya Sony Ericsson W880i är världens tunnaste Walkman®.

Den rymmer bl.a. 900 låtar, 3G, TrackID™, 2,0 megapixelkamera, flight mode och videotelefoni. Allt under ett 9,4 mm tunt skal.

Sony Ericsson

AUDIO VIDEO

AIRCALL

TELLA

The Phone House

RingUp

TEKNIK MAGASINET

Dialect

ZIGIGANTEN

siba

expert

EURONICS

telenor

3

ONOFF

Skivor

2PAC

The Prophet Returns

DEATH ROW/BORDER

Skivbolagsbossen/benknäckaren Suge Knight äger tydligen fortfarande rättigheterna till ett gäng av 2Pacs låtar eftersom han fortsätter att pumpa ut dem via sitt gamla bolag Death Row Records. Det är enda kommentaren man kan fälla över *The Prophet Returns*. Utöver att 2Pac var en exceptionell talang.

Gary Landström

IV THIEVES

If We Can't Escape My Pretty

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Jag förstär att Mats Olsson, den gamle rockräven till journalist, tycker om Nic Armstrong och hans IV Thieves. Det handlar verkligen om snövit pop och rock med rötter, riff, attityd och läckra refränger och ibland blandar Nic Armstrong in och annan söt ballad. Ja, allt är som skräddarsytt för Mats Olsson och hans gelikar. Det är tidlöst, charmigt och sprängfullt av melodier. Är det något IV Thieves har är det känsla för harmonier och just melodier. Min värld ställs inte på ända, men det är en skönt sorglös platta.

Apropå skåningar vill jag bara passa på att slå ett slag för hopplöst underskattade The Men med gamle The Sinners-sångaren Sven Köhler i spetsen. Deras *Return* är en fantastisk skön 60-talsretroplatta som aldrig blir tärfyllt nostalgisk utan bara full av attack, refränger och kärlek till enkla och klockrena popdängor. Sven Köhlers röst är förresten inte alls olik Nic Armstrong. De har samma kaxighet, samma obekymrade sätt att ta sig an det de sjunger. Jag tror också att de kan ha en och annan skiva gemensam i sina skivsamlingar.

Martin Röshammar

AMANDINE

Solace in Sore Hands

FATCAT/BORDER

När man inte tror att det kan bli så mycket bättre låter sig en magiskt vacker fiolslinga höras. Det är skivans sista låt och jag önskar plötsligt att det här aldrig tar slut. Ett vemod framfört med en nyanserad Belle och Sebastian-liknande ljudbild är ett vemod jag gärna kan leva med ett bra tag in i framtiden. Olof Gidlöf och hans band förtjänar utan tvekan betydligt mer uppmärksamhet, men med *Solace in Sore Hands* har jag svårt att se att den inte kommer att komma rätt så omgående.

Anders Gustavsson

ANNEMARIE

Abc On TV

MUSIC IS MY GIRLFRIEND/PLASTILINA

När denna indonesiska indiepopdebüt hamnade i min ägo fingrade jag nyfiken på pressmedlandet. Exotiskt var ordet. Jag fick uppenbarelser av ljudande små gonggongor som blandades med näpna barnkör och någon bambuxylofon, allt med en härlig indievibe och snygga asiater. Döm därför av min besvikelse när första låten spelas upp och känns lika exotisk som Kalles kaviar. Jag får reda på att Annemarie tydligen diggar svensk indie och får lägga mina gonggongdrömmar åt sidan för lite traditionell indiesötma.

Detta är hardcoretrallpop, koncentrerad twee med gulligt tafatta kärleksförklaringar, sommar, pasteller och stämsång. Faktum är att det är så koncentrerat att när de spröda rösterna sjunger "so in love with you" och "it's a nice day for loving" för andra, tredje och fjärde gången börjar man längta efter lite stuns.

Tyvärr lyfter inte debuten från skvalmusik till något som berör, men är asexuellt och fumligt kärlekstrallande din melodi är du in for a treat.

Nina Einarsson

BAD APPLES

When Colours Become Day And Night

SEKSOUND

Estland är inte känt som någon stor popnation. Faktum är att jag inte kan nämna ett enda estniskt popband på rak arm. När jag så först hör Bad Apples debutalbum *When Colours Become Day And Night* förväntar jag mig något utöver det vanliga, men icke. De hade likaväl kunnat komma från en

amerikansk småstad, en London-källare eller Tidaholm. Lågmäld, gitarrbaserad popmusik är så gott som densamma världen över.

Skivan som helhet är en spretig historia, en handfull lugna låtar, ett par punkosande utflykter och lite lo-fi-dist. Det känns lite svårt att försöka följa en röd tråd genom Bad Apples elva låtar och förstå det sammanhang som ändå skymtar emellanåt. Det dominerande drömska soundet med svävande orglar och monoton röst är ytterst behagligt och lugnande, men tappas här och där bort och kvar finns lyssnaren, vilse i skivan. Fast så länge man har *Landscape*s som en trygghamn kring mitten så får resten vara hur förvirrande det vill. Det finns alltid en fenomenal låt att falla tillbaka på.

Emma Rastbäck

BASSNECTAR

Underground Communication

OM/BORDER

En stenhård blandning av dubstep, rap, drum'n'bass och en rad andra genrer. Med över 150 livespelningar per år vet Bassnectar hur man håller intensiteten igång. Musiken frustrar och manglar. Rappen spottas ut och det känns inte som om en ängvält kör över dig framför stereo – utan en hel pluton ängvältar. Hårt och rakt i ansiktet, men utan att glömma att musik ska svänga, gå att dansa till och driva ut alla nödvändiga demoner.

Mats Almegård

BIG BILL BROONZY

Volume 1 – The Pre-war Years

Years

Volume 2 – The Post-war Years

Years

JIMMY REED

Ain't That Lovin' You

Baby

RAY CHARLES

The Soul of a Man

SRV/PLAYGROUND

Den som vill introduceras i bluesens rika källa, eller den som spelat sönder sina gamla vinylplattor, har nu ett ypperligt tillfälle att tillfredsställa sina musikaliska begär. Det brukar krylla av samlingar med bluesartister, ofta med samma uttjatade låtar som dyker upp om och om igen. Men här har gamla hits och mindre kända låtar kombinerats till en serie högst "levande" skivor, trots att artisterna själva är döda – Jimmy Reed och Big Bill Broonzy sedan omkring 50 år tillbaka, medan Ray Charles fick vara med lite längre. Alla tre lever de dessutom vidare genom oändliga antal covers.

Av Big Bill Broonzy har man gett ut två skivor, en från tiden före kriget och från tiden efter. Det råder en uppenbar skillnad mellan dessa två. Den första är präglad av enkel, ursprunglig countryblues medan den senare känns mer jazzig med tillagda blåsinstrument. Broonzy har ofta politiska budskap i sina texter, där han tar upp allvarliga tema som rasdiskriminering.

Jimmy Reed däremot har en helt annan framtoning. Han blev anklagad för att vara en usel musiker som till och med glömde sina egna texter, på sin tid. Det ryktas om att hans fru fick sitta och viska texterna till honom när han sjöng. Även hans speciella sätt att spela munspel, med stativ, vilket Bob Dylan senare anammade, ansågs banalt. Men jag anser att han är den absolut starkaste av dessa tre med glödande munspel och stor inlevelse. Han är också en av de mest säljande bluesartisterna någonsin och anses som grundaren till Chicago-bluesen. Reed är ett utmärkt exempel på att blues inte går ut på att spela skickligt utan att främst ha ett uttryck och känsla som når fram till lyssnaren. Det är nästan lättare att spela "duktigt" än att få fram den rätta primitivt raa känslan – att kunna göra något eget av de få ackorden. Bluesen har en del gemensamt med punken på den punkten. Det ska vara ruffligt och skitigt, precis som Jimmy Reed.

Ray Charles är den av de tre som är mest känd för allmänheten, Polarpristagare och gigant inom såväl soul som jazz och blues, så han behöver ingen närmare beskrivning. Han dyker till och med upp i rena samlingar i dagens hitlistemusik. Även om det redan finns en uppsjö samlingsskivor med Ray Charles känns det oundvikligt och nödvändigt att ha

honom med bland stilbildarna i *The Essential Blues Archive* som serien kallas.

Mathilda Dahlgren

BISON

Sanningen om sanningen

TRAPDOOR/SOUND POLLUTION

I gränslandet mellan punk och hårdrock kan Bison säkert vara kungar. Med texter på svenska påminner de helt klart om sina andra svenska kollegor, Charta 77, Coca Carola och så vidare, men med lite tyngre basbaserad riffrock drar de lite mer åt den hårdare skolan. Tyvärr tröttnar jag ganska fort på svensk sång av just det här slaget, det är ganska fokuserat på texterna, som ibland kan vara något kryptiska. Musikaliskt är det riktigt medryckande och bra, så pass bra att jag faktiskt blir lite besviken och irriterad på att jag inte kan fördra sången.

Petra Sundh

BLEUBIRD

RIP USA (The Birdflew)

ENDEMIK/DOTSHOPSE

Manglande hardcorelåt som öppningsspar? Ja.

Trista osväviga rytmer? Jepp.

Skrikigt trist rap utan nyanser? Mmm.

"Engagerade" texter? Ja-visst.

Skrytiga texter om hur engagerad rappare

är? Gissa. Det här är den tristaste, mest förutsägbara

och menlösa indiehiphop på länge.

Själv rappar Bleubird att detta är "music you

can't dance or fuck to" och att det enda han lyssnar

på är radiokanaler som kör rock – men sluta med

hiphop då för helvete!

inte ifrån att det var på 80-talet de gjorde låtar som man kunde fylla hela sin själ med, som man kunde fylla hela sitt liv med och för. Även om arrangemang och sound känns så trist och trådigt lyser alltid låtarna fram med en omisskännlig lyster, med en klarhet som ger tröst i de mest svåra stunder. Okej, jag inser att det är lika delar nostalgi som nyupptäckande, men kan något av dem drabba mig, är jag säker på att det kan drabba någon annan. Det måste det.

Magnus Sjöberg

COMTRON

Follow the Money
RUSH HOUR/PLAYGROUND

Att följa stälarna är inte den säkraste vägen om man vill skapa musik med substans. Bas Bron och Rimer Veeman vet säkert det där. Deras ironiska skivtitel har inte mycket att göra med den undergroundelectro de skeppar ut i världen. Eller så har det det. I vilket fall som helst är det här rätt oengagerande electro som stampar på stället. Inte särskilt innovativt eller annorlunda. Vi har hört det förut.

Mats Almegård

THE CONCRETES

Kids
PLAYGROUND

De fick sina instrument stulna på turné, deras sångerska Victoria Bergsman hoppade av ett tag därefter och säkerligen tvingades de gå igenom diverse andra eldprover. Det sköna är således att veta att indiepopparna i The Concretes, trots alla motgångar, uppenbarligen lyckades komma ut på andra sidan med en bibehållen lekfullhet.

EP:n *Kids* bådär gott för framtiden, även om det vore fel av mig att säga att Bergsman inte på något sätt saknas. En sådan skör och till synes väldigt fin person och samtidigt utomordentligt säregen sångerska saknas förstas alltid. Men det fungerar liksom helt okej ändå, så har man gillat The Concretes förut finns det ingen anledning att sluta nu. Men håll vid sidan av bandets kommande fullängdare även gärna utkik efter Taken By Trees debutalbum. Det är Victoria Bergsman's nya projekt som av de släppta demolåtarna att döma kommer att bli både avskalad och smått fantastiskt. Så med facit i hand kan man nog konstatera att det säkerligen var en smärtsam skilsmässa för Bergsman och The Concretes men dessbättre en med vetigt utfall för båda parter.

Anders Gustavsson

RY COODER

My Name is Buddy
NONESUCH/WARNER

Man vet väl egentligen aldrig var man har Ry Cooder numera, om man någonsin gjort det. Men oavsett vilket projekt han gett sig in i har man alltid kunnat lita på att det gett

något av hög kvalitet, och något som man förr eller senare kommer att kapitulera inför. Egenheten och förmågan att förmedla det på ytan vardagliga, men ofta undanskymda, på ett sätt som visar på och tyder på passion inför uppgiften, inför musiken. Och om man vill, kan man säga detsamma nu, med den enkla skillnaden att musiken är lite... ja, tråkigare.

Oftast bottnad i en hybrid av brittisk och amerikansk folk, men alltför ofta utan originalitet, utan det där undanskymda. Istället ligger fokus mer på texten, på berättelsen; om förändring, förflyttning, otrygghet – resandet och målsökandet. Den amerikanska arbetarhistorien. Och där är det lätt att hitta paralleller till skivans huvudperson, katten Buddy; i metaforer, i det allmängiltiga, det historiska. Men man kommer dock inte ifrån att det rent musikaliskt tyvärr känns som lite för stor brist på originalitet, lite för stor brist på det man förväntat sig, även om man lärt sig att låta bli, för att man ska ta till sig den som man borde en Ry Cooder-platta.

Magnus Sjöberg

CORROSIVE SWEDEN

Wanted
EGENUTGIVNING

Hårdare rock med spänningsfaktorer som groove, tempoväxlingar och bra melodier på pluskontot. Det manifesteras till exempel i låtar som *Torture*,

Rewind och *Too Late*. På minuskontot ligger en demodoftande ljudbild som ger ett ofärdigt intryck och delar av låtmaterialet håller inte riktigt för en större satsning. Som egenutgivning är det ändå ett trevligt minne att köpa med sig hem efter någon spelning.

Roger Bengtsson

JILL CUNNIFF

City Beach
DOTSHOP.SE

Hon sjöng i ett av mina favoritindiepopband från 90-talet, Luscious Jackson, som sakta dalade in i glömskans tråsk, nu är det dags för solodebut från Jill Cunniff. Och *City Beach* är ett visslingssött litet popförsök där Jill inte vill släppa indiestämpeln helt men ändå försöker tralla på mot de stora lyssnings-skarorna. Att musiken inte blir varken hackad eller malen gör *City Beach* till en lättglömd parentes i musikhistorien. Men cool röst har hon fortfarande.

Gary Landström

GUNNAR DANIELSSON

September i byn
ELOVISA

Nej, Gunnars tid är förbi – hans småfiluriga texter gav oss hits som *Ishockey & fotboll* och *Som somnaren* för sisådär 200 år sedan och som ledare i Ensamma Hjärtan var han klockren. Men 2007 finns ingen naturlig plats för honom, till och med Gilllestugan i Göteborg har slagit igen.

September i byn är en överrinnad platta för riktigt boogie-gamla rockdiggare. Finns de ens längre?

Gary Landström

DAVENPORT

Slow Town

TRANSISTOR MUSIC/BONNIERAMIGO

Flera gånger under lyssningarna av Davenport's skiva kommer jag på mig själv med att tänka på Nicolai Dunger. Inte underligt, musiken påminner väldigt mycket om det Nicolai tidigare gjort och dessutom är det han som producerat danska Davenport's debutskiva, *Slow Town*. Man kan inte undgå att Nicolai haft ett finger eller två med i spelet. *Red Summer* och *Country Love Song* är otroligt bra. Nicolai själv säger att han älskar det. Att melodierna påminner om hans egna men att de är mer "catchy", vilket jag mycket väl kan hålla med om. Bra catchy bör kanske tilläggas. Sångaren och låtskrivaren Brian Mathiesens namn är något att lägga på minnet helt enkelt.

Alessandra Johansson Cavallera

DINOSAUR JR.

Beyond

PIAS/BORDER

Med tanke på att *Beyond* markerar ett kvarts sekel för bandet kan det vara dags för gänget att döpa om sig till Dinosaur Sr. Faktum är att det denna gång är det förhistoriskt ursprungliga medlemmarna som hittat tillbaka till varandra. J Mascis, Lou Barlow och Murph är återigen slagit sina påsar samman. Fansen måtte dregla av lycka.

Det veteranerna nu klämmer ur sig består naturligtvis av mängder med fuzz-dränkta gitarrer som skruvar sig genom skivans elva låtar. Självt är jag väldigt trött på just dessa partier och välkomnar sålign de låtar där gitarsolona tar ett steg tillbaka. Ta exempelvis *Back to Your Heart* där J Mascis sömniga röst glänser med all dess melodiska briljans.

Beyond är även de tuffa riffens skiva. *Pick Me Up* låter som något ur Neil Youngs stökiga repertoar. Överhuvudtaget vilar samma tidlösa anda mellan Dinosaur Jr. och Neil Young. Ålder har inget med rock att göra.

Mikael Barani

DIVERSE ARTISTER

BPC Camping Compilation 03

BPIITCH CONTROL/IMPORT

Treårsjubileum för Bpitch Controls årliga campingäventyr där de samlar sina artister och några inbjudna tältgäster. En sådan gäst i sällskapet, Jah-coozi, får inleda samlingen med lekfull rap i *BLN*. Redan där anar man att Bpitch inte tänker bjuda på sin gamla vanliga godispåse: mindre hårtslående techno och mer lattjo bland maskinerna. Tomas Andersson är aldrig rädd för en dos galenskap och skruvar fram sin knäppaste låt på länge med *Go to*

Disco. Kanske inte något av hans starkaste spår, men rejält kul.

Givetvis är the usual suspects med; som Sascha Funke, Paul Kalkbrenner och Modeselektor. De två förstnämnda gör mig lite besviken, de har nått så mycket högre tidigare, men Modeselektors *Untitled* är galen raggamuffint techno utan en allvarlig min. Labelchefen Ellen Allien själv bidrar med en fin remix på Safety Scissors *Where is Germany And How Do I Get There?* och fortsätter pumpa ut bra låtar tillsammans med Apparat i *Red Planets*. Ytterligare ett styrkebevis från Berlin alltså, även om hela samlingen inte känns rakt igenom bra.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Pop Punk's Not Dead

GO-KART/IMPORT

Vi har alltså här en samling, en diger sådan, med pop-punkband från hela världen. Alltifrån lite mer kända akter som The Queers, Spitgun, The Parasites, till i princip helt okända. Naturligtvis är materialet extremt ojämnt, en del håller hög kvalitet, andra sämre. Helt naturligt med tanke på att det är 30 band som slåss om uppmärksamheten. Men som helhet är det en rolig genomlysning, speciellt med tanke på alla olika nationaliteter som uppvisas; Japan, USA, Italien, Tyskland och så vidare. Det är pop-punk från hela världen, och en ganska kul idé. Gillar man trallpunk kommer man upptäcka mycket nytt här, helt klart!

Petra Sundh

DRAGONTEARS

2000 Micrograms From Home

BAD AFRO RECORDS

Namnet Dragontears får mig direkt att nästan sätta tandställningen i halsen av rädsla för att detta ska vara något i stil med Dragonforce, överprententiös skitmetal med mer fötter i 80-talet än någon ens hade när det begav sig. Men ganska snart står det klart att det här rör sig mer om en återblick mot 70-talets psykedeliska avdelning, med några fingrar i dagens elektroniska ljudvärld. Det slingrar sig fram på ett lagom flummigt manér, drar i små nostalgitrådar, samt varvar med små överraskningar i form av aha-upplevelser. När andra spåret *Borderline* traskar igång efter den harmoniska öppningslåten *Microdof* får man till och med en liten ingivelse till att börja dansa. Det hela ger en skön, psykedelisk känsla, de genererar i alla fall hos mig en stämningfull och lite mystisk atmosfär, och jag är faktiskt lite förvånad själv över att jag faktiskt gillar det, riktigt mycket.

Petra Sundh

EMILIA

Små ord av kärlek

BONNIERAMIGO

Big Big World - Emilia har gjort ett album med svenska låtar. Och titlar såsom *Var minut*, *Lär mig att älska*, *En sång om kärleken* och *Fotspår i snön* kanske säger en del om genren hon valt.

Det är lika lättsmält som de schlagerlåtar som aldrig går vidare till final. De som bara är en upprepning på de som var med förra året, och förra igen, och som får vara med bara för att sådana låtar "ska" vara med. Liksom man "ska" ha med någon grupp med unga killar som försöker sig på att rappa, och något band med etno-stuk.

Men trots att låtarna på *Små ord av kärlek* går in genom ena örat och ut genom andra tror jag med all säkerhet att singlarerna kommer hanna på *Svensktoppen* och Emilia kommer säkert att sälja en hel del skivor, för det är så det är. Men likväl kommer både hon och skivan vara glömd om fem år, för det här så banalt och tråkigt man inte tror att det är sant.

Linda Hansson

ENDWELL

Homeland Insecurity

VICTORY/BORDER

Välskriven så kallad screamo-metal, med lite för höga ambitioner. *Homeland Insecurity* är fullspäckad med bra låtar, framförda på ett ytterst mystiskt sätt.

Det känns som de försöker tilltala lite för många olika stilar, man blandar brutal skriksång, med lite sporadiska dubbeltramp, med en skönsjungande emo-kille, snygga melodier och blytunga riff. Ungefär som att baka en tårta innehållandes massor av goda ingredienser som grädd, jordgubbar, vaniljkräm, köttfärsås och gorgonzolaost. Jag är inte så säker helt enkelt på att de metalmänniskor de tilltalar med sin musikaliska tyngd uppskattar de mer melodiosa "snälla" partierna, lika lite som emopersonligheterna tar till sig dubbeltrampen. För mycket av det goda blir oftast bara rörigt, uppenbarligen.

Petra Sundh

RICHMOND FONTAINE*Thirteen Cities*

EL CORTEZ RECORDS

Trots att han släppt två av 2000-talets mest kritikerrosade album inom americanagenren så står Richmond Fontaine fortfarande i skuggan av mer kommersiellt gångbara namn som Ryan Adams och My Morning Jacket. Men när det nu är dags för det sjunde studioalbumet så känns det som om man på äldre dar gått och blivit lite kommersiella. Och för en gångs skull känns det som ett positivt steg att ta. Bra musik behöver inte alls vara så introvert och svår, snarare är det enkla oftast det vackraste. Sångaren och textförfattaren Willy Vlautin står på gränsen till att få sitt genombrott som seriös författare och han har verkligen förmågan att berätta historier. För det är detta *Thirteen Cities* handlar om, historieberättande till musik. Lite som att ha de gamla västernfilmerna från 60-talet på CD-bok liksom. Jag sätter mig i favoritfåtöljen och låter Willy och hans band ta min fantasi långt, långt bortom horisonten. *Thirteen Cities* är resultatet av bandets roadtrip genom Arizona där varje ny stad man passerade genererade i en låt till plattan. Och det känns också i form av att man lyckats få till ett jämnt album där låtarna går in i varandra. Som en tågresa genom ett glödande prärieland. Här finns inga spår som sticker ut, men alla håller en genomgående hög kvalitet. Mitt hjärta har redan kapitulerat.

Thomas Rödin

GLORIOUS BANKROBBERS*The Glorious Sound of Rock'n'Roll*

SWEDMETAL/SOUND POLLUTION

Hand i hand med resten av världens 80-talsrevival har också glamrocken funnit nya marker att erövra. Glorious Bankrobbars fyller ut luckan som antagligen inte ens varit tom, fler sleazeband behövs tydligen alltid, och nu är dessa Sollentuna-rockare tillbaka efter hela 15 års tystnad. Bandet släppte sin första platta 1983, och har en diger karriär bakom sig.

På *The Glorious Sound of Rock'n'Roll* har de lyckats med konststycket att låta sin erfarenhet återspeglas i en snygg professionalism, utan att för den sakens skull få allt att låta mossigt. Det kunde lika gärna komma från ett gäng 22-åringar med koll på läget, helt enkelt. Det finns ju alltid en risk med återföreningar att man hör lite för väl att de harvar i samma spår som de gjorde för 20 år sedan, men det här imponerar. Dessutom innehar Glorious Bankrobbars något som jag ofta eftersöker ganska kraftigt hos dagens sleazeakter – en stor portion självdistans och humor, mitt i all tuff rock'n'rollattityd!

Petra Sundh

THE GO FIND*Stars on the Wall*

MORR MUSIC/DOTSHOPSE

Belgiens motsvarighet till svenska The Embassy fick mig att slumra rätt så fort. Det var dumt, med tanke på att jag gett Dieter Sermeus tidigare enmansband i uppdrag att hålla mig vaken medan jag försökte köra bil mitt i natten. I sista stund hann jag dock slänga in The Killers nya och kunde med den betydligt rockigare öroninjektionen undvika diket.

Nej, det här är ingen skiva som får dina ögonlock att stiga mot skyarna, men som en ganska så harmlös vän just när du vill somna fungerar den skapligt. Tre låtar (*Beautiful Night*, *New Year* och *25 Years*) får dig garanterat att sväva så där äckligt sött på molnen. Resten kan man diskutera fram och tillbaka.

Efter första skivan *Miami* gjordes ofta jämförelsen med The Postal Service och den håller väl på sätt och vis än. Åtminstone om man säger att The Go Finds *Stars on the Wall* är en betydligt sämre variant av Postals *Give Up*.

Anders Gustavsson

THE GOLDEN DOGS*Big Eye Little Eye*

PLAYGROUND

Med sina godisliknande 70-talsfärger och estetiskt korrekta mönster är det faktiskt *Big Eye Little Eyes* omslag som bäst kan beskriva kanadensiska The Golden Dogs. Gult, rött och grönt står för intensitet, kaxighet och barnsligt flum.

Många gånger funkar det alldeles utmärkt, *Never Meant Any Harm* är en sådan låt som enkelt leker sig fram med barnsliga men ändå smått geniala blippande melodier, eller *Strong* som bubblar av studsande kärlek. Det är dock när The Golden Dogs intar sina ösiga rockposer som vi inte fändansar längre, utan förvånat stannar upp för att äcklas av gubbiga ölhävarrocksvibbar. De stapplar sig igenom skramliga *Saints at the Gates*, en hyllning till att spela live med krystad allsångsrefräng och irriterande plattityder.

Det är synd, för annars är The Golden Dogs de där färgglatt klädda människorna på klubben som dansar som idioter men verkar ha så roligt att du inte vill göra annat än att joina. Och det är klart att du får.

Nina Einarsson

GREEN PITCH*Ace of Hearts*

RYKODISC/SHOWTIME

Green Pitch har åstadkommit en popskiva med sorgsna undertoner, fullspäckad med stämsång, akustiska gitarrer och melodica. Medan vissa låtar är tårdröpande intill gränsen för osmaklighet (dock inte över den!), är andra ljusa och hoppingivande, upplyftande. Så balanserar sig Green Pitch fram genom tolv spår och lämnar efter *Diner* lyssnaren ensam i världen, som med ens ter sig stor och skrämmande när musiken tystnar.

I sina bästa stunder rör sig detta danska familjeband i gränslandet mellan Saturday Looks Good To Me och ett mycket melankoliskt Jayhawks. I sina sämre stunder är de bara snäppet efter.

Emma Rastbäck

HANNA LITEN*Me Against the World*

FASHIONPOLICE RECORDS

Jag har lyssnat på Hanna Litens fyraspårs-EP ungefär 30 gånger, och då på titellåten dubbelt så många. De fyra låtar som finns med på EP:n ljuder vacker pop i Brita Perssons stil. Inte mycket behöver sägas egentligen. Hannas röst är bra, Hannas bakgrundskilles röst är bra, Hannas EP är bra. Minst sagt. Då hennes fullängdare släpps kommer jag att hänga på låset. Jag hoppas att vi ses där.

Alessandra Johansson Cavallera

HARMFUL

7

KOOLARROW/IMPOR

Harmful släpper efter 15 år sitt första album utanför hemlandet Tysklands gränser. Titeln är en fingervisning om hur många tidigare skivor de hunnit med och det är en smula märkligt att de behållits inom landsgränserna så länge. I alla fall om de även innan levererat klädda kort som *Old Mistake* och *Recipe*.

Alternativ rock med ett ytiskt av metal med Billy Gould (ex-Faith No More) både som producent och nyttillkommen medlem och Flemming Rasmus-

sen (Metallica) som stått för mixningen har säkert potential i fler länder.

Roger Bengtsson

HEAVINESS*Heaviness*

EGENUTGIVNING

Jag ska vara helt ärlig. Jag har inget som helst till övers för shoe-gaze. Heaviness spelar shoe-gaze.

Gitarrväggarna ger mig olustkänslor, den mumlande sången som låter som en Pete Doherty i slowmotion färger min själ beige och låtarna som blandas samman till en svart massa får mig att med flackande blick längta efter ett elavbrott. Musiken andas blekgula tapeter, *Trainspotting* och sunkiga kreddhak med fulsnygga människor som du beundrar men är lite rädd för. Jag gillar *Trainspotting*, men kommer fortfarande ihåg besvikelsen då jag lånade soundtracket, det var helt enkelt för mycket psykedeliasvamm för mig att ta in.

Men lyss ej till en hater, för er som går igång på Velvet Underground och allmänt skobetraktande finns säkert en del att hämta. Dessutom rubriceras tydligen detta album som "dansinbjudande shoe-gaze" av sina upphovsmän. Hur det kan vara möjligt är för mig en gåta, men fråga de snygglåsigaste typerna med Joy Division-tröjor så kan du nog få svar.

Nina Einarsson

KIERAN HEBDEN AND STEVE REID*Tongues*

DOMINO/PLAYGROUND

Efter förra årets *The Exchange Sessions vol. 2* fortsätter Kieran "Four Tet" Hebden att mixa sin elektronik med jazztrummisen Steve Reids intrikata spel. Precis som på de två tidigare mötena är musiken inspelad i realtid, utan omtagningar och editeringar. Men *Tongues* bryter av från de tidigare mötena. I stället för långa musiksjok handlar det här istället om tio låtar som känns mer tyglade och hårdare hållna än de tidigare improvisationerna.

Steve Reids CV rymmer samarbeten med både Miles Davis och James Brown så det är logiskt att låta honom bli den drivande musikaliska motorn. Det är nämligen rytmerna och trummorna som är mest engagerande och inspirerande. Kieran Hebdens elektroniska ljudmattor fungerar som regel bra, men ibland blir de påfrestande kakafonier utan riktning, som i *Braint*. Tack vare Reids rytmer är ändå *Tongues* en intressant skiva som låter mer kraut än jazz.

Mats Almegård

HELIGOLAND*A Street Between Us*

OCEAN MUSIC/PLAYGROUND

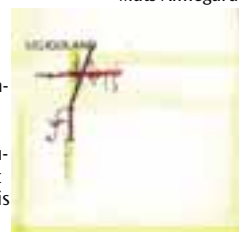
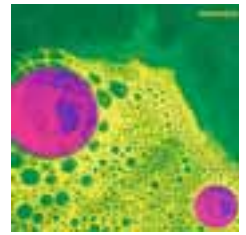
Det australiensiska bandet Heligoland ligger precis som Tara King Th. och Junetile på Toulouse-baserade bolaget Ocean Music. Och precis som de andra är det lågmält, drömskt och ganska sorgligt som gäller. De tre delar också samma problem. De kan knepen, de vet vad de vill göra med sin musik, skapa stämningar och bygga upp en egen liten ljudvärld. Men även Heligoland saknar en viktig ingrediens eller talang. Det hjälper inte hur väl man än kan sin genre, hur skickliga man är på att knäpa fram en mörk, atmosfärisk ljudbild om det inte blir så mycket mer. Det är vackert, ömtåligt och fint på alla sätt men det måste finnas melodier bakom allt det andra. Men melodierna skriker med sin frånvaro här. Det puttrar mest på. Synd.

Martin Röshammar

HELLOWEEN*Keeper of the Seven Keys – The Legacy – World Tour 2005/2006*

SPV/PLAYGROUND

DVD-utgåvan av *The Legacy Live* har, förutom musiken, lockbeten i form av en trekvarts roadmovie och ungefär lika många minuters intervjuer. Det

problematiska består i att av den grundstomme som Michel Kiske, Kai Hansen och Michael Weikath utgjorde är bara den sistnämnde kvar i sättningen.

När låtar från samliga tre *The Keeper of the Seven Keys* ställs jämte varandra blir det tyvärr ganska uppenbart att storhetstiden numera ligger en bra bit bakåt i tiden. Det må vara hur bra kvalitet som helst på inspelningar, ljussättning, kameravinklar och så vidare, samtliga låtar jag verkligen gillar – och det finns ett helt gäng här – vill jag helst inte höra med Andi Gers Deris bakom mikrofonen.

Roger Bengtsson

THE HIGHER

On Fire

EPITAH/BONNIERAMIGO

Det vore oschysst av mig att säga The Higher rakt av. Dels för att det är ett högst kompetent band, jag menar de kan ju samtliga behärska sina instrument. Jo, det tror jag minsann. Och dels för att Seth Trotter besitter en sångsång som är väldigt bra på att hålla en ren ton. Jo, den är så välpolerad att jag blir alldeles trött i huvudet av tristess. Sångaren påstås för övrigt vara 20 år men det måste givetvis vara en lögn, med den stämman kan han på sin höjd vara 17. Men just ja, jag skulle inte kritisera, så var det. Nej men detta är helt fantastiskt rätt. Jo då. För alla som lyssnar på Rix FM och tränar efter någonting som både ser ut och låter som Hanson. Ni vet de där långhåriga bröderna som vråkte ut och in på sig själva under mitten av 90-talet och sjöng, just precis, "mmmbop", efterföljt av de minst lika hjärteskärande raderna, "ba dubi dop ba do bop ba dubi dop ba do bop".

Anders Gustavsson

THE HOLLOWAYS

So This is Great Britain?

BONNIERAMIGO

Utan att vara allt för uppmärksam förpassar man nog The Holloways ganska snabbt till den alltför välfyllda högen av simpel, trallvänlig och ack så intetsägande pop. Men lyssna lite extra, det finns faktiskt innehåll i vissa av låtarna av det hyfsat välformulerade och samhällskritiska slaget. Det må så vara att skivan inte direkt sprudlar av påhopp på det engelska parlamentet och samhället av idag men ambitionen finns där åtminstone och det är ju alltid trevligt. Och alla som rent musikmässigt om än för bara några korta ögonblick andas The Levelers är alltid värda en chans.

Anders Gustavsson

JOAKIM

Monsters & Silly Songs

IK7/PLAYGROUND

"Att göra ett helt album med bara dansmusik skulle nästan vara som att komponera en skiva helt i F dur". Orden kommer från Joakim Bouaziz och säger en hel del om albumet *Monsters & Silly Songs*. Precis som titeln. För jämsides med en rad monsterdanslåtar följer ett par rätt knasiga rock/pop-stycken som är oerhört varierande i kvalitet. Det går från trista Nick Cave-imitationer till fantastiskt överstyrda gitarrer, trumdriv och svirrande syntljöd i skivans absoluta topp *Love-Me-2*. Där hittar Joakim helt rätt mellan episka Godspeed You Black Emperor-byggen, Joy Divisions primitiva råhet och Jeans Teams känsla för att blanda elektronik och akustiska instrument.

Mats Almegård

JUNETILE

Work

OCEAN MUSIC/PLAYGROUND

Work är tänkt som en presentation för den europeiska publiken av Toronto-bandet Junetile. Här finns låtar från år 2000 och framåt och det kan funka, inte minst i ett Coldplay-älskande England. Men jag omfamnar inte Junetiles skira och bräckliga pop fullt ut. I vissa stunder när de faktiskt Red House Painters-höjder med låtar som är ömtåliga som om de skulle gå sönder. *Going Nowhere* är ett lysande exempel på när de kommer nära, så nära. Och ibland, som på *Neversick* vågar de bli mer elektriska, mer konstiga och mer galna. Men oftast blir det mest fegt, svullet, tröttande och förutsägbart. Som de många band som bjuder sin publik på storslaget romantiska sånger som i mina öron bara känns pompösa och ja, jobbiga.

Martin Röshammar

GRETA KASSLER

Miss Universum

BUZZBOX/SOUND POLLUTION

Den här skivan får mig att önska att jag var 17 år igen. Jag vill gå på gymnasiet och dricka folköl. Ha snedlugg och dra Converse-skorna längs en grusplan för att de ska se nedgångna ut.

Greta Kassler doftar Ebba Grön, Imperiet och Dia Psalma. Politiska texter som ironiserar över vår blå regering. Ett argt Greta Kassler bjuder på fem punkiga låtar. I låten *Manselit* sjunger bandet "olika kön, olika lön" och jag minns sena kvällar på gymnasiet med min forna punkvän Niklas. När skivan slutat snurra måste jag ändå inse att jag inte är 17 längre men att Greta Kassler kunde ta mig på en 15-minuters nostalgitripp. Jag kommer definitivt lyssna på skivan igen.

Alessandra Johansson Cavalera

KID DOWN

...And the Noble Art of Irony

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Tillbaka till 90-talet. Sambon blir nostalgisk och plockar fram en gammal *Cheap Shots*-platta, även den utgiven på Burning Heart. Och visst finns det likheter mellan banden på *Cheap Shots vol. 3* och Åmålbandet Kid Down även om de sistnämnda kommer i en något mer slick produktion.

Svängig skatepunk i samma anda som Millencolin och Randy är inget jag väljer att mata CD-spelaren med i vanliga fall, men Kid Down är på inget sätt tråkiga att lyssna på. De står stadigt förankrade i någon slags melodios skatepunk men utan att bli enförmiga. Dessutom hanterar de sina instrument tillräckligt väl för att kunna leka med genren och vartiera den med hjälp av andra inspirationskällor. Så får också deras metalinfluenser en chans att komma ut ur garderoben på *110%* och *Red Lights*. Ett stort plus också till Kid Down för att de skapar dynamik på skivan genom att inkludera ett par lugnare låtar som lysande *Get Up Again* och *Over And Out*. Allra bäst låter Kid Down när de blandar fotbollskörer med ett lugnare tempo som sakta byggs upp. Som i *If You're Sark*, *Then I'm Vaughn*. Ibland kommer jag till och med på mig själv med att längta tillbaks till den där tiden när alla gick runt med kryss på händerna, släppte ut minkar och var politiska till svängig musik.

Sara Jansson

KINGS OF LEON

Because of the Times

RCA/SONYBMG

Visst har medlemmarna i klanen Followill skön retrostil som de håller fast vid och visst gör de milt svängig och, som det heter, chosefri musik. Men denna flummiga rock som *Because of the Times* bjuder är väl luddig och konturlös. Inget sticker ut eller griper tag, de vaggar lyssnaren till sömns istället. Enda spåret som river och sliter, som vill skaka om och demolera högtalarna är *Charmer* – där påminner Kings Of Leon om ett rockband med staka. Annars är de alldeles för lulliga.

Gary Landström

SETH LAKEMAN

Freedom Fields

RELENTLESS/EMI

Usch vilken klibbig soppa. Två deciliter folkmusik blandat med lika delar Fleetwood Mac blandat med fem matskedar Enrique Iglesias. Nu ska det understrykas att detta givetvis är min högst subjektiva åsikt om hur det låter och vore det inte för den osmakliga Iglesias-ingrediensen så hade jag nästan köpt det. Men i

mina öron blir det för smörigt rent sångmässigt, hur fina en del texter än är, och det stör mig. Nej, skala bort utsvävningarna och gör om. Och glöm inte att tillsätta lite fler stråkar och krydda lite extra med gitarriffen för säkerhets skull.

Anders Gustavsson

DAWN LANDES

Dawn's Music

OCEAN MUSIC/PLAYGROUND

Dawn Landes har en stämma som snarast påminner om Dolores O'Riordan från gamla avsmnade The Cranberries. Men musiken hon gör påminner inte om nåt annat jag hört. Vibrafoner och dragspel leker vilt över enkla baskomp och till detta trallar Dawn texter som lika gärna skulle kunna vara improviserade under tiden som hon sjunger. Låter det konstigt? Snarare charmigt om du frågar undertecknad. För det finns nåt väldigt levande och lekfullt över fröken Landes musik. Vi pratar inte om nån storvulen produktion och knappast heller några särskilt avancerade arrangemang. Men det känns spontant och griper liksom tag i en. Hon låter oss ta del av hennes vardagliga små problem och funderingar och man känner sig nästan som man vore en del av familjen.

Jag vet inte i vilken genre jag ska stoppa in Dawn Landes, men någonting säger mig att hon nog helst av allt inte vill tillhöra någon genre alls. Hon vill helt enkelt bara vara den hon är. Och vem hade inte önskat att man vågat vara det hela tiden. Varens soundtrack männe?

Thomas Rödin

LAVENDER DIAMOND

Imagine Our Love

ROUGH TRADE/BORDER

Becky Starks klara och stabila stämma leder dig genom *Imagine Our Love* med finkänslighet och precision, och när skivan tonar ut står du där, förförd och förtjust. Åtminstone var det just resan jag fick följa Los Angeles-bandet på. Som en behaglig bilssemester i mitten av juni, med stopp på öde rastplatser längs med ändlösa landsvägar, doften av ängsblommor från vägrenarna som fläktar in genom öppna fönster. Det är ett vemod och en skörhet som tar god tid på sig att tränga in i medvetandet, men som i gengäld håller sig kvar mycket länge.

Mina tankar vandrar tidvis till Rosie Thomas när hon är som allra bäst, då singer/songwriter och något slags berättande folktradition blandas med exakt rätt proportioner. Exempelvis ger utsökta *Garden Rose* gåshud, liksom *I'll Never Lie Again*. På sina håll skinner Becky Starks kristna uppväxt igenom i musiken, men på ett ytterst subtilt och avlägset vis. Centralt är istället hennes fantastiska tonsäkerhet, de tämligen enkla melodierna och känslomässighet.

Emma Rastbäck

LUSINE

Podgelism

GHOSTLY INTERNATIONAL/IMPORT

Förutom att *Flat* förekommer fyra gånger skulle detta kunna vara ett helt nytt, varierat och intensivt album från Jeff McIlwain alias Lusine. Men det är det egentligen inte. Det är en samling remixer som Lusine gjort själv – eller anlitat någon att göra. De olika versionerna låter dock så olika varandra att det bara är att plugga in CD:n och luta sig tillbaka. Aldrig känns det uppreppande och störigt att *Flat* återkommer om och om igen. Med producenter som Apparatt, John Tejada, Robag Wruhme, Matthew Dear och Dimbiman bakom spakarna är det naturligtvis inte heller troligt att det skulle stöpas i en form. Dessa producenter har sin egen stil och den överför de på ett redan bra grundmaterial. En fin samling remixer.

Mats Almegård

MAGNUM*Princess Alice and the Broken Arrow*

SPV/PLAYGROUND

Trettonde gången gillt för de brittiska pomprock-pojkarna. Det mesta är faktiskt sig likt då Tony Clarkin (gitarr) och Bob Catley (sång) stått för lejonparten av låtarna. Den stora överraskningen tillskriver jag istället Rodney Matthews återkomst med ännu ett fantasiinspirerat konvolut, minns jag rätt är det ända sedan *On a Storytellers Night* (1985) han hade samma uppgift.

Materialet är jämnstarkt och gubbarna är absolut inte uträknande än. Jag håller dock fast vid *Brand New Morning* (2004) som deras bästa album efter återföreningen då topparna var aningen högre där.

Roger Bengtsson

MALAJUBE*Trompe-l'œil*

COOPERATIVE MUSIC/BONNIERAMIGO

Jag är ingen höjdare på franska, men har jag inte fattat helt fel betyder "trompe l'œil" mer eller mindre "som bedrar ögat". En synvilla kort och gott. Ugefär som när jag köpte Vanessa and The O's skiva häromåret och mina förväntningar var skyhöga då allt till det yttre såg så oerhört lovande ut. Bandet bestod av två av mina gunstlingar, Niclas Frisk från Atomic Swing och James Iha från Smashing Pumpkins, och dessutom fanns den oerhört kompetente Andreas Mattsson från Popsicle med i blandningen och sångerska var den sensuella fransyskan Vanessa Contenay-Quinones.

Tyvärr föll det platt som en pannkaka och besvikelsen var givetvis stor, men roligt då att Malajube å andra sidan nu nästan helt och hållet besvarar mina förväntningar... som jag en gång i tiden hade på just Vanessa and The O's. Jo, för precis så känns det. Visst, sångerskan har råkat bli en sångare men det kan jag väl leva med, när det uppvisas en rock som har både bitande skärpa och artistiskt nytänkande. Femmannabandet från mångkulturella Montreal i Kanada är nog faktiskt här för att stanna, åtminstone för några år framöver.

Anders Gustavsson

JESSE MALIN*Glitter in the Gutter*

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Trodde faktiskt att Jesse Malin inte skulle komma tillbaka som skivartist. Det kändes inte som om det fanns utrymme för en salongsberusad kille som gillar att klä sig som Willie Nelson och gå som Bruce Springsteen till. Visst, Malins första platta var fantastiskt bra. Färgstark och för genren relativt fräsch. Men bara för att man gör en duett med Bruce Springsteen, som för övrigt är plattans klart sämsta spår, behöver det inte vara bra. Det är först mot slutet av *Glitter in the Gutter* som det blir lite allvar. I *Bastards of Young* gör Jesse Malin en hyfsad cover av Replacements lilla pärlsmycke. Jesse har fortfarande kanske den coolaste rösten i hela alt-countryträsket. Fast den kunde användas på annat sätt. När jag träffade honom för några år sedan berättade han att han och några polare hade en bar som han brukade jobba i. Kan inte tänka mig en bättre bartender än Jesse Malin. Där kan han berätta mustiga NYC-historier för bleka rockers och tjocka utrikeskorrrar natten lång.

Per Lundberg GB

WILLY MASON*If the Ocean Gets Rough*

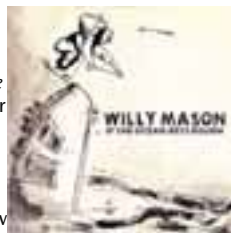
VIRGIN/EMI

När Willy Masons *Where the Humans Eat* kom för ett par år sedan sprang jag i varenda skivaffär jag kom förbi och frågade efter den, efter att ha hört ett smakprov på P3. När jag till sist fick tag på den långt senare blev jag inte besviken, det var något av det mest spännande jag hört inom singer/songwriterfåran. *If the Ocean Gets Rough* är ungefär så långt från spännande det går att ta sig.

22-åringen från Martha's Vineyard har gått vilse i Bob Dylan-komplexen och naturliknelserna och tappat bort det där lilla extra som fick mig att aktivt leta efter förra skivan i några månader. Bara en sådan sak som att skivan avslutas med två spår om miljöförstöring och jordens undergång skulle kunna avskräcka vem som helst. Det är synd att vi håller på att döda jorden, men jag vill inte höra popmusik om det. Paradoxalt nog är det först där som *If the Ocean Gets Rough* börjar bli tilltalande.

Willy Masons andra skiva är egentligen inte dålig, men den är förbaskat tråkig och intetsägande, trots att han har en av de mest säregna rösterna inom genren.

Emma Rastbäck

MAXIMO PARK*Our Earthly Pleasures*

WARP/BORDER

I den digra luntan som skivbolaget skickar ut tillsammans med plattan säger Paul Smith i Maximo Park att *Our Earthly Pleasures* låter som "Smashing Pumpkins korsat med The Smiths". Ja, och jag ser ut som Mikael Persbrandt och Kungen röstar rött. Maximo Park är för mig indie-rock när den är som allra tråkigast och som allra mest ansträngd. Då hjälper det inte att man tar in (en inte helt purung) Gil Norton som ju producerat band som Foo Fighters och The Pixies.

De vill så gärna vara tunga, kraftfulla och utstråla energi, men resultatet blir mest att det låter som något trött skatepunkband. Det är liksom mycket ljud men noll känsla. Jag fattar faktiskt ingenting av det här svullna skitbandet som inte har en aning om vad man vill göra egentligen, förutom det där med att vara tunga och arga. Vill de vara punk? Jag vet inte. Vill de vara indie? Ingen aning. Vill de vara nyskapande? Jag antar det. Sorgligt är ordet.

Martin Röshammar

MIDDLEAGE*Different View*

BORDER

Stockholmskvartetten Middleage hämtar inspiration från HIM och A Perfect Circle. På fullängdsdebuten växlar fokus således mellan melodier och tyngd. *Different View* lyckas bra med denna uppgift även om den inte övertygar till fullo. De starka korten är låtarnas dynamik, Freddie Reins grymt riviga röst och den produktion som lagts ner kring denna. Instrumenteringen hade gärna fått träda fram lite mer och varit lite smutsigare. Nu är den klinisk och ligger lågt bakom Reins vokala insats.

Mikael Barani

MODERAT LIKVIDATION*Never Mind the Bootlegs*

HAVOC RECORDS

Har man på något sätt befunnit sig i "punksvängen" de senaste 20 åren har man säkert, faktiskt nästan garanterat, på något sätt kommit i kontakt med Moderat Likvidation, ett argt och i dessa kretsar högt ansett band från Malmö. Nu har Havoc Records i USA bestämt sig för att ge ut en återutgivning av gammalt material från just denna orkester, nymastrat från originaltapperna, och *Never Mind the Bootlegs* är alltså resultatet. Här finns klassiker som *Tio timmar*, *Sprängd*, *Progrebell* och så vidare, 20 stycken gamla godingar. En helt komplett samling, underbar som nostalgilyssning, eller helt perfekt som introduktion för den som önskar träda in i den moderatfientliga musikens värld.

Petra Sundh

MOONBABIES*At the Ballroom*

STARTRACKS/BONNIERAMIGO

Att tv-serien *Grey's Anatomy* är en sucker för svenska band är ingen hemlighet. Både Mando Diao, The Second Band och Moonbabies har spelats i sjukhusserien. Och *At the Ballroom* blir bättre varje gång jag lyssnar, meningen "but if good means right I will end this fight" från tredje spåret återvänder jag till flera gånger. Moonbabies låter som Hello Saferide vs. Marit Bergman i en upptempo/electrodräkt. Refränger att dansa till. Det kan ju inte vara annat än bra.

Alessandra Johansson Cavalera

MOONLIGHT WRANGLERS

MW

EGENPRODUCERAD

Moonlight Wranglers från Göteborg har ett ohämmat ungt sound, laddat med svallande känslor. Man får en känsla av att de väljer att ge ut en EP med fem

låtar istället för ett helt album, just för att de är så ungdomligt ivriga och helt enkelt inte har tålmod att samla ihop fler. Men samtidigt finns en stark mognad, en djup förankring i altcountryn. De låter som de befinner sig i ett skede mittemellan två stadier där vad som helst kan hända. Ibland, som i *The Night's Always Young* och *No More Songs for You* blir det strålände, andra stunder, som i *Cursed* och *God Knows*, blir det mindre stabilt men ändå på ett charmigt sätt. Sångaren svajar på rösten, men blir ändå så skön att låta örat möta – påminner lite om Broder Daniel i sin okonventionalitet och även lite Mando Diao i sin kaxighet. Avslutande *No More Songs for You* känns som en frihetssång som stämningfullt stannar kvar långt efter att skivan slutat snurra, nästan som en ny *Knockin' on Heavens Door*. Bredden är imponerande – från indiepop, via rockig altcountry till ett nästan andligt tillstånd. Jag odlar de små frön som sätts medan jag väntar på en fullängdare. Det här kan säkert bli en riktigt ståtlig växt med tiden, vajandes på ranchen...

Mathilda Dahlgren

MORELLO*Handheld*

EGENUTGIVEN

Första gången jag hörde *Handheld* tyckte jag den verkade cool, men den lyssningen var alldeles för splittrad och flyktig märker jag nu. Malcol Cross och hans band är nämligen alldeles för gulliga för att kunna tas på allvar.

Och med uttalade Prince- och Giorgio Moroder-influenser hade man faktiskt väntat sig något bättre. Men *Handheld* är inte mer än en sockerbomb anrättad med mjuka och menlösa melodier. Jag gaspar. Och går vidare med mitt liv.

Gary Landström

MOROS EROS*I Saw the Devil Last Night and Now the Sun Shines Bright*

VICTORY/BORDER

Moros Eros sägs vara emopoppens svar på The Mars Volta, och visst rör det sig om ett indieemoband precis som det förväntas när det kommer från Victory – vart The Mars Volta-influensen ligger kan jag däremot inte riktigt urskilja på *I Saw the Devil Last Night and Now the Sun Shines Bright*. Det kanske finns någonting i sångarens lite gälla, gnälliga röst som påminner, eventuellt kanske det även finns en liten progressiv ådra. Just detta är väl egentligen det enda som gör det hela intressant, annars är det ganska slätstruket, det grötar lätt ihop sig inne i huvudet och blir helt enkelt ganska jobbigt till slut. Det är svårt att till exempel försöka hitta ett favoritspår på plattan, man kan upptäcka små snygga partier här och där, annars faller det platt som ett pitabröd.

Petra Sundh

MURDER BY DEATH

In Bocca al Lupo
BONNIERAMIGO

Murder By Death har tagit sitt namn efter en gammal skräckfilm från 70-talet. Och även om jag inte kanske inte blir vettskrämd av att lyssna på *In Bocca al Lupo* så ger den onekligen ett väldigt schizofrent intryck. Ena stunden tror jag mig höra John Silver sjunga sjörövarsånger med en röst hämtad ur avgrunden, i nästa stund möts jag av svängig americana. Visst ligger det en spänning i att inte alls veta vad som ska komma härnäst, men det gör ju också att helhetsintrycket blir lite splittat.

Ljudbildens byggs upp med Sarah Balliets cello som central punkt. Detta ger ett lite spöklikt sound som gifter sig perfekt med bandets texter som ofta handlar om det okulta. Man rör sig inom så många olika musikgenrer att det hade varit oräddt mot Murder By Death att sätta in dem i nåt fack. Klart står dock att man behärskar att spela många olika sorters musik. Särskilt läcker är den piratinspirerade *Dead Men and Sinners* som klockar in på strax under två minuter.

In Bocca al Lupo kräver lite av sin lyssnare, men det här borde tilltala fans av Nick Cave, Tom Waits och Shane MacGowan. 45 minuter av charmigt larmande vansinne.

Thomas Rödin

NEVERSTORE

Sevenhundred Sundays
EPIC/SONYBMG

Nu har den amerikanska punkdrömmen blivit förvanskad. Inte i den grad som till exempel Milencolin bemästrat så skickligt, utan precis sådär college-aktigt och välflädat att det skulle passa i en *American Pie*-film. Tre snygga värltade Skövde-grabbar trallar här fram elva tjugigt producerade poppunklåtar. Genren som sådan anser jag vara tämligen tråkig, men killarna i Neverstore lyckas ändå med ett lagom schyst flow som gör att jag ändå kan skilja dem från mängden. Inledningsspåret *Stop Waiting* är behagligt medryckande, och även när de "mesar" till sig lite som i *L.Y.D.* är det fortfarande något som tilltalar. Jag är helt övertygad om att de kan vinna en hel del framgångar, inte minst på den internationella marknaden.

Petra Sundh

PAIN OF SALVATION

Scarsick
INSIDEOUTMUSIC

Ner. Och så högt upp. Kvar på samma nivå. Och sedan ner i en glamdipp. Så sammanfattar jag de fyra första låtarna. Det är med andra ord en ojämn platta rutinerade Pain of Salvation släpper när deras sjätte fullängdare äntligen står i skivhyllorna.

Å andra sidan tycker jag att *Spitfall* är så otroligt härlig att höra på så vad bryr man sig om dippar? Låten är paketerad i vit-snubbe-rap som Fred Durst i Limp Bizkit önskar att han själv fortfarande kunde göra. Men förutom *Spitfall* och tredje spåret *Cribcaged* är det här väl progressivt och tokigt för mig. Betänk dock – vad den ena uppfattar som knasigt och överexperimentellt uppfattar någon annan som genialt.

Torbjörn Hallgren

THE PROCESS

(s/t demotape)
ALL SYSTEMS GO

Som en länk mellan punk och hardcore, beskrivs The Process inriktning, med en fot i den klassiska hardcorescenen, och den andra i lite modernare influenser som ger dem ambitionen att spränga gränser. Frågan är väl om det är så nyskapande, konceptet i inledningsspåret *Svidande kritik*, snabb hardcorepunk på svenska, har vi hört förut, och kanske i bättre versioner dessutom. Resten av plattan framförs på engelska, och jag känner direkt en extremt stark koppling till tidiga Refused. Ganska tråkigt, det flyter ihop, med vissa små höjdpunkter här och där. Men jag måste även tillägga att jag hör samma potential som Refused hade i starten. Om The Process får mogna till sig lite, och hitta ett lite mer eget sound, tror jag det här kan bli rent av briljant. Jag behåller namnet i bakhuvudet för att om några år kunna säga "vad var det jag sa..."

Petra Sundh

SALIVA

Blood Stained Love Story
ISLAND/UNIVERSAL

"From Memphis to Oklahoma/From Boston to California". Sjunger Josey Scott i avslutande powerballaden *Here With You*.

Amerikanska Saliva gick till stora skivbolaget och sa att vi kan låta som finska The Rasmus om ni vill. Vi kan till och med se ut som dem.

Det här är en direkt vämjelig skiva. Transparent. Ocharmig. Dum. Meningslös. The Rasmus framstår som musikaliska genier vid sidan av Saliva. Och gudarna ska vet att The Rasmus verkligen inte är det. Det galna är att Saliva förmodligen säljer dubbel platinä och spelar för utslädda hus hemma i Staterna. Världen är oräddis och ond.

Per Lundberg GB

SEBASTIAN

The Vintage Virgin
SONYBMG

Med en så anskrämlig titel har jag inga problem att säga denna Idols bredbenta och pompösa popplatta. Anse den därmed rejält sågad.

Att dra paralleller till andra Melodifestivaldeltagare är heller inte svårt – ofta sjunger han tillgjort som Ola Salo och eftersom producenten Peter Kvint står bakom plattan finns även Andreas Johnsons-vibbar tydligt blottlagda även om Sebastian inte på långa vägar når fram till Andreas personliga och varma sångröst.

Nej, lekfullheten och självsäkerheten saknas hos alla dessa coversångare när de ska ta steget och bli "riktiga" artister.

JESSICA SIMPSON

A Public Affair
EPIC/SONYBMG

Allt med Jessica Simpson känns fejk; från MTV-giftermålet med Nick Lachey till bildernas poser och självklart även musiken. Hennes Scott Storch-proddade spår känns som Timbaland-ripoffs och sången är hela tiden light-versionen av Madonna, Nelly Furtado och/eller Kelis. Men flicksnartan har ju ett sött leende och käck attityd vilket räcker långt.

Gary Landström

SNOOP DOGGY DOGG & DR DRE

From Compton to Long Beach
DEATH ROW/BORDER

Hitnivån på denna platta är sinnessjukt hög. Visst, allt material med Snoop och Dre är gammal skåpmat som Suge Knight skrapat ihop från 1992–93 men jag kan inte få klassiska rader som "Tanqueray and chronic – yeah I'm fucked up now", "Thought I was sleazy, thought I was a mark 'cause I used to hang with Eazy", "When I'm on the mic it's like a cookie – they all crumble", "With all that drama in the LBC it's kinda hard being Snoop D-o-double-G", "We have your record company surrounded, put down the candy and let the little boy go" och "I can't be faded – I'm a nigger from the motherfucking street" ur skallen. De sitter som fastnade! Och även om rappen är tuff, cool och minnesvärd slås man mest av hur tajt Dre var som gangsterproducent. Han lade verkligen upp ribban högt för andra att sikta mot.

From Compton to Long Beach är faktiskt värd att ha i samlingen (om man fortfarande hänger kvar i CD-träsket och inte störs för mycket av att låtarna

tonas ut liiite för tidigt) – här finns så många klassiska hiphopspår från 90-talet att man blir knäsvag. Skrälet på wiggerfesten i sommar blir inte kraftigare än så här.

Gary Landström

SOULBREACH

My Dividing Line
MASCOT RECORDS

Soulbreach trash metal är väldigt tajt och snyggt producerad. Så långt skiljer det sig inte så mycket från den övriga genren. Det som ger dessa svenskar ett stort plus är att de knökar in en hel del riktigt schyssta melodier. In Flames är som bekant mestare på detta, och inte är det utan att jag ser vissa likheter banden emellan. Nu har Soulbreach en bra bit på vägen framför sig innan de befinner sig i samma liga som flammorna. Men här finns en god grogrund.

Mikael Barani

SPITALFIELD

Better Than Knowing Where You Are
VICTORY/BORDER

Jag känner de första sekunderna av *Better Than Knowing Where You Are* en ganska kraftig motvilja att fortsätta lyssningen. Ännu ett emo-pop-punk-band. Men jag har ändå en liten önskan om att bli positivt överraskad, jag vill bli motbevisad i det här fallet. Men det händer liksom aldrig, hur mycket jag än lyssnar. Jag tror skivbolagen rider lite för hårt på emo-vägen för tillfället, det ska kombineras med olika stilar och dras åt olika håll, men ändå slängs det ut så enormt mycket som låter likadant. Det är synd, för enligt de tendenser jag noterat den senaste tiden börjar genren få ganska dåligt rykte. Antagligen på grund av smörja som det här. Det finns ju trots allt massor med bra band i den här skolan, och vi har säkert inte sett slutet heller. Jag tror dock inte att jag kommer att behöva höra så mycket av just Spitalfield i fortsättningen. Jag stänger av CD-spelaren, och andas ut.

Petra Sundh

STATIC THOUGHT

In the Trenches
HELLCAT/BONNIERAMIGO

Eric Urbach, Static Thoughts gitarrist och tillika frontman, har deklarerat sitt missnöje över den moderna punkens tendenser att bli alltför poppig, och menar att hela tanken med hans punkiga orkester är att vara en frisk fläkt av kraftfulla, snabba låtar. Nog lever han som han lär, titelspåret *Drug of My Mind* drar igång i 250 knyck och resten av skivan följer efter med samma frenesi. I lite samma anda som The Casualties, modern punk som försöker "go back to basics" med ett ganska aggressivt tillvägagångssätt. Men även lite modernare influenser finns, spår nummer två, *Dead and Gone*, har till exempel en klar Rancid-känsla, och mycket känns som en klar utveckling av alltför G.B.H. till The Clash. Det måste väl ändå ses som ganska bra kritik till ett punkband?

Petra Sundh

SWAMP CABBAGE

Honk
HEMIFRÅN

Ett band som heter Swamp Cabbage och döper sitt album till *Honk*? Det kan väl nästan inte innebära någonting annat än tunggungande amerikansk rock and roll med drag av gammal hederlig blues? Nej, faktiskt inte. Och sisådär halvvägs in på plattan har man väl tröttnat så gott som helt och hållet? Absolut.

Anders Gustavsson

TACERE

Beautiful Darkness
SM/BONNIERAMIGO

Nä, dra på trissor! Ett finskt band med både manlig och kvinnlig sångare som kombinerar delar från olika metalstilar, jämförts med Nightwish och Within Temptation och redan fått goda vitsord av sina landsmän. Gotisk romantisk metal kallas det visst och det är så unikt att jag blir alldeles lamslagen... INTE.

Roger Bengtsson

TARA KING TH.

A Sigh of Relief
OCEAN MUSIC/PLAYGROUND

De kallar sig för Tara King Theory som av någon anledning skrivs Tara King Th. Det franska bandet rör sig i en värld en del av oss skulle kalla för tripphop. Det känns alltså inte helt spillans superfräsch men de gör det ändå med den äran på den här avskalade, akustiska skivan. Det är känslolöst, atmosfäriskt, drömskt och nervigt. Så långt är det bra, men problemet med den här genren var redan när det begav sig att det blir lite för stelt, lite för uppstyrt och lite för opersonligt. Det delikata problemet lyckas inte heller Tara King Th. ta sig förbi.

Martin Röshammar

TEXUM

Different Strokes for Different Folks

ROOTSY.NU/PLAYGROUND

Norska Texum har tagit sitt countryidiom och skalat av det så att det på samma gång känns som altcountry som singer/songwriterpop. Vilket i de flesta fall

kan bli så grått och tråkigt att man somnar. Texum lyckas dock hålla intresset vid liv, framför allt tack vare bra låtar, även om inget direkt känns så omedelbart och direkt och originellt att man hajar till. Det lunkar på i en lagom takt mest hela tiden.

Men efter ett par genomlysningar börjar man skapa en relation, precis som med det mesta i genren. Skillnaden är väl att det i Texums fall ändå är värt det. I de lite mer souligare styckena känns det som att man dessutom skapar en relevant länk mellan det rurala och det urbana, och det är där de känns som bäst, även om det kan bli lite väl mycket Hothouse Flowers av det. Jag erkänner, det berör mig inte så mycket, men Texum är ändå bättre än genomsnittet i sin genre.

Magnus Sjöberg

TOTAL CHAOS

Freedom Kills

PEOPLE LIKE YOU/BONNIERAMIGO

Total Chaos har 17 år bakom sig som Kaliforniens främsta punkhjältar, i ordets "rätta" bemärkelse. Att Total Chaos, och band som Green Day, båda går under benämningen "punk", är nästan skrättretande. Det finns ingen som helst likhet med de amerikanska punkband vi blivit matade med de senaste 10-15 åren.

På *Freedom Kills* håller de sin vana trogen den brutalare formen av punk högt och ger den en given plats i 2000-talets musikkiv. De visar tydligt att de fortfarande har sin energi kvar, och spottar fram en rasande, snabb, vansinnig och extremt politiskt medveten punk. *Freedom Kills* släpptes redan 2005, men det är inte förrän nu den släpps här i Europa. För den som anser att den klassiska formen av punkrock ska få leva kvar, är det här rena rama julfatton

Petra Sundh

TRAIL OF THE NEW RIDERS

A Tribute to the New Riders of the Purple Sage

FLOWER PRODUCTIONS

Har du någonsin hört talas om The New Riders Of Purple Sage? Nä, det hade ärligt talat inte jag heller. Så därför blev jag lite förvånad när jag helt plötsligt fick en hyllningsskiva till bandet i min hand. Hyllningsskivor brukar ju vara reserverade för giganter inom rockhistorien eller bortglömda genier med kultstatus. Och kanske får vi dela in TNROTPTS i den senare kategorin.

Bandet bildades 1969 ur Grateful Dead och gjorde sig ett namn genom att spela såväl country som psykedelisk rock och singer/songwriter-ballader. Mot 70-talets mitt hade intresset svalnat, men bandet är aktivt ännu idag. Idén till detta album föddes när en gammal TNROTPTS-entusiast fick för sig att världens människor borde upptäcka vad de missat i alla år. Så han bad sina vänner och favoritband att medverka och till slut stod *A Tribute...* klar.

Jag brukar vara lite negativt inställd när ökända svenska band ska leka country, men för en gångs skull blir jag positivt överraskad. Det verkar bo en

hel del prärie även i de jämtländska landskapen. Den enda plumpen i protokollet blir 16 minuter långa psykedeliska mangelnumret *Death and Destruction* som känns märkligt malplacerad mitt i bland alla countryinspirerade nummer. Men efter att ha hört Grande Roses helt briljanta tolkning av *Contract* är jag beredd att förlåta vad som helst. Blir väl så illa tvungen att inhandla första bästa samlingsskiva med The New Riders Of Purple Sage nu. Tro mig, det var bättre förr.

Thomas Rödin

THE USED

Berth

REPRISE/WARNER

Denna liveskiva från melodiska hardcore-akten The Used är en vek historia. Nio ynka låtar, inklippt tystnad mellan spåren och inget mellansnack är riktigt snällt. Det handlar uppenbart mest om att hålla fansens intresse uppe inför nästa skiva. En målsättning som man enbart lyckas med tack vare den medföljande DVD:n där det smaskiga materialet finns. Medlemmarna snackar loss och tittaren bjuds på klipp ur bandets rock'n'roll vardag. *Berth* är med andra ord något för den som redan har allt annat med bandet.

Mikael Barani

THE WATERBOYS

Book of Lightning

W14/UNIVERSAL

Mike Scott gjorde några plattor under 80-talet med Waterboys som var och fortfarande är en löst sammansatt grupp runt hans egen person, som var briljanta, om än rätt präglade av den tid de spelades in i. 80-talet har om inte annat lärt oss att det går att maskera även den mest lysande låt i vidriga syntmattor, även om Waterboys aldrig föll direkt i fällan. Efter sex bra plattor och två Dylan-doftande soloplattor återvände Scott till sitt svulstiga band, men kom aldrig upp i samma klass som han en gång kunde. Och för varje platta känns numera allt igen.

Det är samma försök att med elektriska och akustiska medel och på en och samma gång varande skörhet och fyllighet finna den optimala kombinationen av uppblåst arenarock och den Dylan-kopia han en gång blev beskyldd för och nu verkar förlikat sig med. I och för sig känns det rätt okej ändå att han till skillnad från de första plattorna inte längre varierar sig lika mycket, när det nu inte längre finns samma kvalitet i låtarna, man känner igen sig från en skiva till en annan. De ibland övertydliga religiösa anspelningarna finns här också, men de blir inte så överhängande som man kunnat befara.

Men sammantaget känns det som ytterligare en platta som är otäckt nära att vara överflödigt. Jag hoppas fortfarande, det känns som att det fortfarande ska finnas något kvar hos Mike Scott av det storartade, det geniala. Men inte mycket av det finns att hitta här, tyvärr.

Magnus Sjöberg

TAMARA WILLIAMSON

The Boat

PLAYGROUND

Tamara Williamson lämnade England i början av 90-talet och slog sig ner i Toronto där hon snabbt blev en del av den kanadensiska alternativscenen. *The Boat* är hennes sjätte album som soloartist och hon fortsätter på samma upptrampade stig med att väva ihop sitt alldeles eget ljudlandskap med hjälp av trumpet, gitarrer, violiner, pianon och samplingar. Det här är verkligen musik som kräver en del av sin lyssnare och helt plötsligt tar den vändningar som man aldrig kunnat ana. Hon är berömd för sina livekonserter där hon med hjälp av olika fotpedaler lyckas skapa en massiv ljudbild på egen hand. Man har beskrivit det som folkmusik på syra. Självt tycker jag att det är innovativt och välproducerat, men tyvärr berörs jag inte alls inombords. Tamara ska dock ha en eloge för att hon vågar gå sin egen väg och inte har några som spörrar när det gäller att experimentera med sin musik. Spännande, men inte särskilt njutningsfullt.

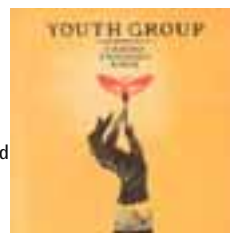
Thomas Rödin

YOUTH GROUP

Casino Twilight Dogs

ANTI/BONNIERAMIGO

Vacker musik från det australiensiska bandet Youth Group. På deras andra studioalbum med det kryptiska namnet *Casino Twilight Dogs* blandas försiktiga gitarrslingor med singer/

songwriterlåtar i indierocktappning. Bandet håller tillbaka lite väl mycket på vissa av spåren, vilket också är min huvudsakliga invändning mot *Casino Twilight Dogs*. Roligare då att lyssna på verserna i formidabla *Catching & Killing*, där sångaren Toby Martin nästan lyckas med konststycket att låta som Bob Dylan, även om han inte lyckas få in samma avundsvärda mängd ord på en versrad. Influenserna från denna charmigt (ja, det tycker jag) buttre man hörs på flera av låtarna, fast det låter i högre grad som den pre-elektriska Bob Dylan. Som Youth Group sedan gör en egen elektrifierad version av.

Lågmälda *Start Today Tomorrow* bjuder på ekon av Nick Drake. Dessutom gör Youth Group en finstämd och sorgsen version av Alphavilles *Forever Young*, som i deras tappning blir en av de sällsynta covers som känns motiverad att inkludera på en skiva. Hoppas bara att Youth Group lyckas dra uppmärksamhet även till sina egna låtar.

Sara Jansson

ZILVERZURF

West Eastern Impressions

LOLA'S WORLD/CDA

Även om han då och då träder i sin Dag Vag-kostym är det nog solokarriären Zilverzurfarn väljer att lägga krutet på nu för tiden. *West Eastern Impressions* är hans fjärde soloskiva och baktakten gungar fortfarande honom framåt. Reggae är dock inte det enda han ägnar sig åt på detta album. Det är lite världsmusikkryddor från olika håll som stänks på för att hotta upp en anrättning som tyvärr känns lite för tunn för att kunna kamoufleras med stark kryddning. Låtmaterialiet är helt enkelt inte tillräckligt starkt.

Mats Almegård